Ára: 1 forint

Ludas Matyi

XIII. évfolyam 41. szám. 1957. november 28.

Hegedűs István rajza

1887

— Rettentő kényelmetlen ez a villamosutazás . . .
— Most. De nézd meg majd hetven év múlva!

TORKÁN AKAD...

(Szilágyi Jolán rajza „A magyar forradalmi művészet” című kiállítás anyagából.)

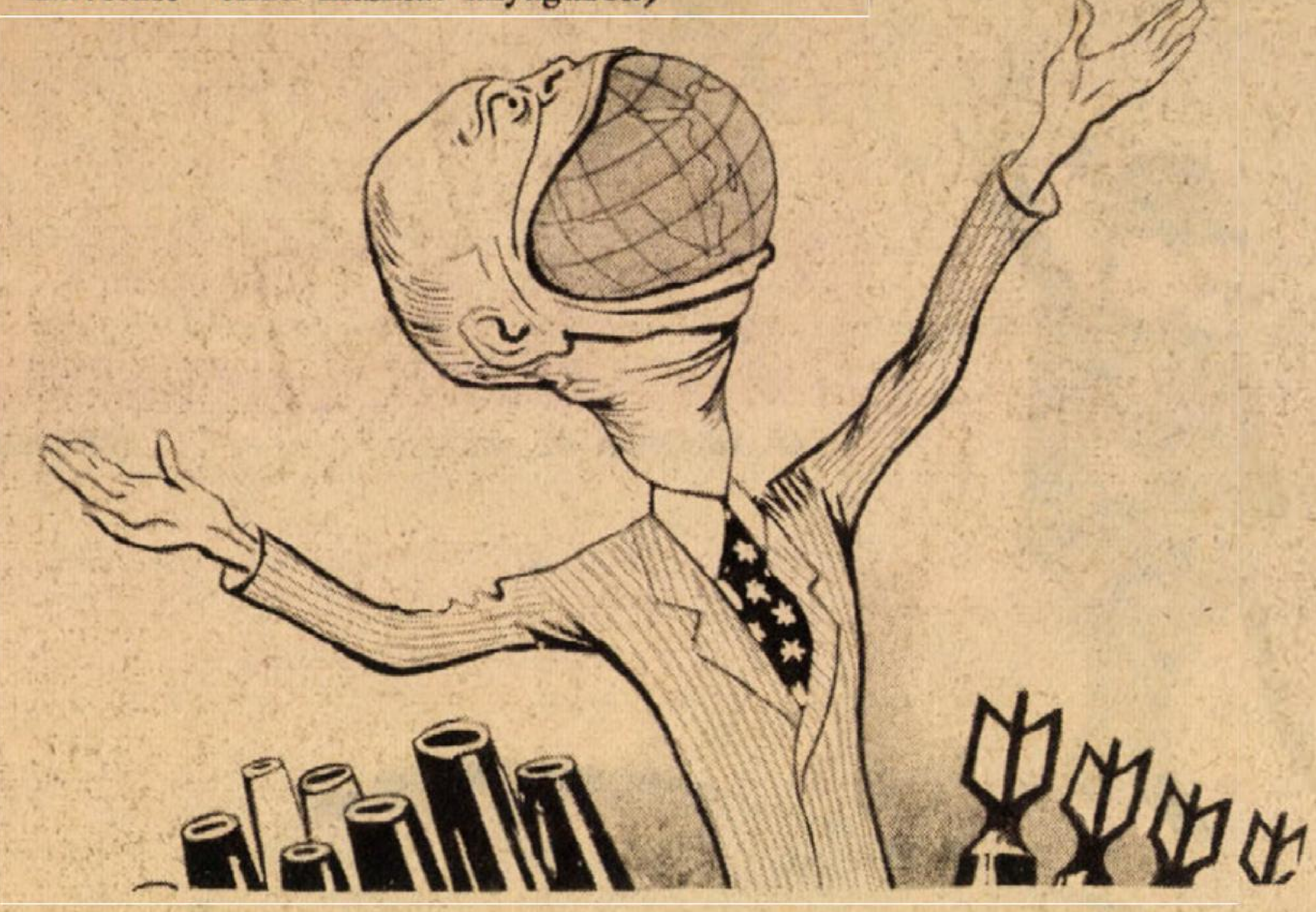

Pesti modor

Sándor Károly rajza

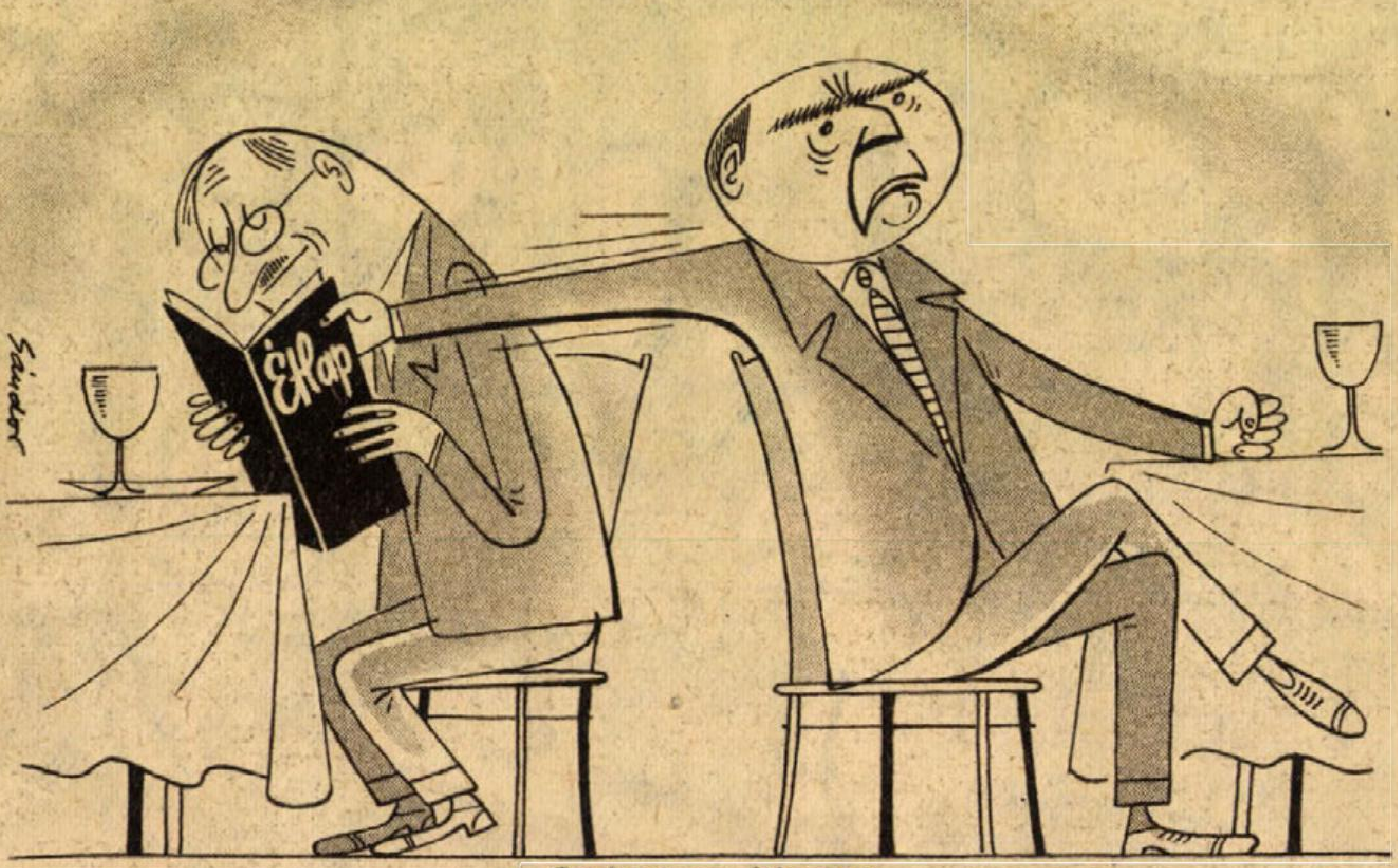

— Szabad az étlapot?

Mi szeretne lenni Lord Kilbracken?

Mulatságos esetről számolnak be a londoni lapok. Terry Lancaster Moszkvában dolgozó angol hírlaptudósító egy estélyen a következő szavakkal mutatta be Hruscsovnak a szovjet fővárost látogató Lord Kilbracken angol politikust:

— Engedje meg, hogy bemutassam Lord Kilbrackent, aki szeretne megismerkedni a proletáriátus nagy vezérével.

Az angolok társaságában levő tolmács rosszul értette a mondatot és így fordította:

— Engedje meg, hogy bemutassam Lord Kilbrackent, aki a proletáriátus nagy vezére szeretne lenni. (Elhallás volt: „like to meet...” helyett azt értette: „like to be...”)

Hruscsov arca széles mosolyra tárult:

— Elismerésre méltó ambíció, de attól félek, hogy a lord nem rendelkezik ennek a kellékeivel...

A tudósító elég jól beszélt oroszul, sőt maga a lord is ismerte némileg a nyelvet, úgy hogy megmagyarázták a tévedést, amit a tolmács is helyesbített. Nagyot nevetett Hruscsov, jól megrázta a vendég kezét és tíz percig beszélgetett vele az aktuális kérdésekről.

Színpad a nézőtér

A régi filmeken gyakran látjuk mostanában Kabos Gyula jellegzetes arcát. A kitűnő komikus, aki Amerikában halt meg, a magánéletben is szellemes ember volt. Alakításain kívül sok jó „bemondás” őrzi emlékét.

A régi Belvárosi Színházban egyszer borzalmasan rossz darab főszerepében lépett fel. Gombaszögi Ella volt a partnere. A harmadik előadáson, a művésznő félig tréfásan, félig komolyan Kaboshoz fordult:

— Szörnyű ez a darab! A közönség egyre ellenségesebben viselkedik. Attól félek, hogy megvernek bennünket...

Kabos ősi színész-szokás szerint a kémlelő-lyukon kitekintett a nézőtérre és így szólt:

— Ne félj semmit, Elluskám. Mi többen vagyunk.

Történelmi pillanat

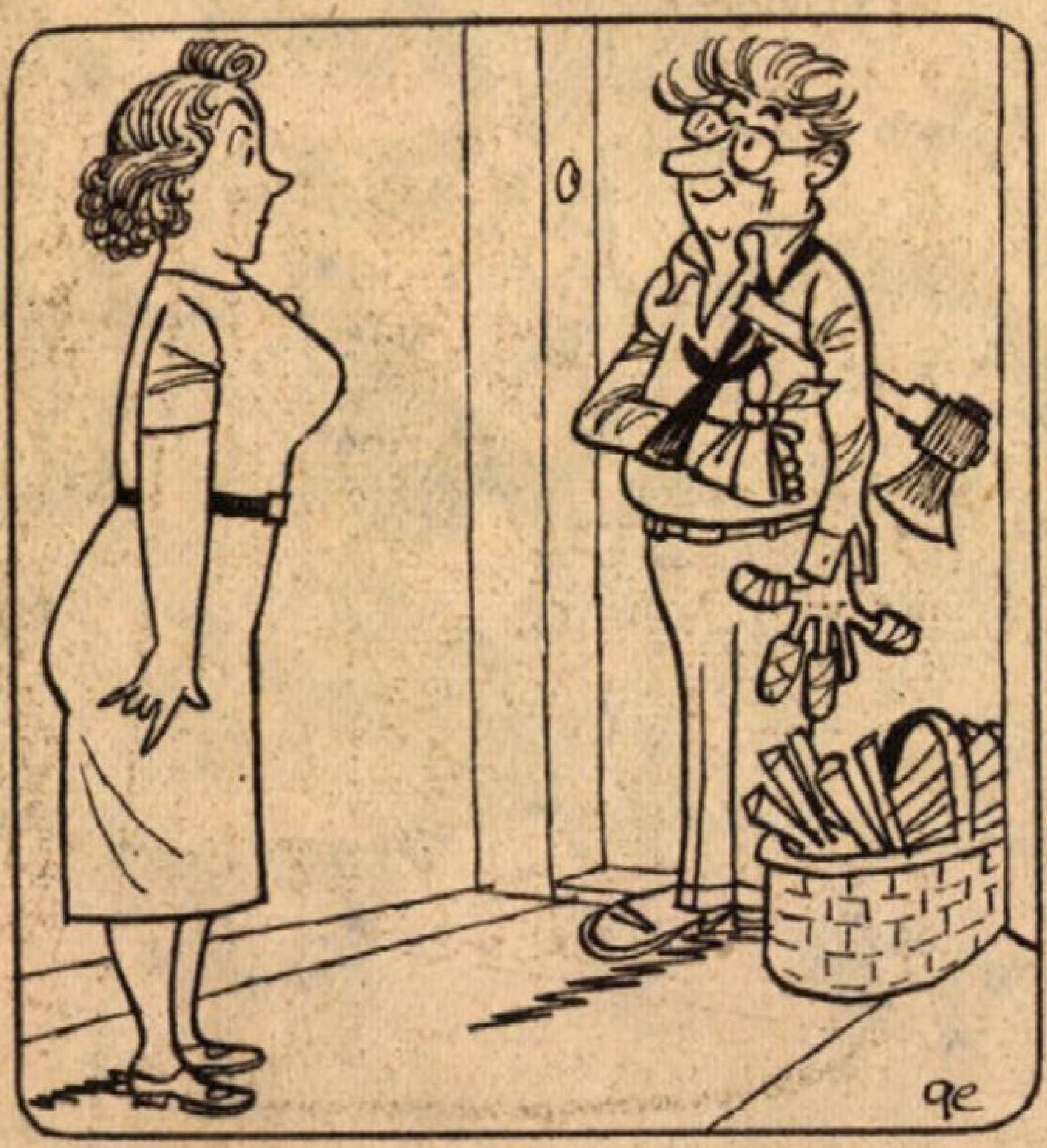

— Felaprítottam a fát, anyukám!

Őszi kentaur

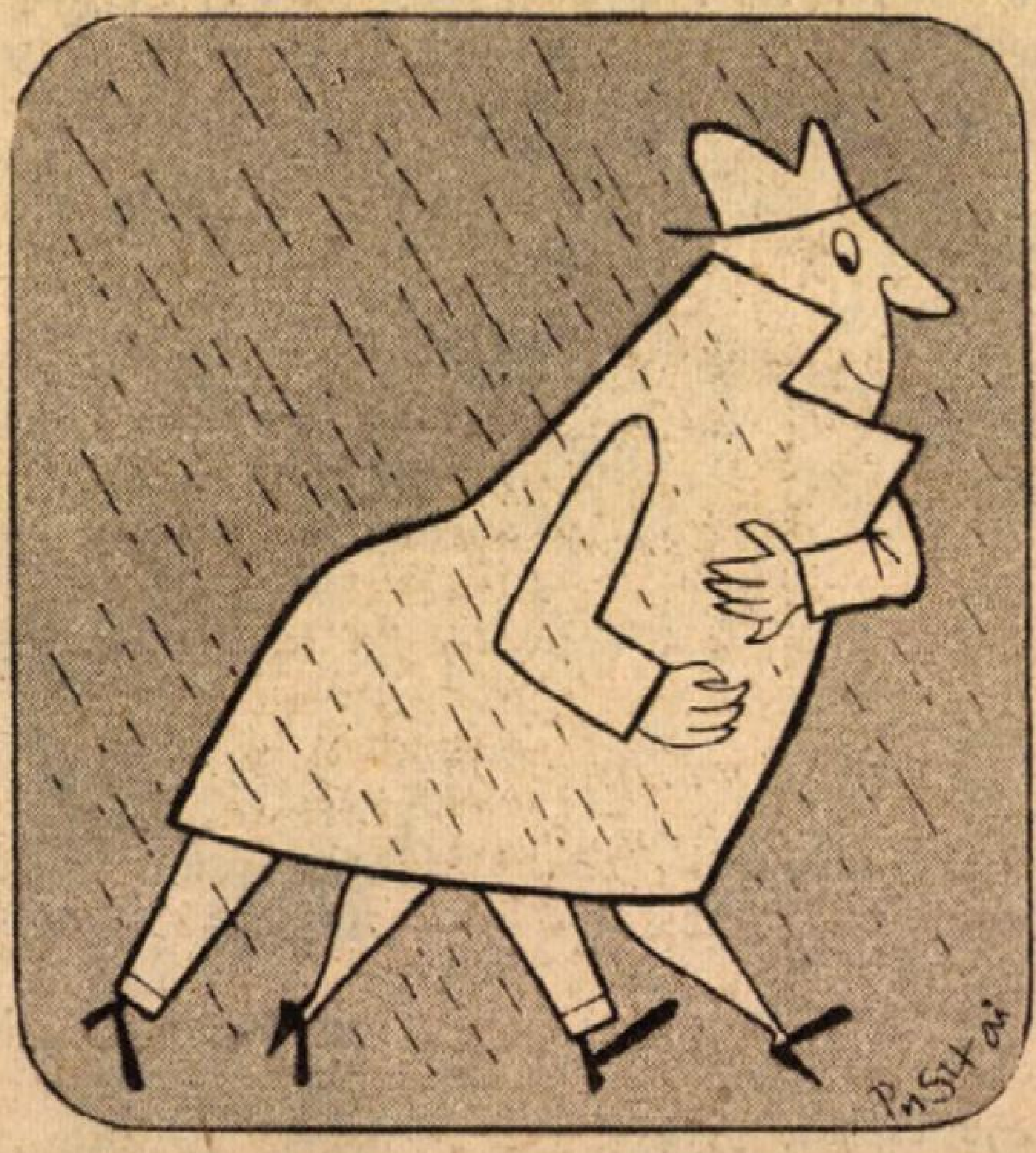

Udvariasság

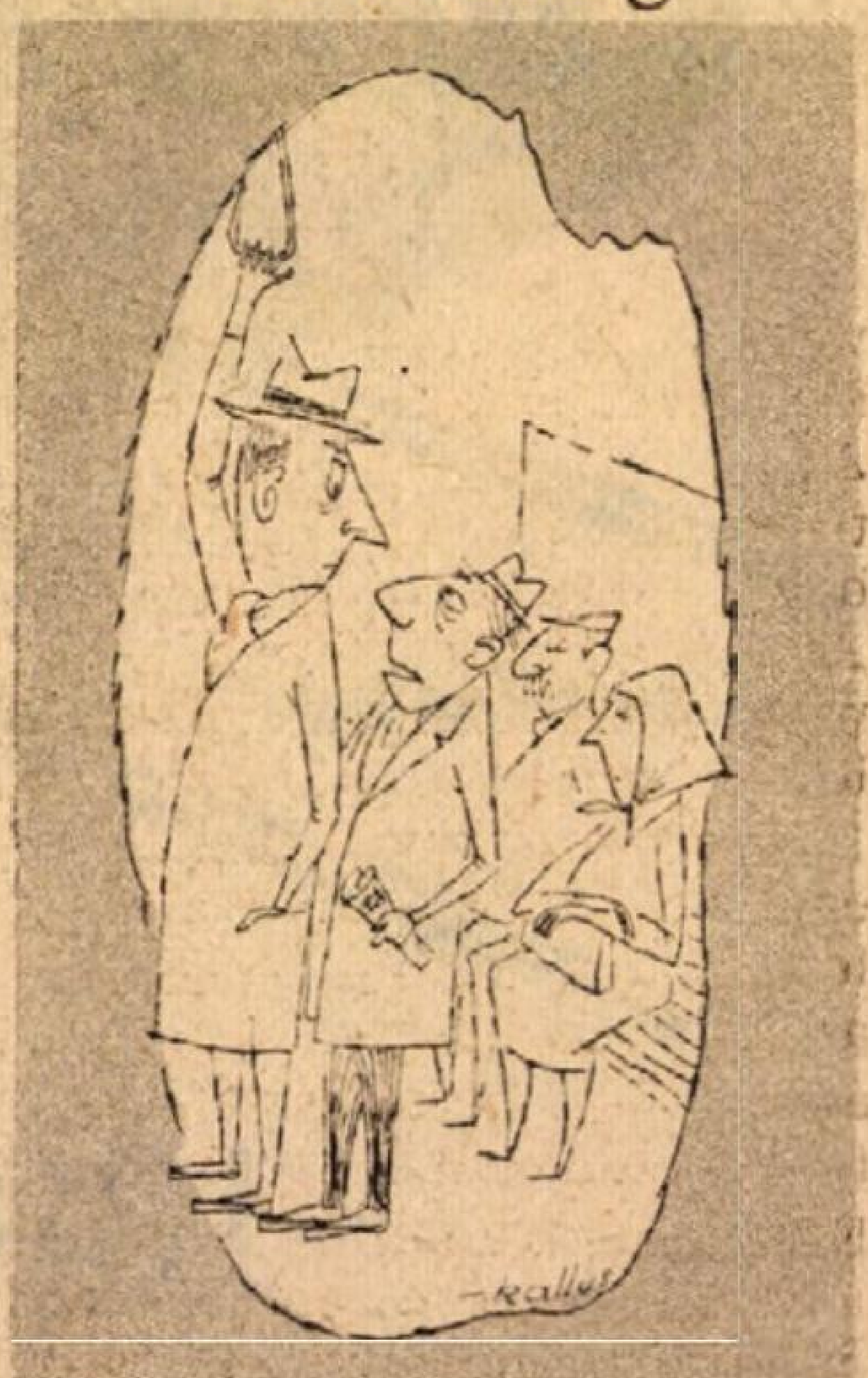

— Megbocsásson, két perce áll a lábamon...

— Megbocsátok...

Ellentét Jordániában

Szegő Gizi rajza

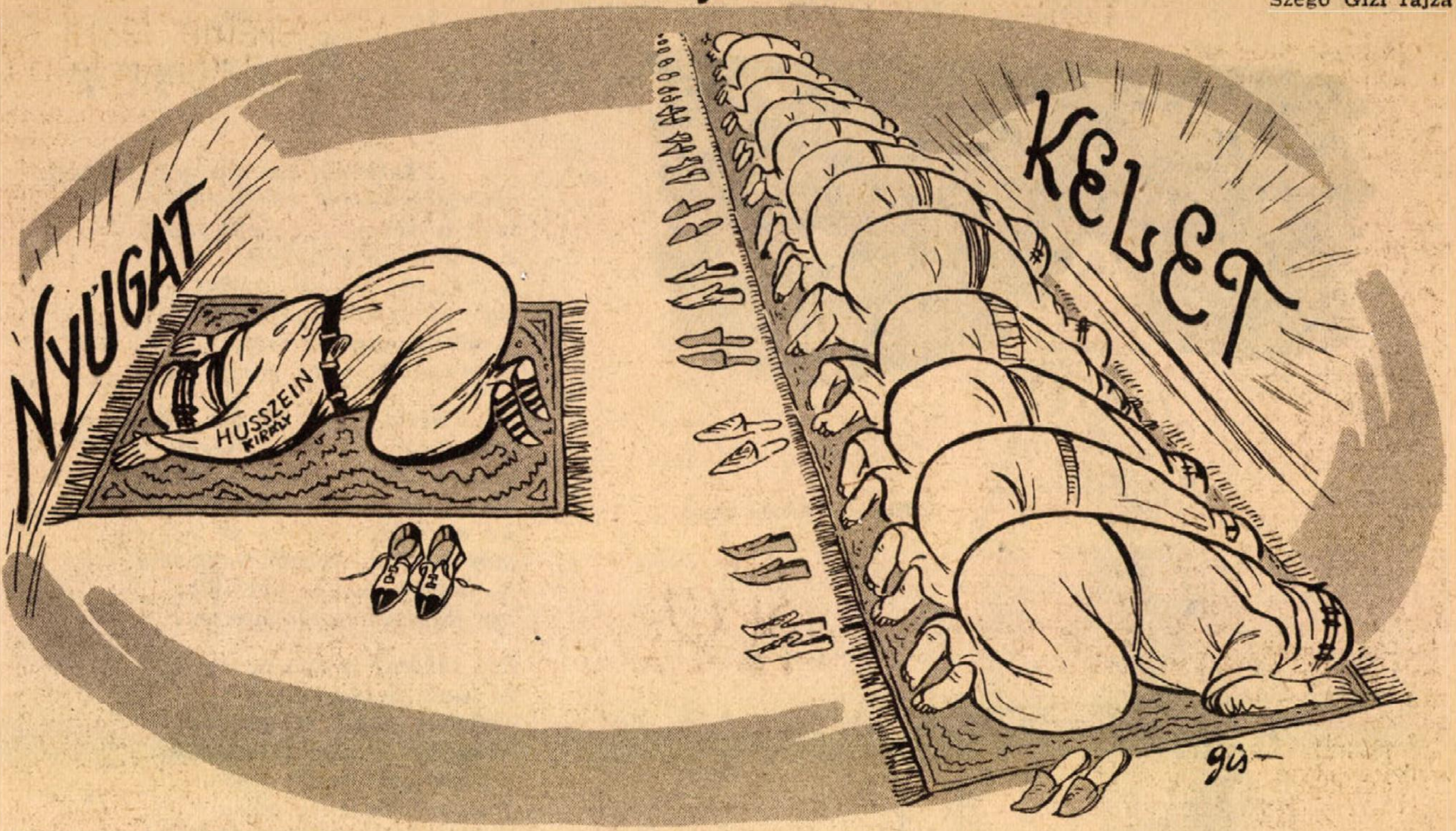

Spanyolviasz

Ismerek egy derék szabómestert, aki műhelyének cégtábláján 1945 májusáig hivatását, valamint annak jellegét ezzel a három szóval jelölte meg: „Angol úri szabó.” Körülbelül félévvel később a mester úgy határozott, hogy az „úri” szót leragasztja. Nyilván kerülni akarta még a látszatát is annak, mintha ő kizárólag egy elnyomó osztály szolgálatában állana, holott iparengedélyének hatálya a munkásosztály, a parasztság, sőt, a néphez hű értelmiség szolgálatára is kiterjed. Mint „angol szabó” dolgozott tehát további egy-két évig, amikor az élesedő külpolitikai helyzet arra kényszerítette, hogy az „angol” szót is leragassza, ekként jelezve, hogy a nadrágok kiszabásánál az angol birodalom gyarmati politikáját és expanziós törekvéseit többé nem veszi figyelembe, sőt, azokat határozottan ellenzi. (Nem szorosan, de mégis csak ide tartozik, hogy egy minisztériumi portás ugyanez időtájt egyszer igen szigorúan csóválta a fejét, amikor belépőcédulám kiállítása során megtudta, hogy az Amerikai úton lakom. Csak azzal tudtam úgy-ahogy megnyugtatni, hogy megmagyaráztam neki: az Amerikai utat nem az amerikai nagytőkéről, hanem éppen ellenkezőleg, az amerikai népről nevezték el.)

Nos, valamelyik nap elhaladván az említett szabó műhelye előtt, azt kellett tapasztalnom, hogy cégtábláján az „úri” szó ismét napvilágra került és a sokévi leragasztottság következtében élénkebben virít, mint valaha. E figyelemreméltó jelenséget alulról jövő kezdeményezésnek tekintve, ott mindjárt elhatároztam, hogy az „úr” szót a mellőzés ragasztópapírja alól napvilágra segíteni magam is hozzálátok.

Sokat bajlódunk ezzel a kérdéssel. Az „ön” kissé mesterkélt és finomkodó s vezetéknévvel egybekapcsolva különben sem használható. Ugyanez vonatkozik a „maga” szóra is, amely viszont kissé nyers és barátságtalan. Az „elvtárs” megszólításnak csak azok közt van helye, akik jól ismerik egymást és nincs kétségük afelől, hogy elveikben valóban társak. Maradt tehát az általánossá vált „kartárs” s így lettem én kollégája a villamoskalauznak éppúgy, mint a cipőbolt eladójának, továbbá a kéményseprőnek, pincérnek, a légtornásznak és a manikürös kisasszonynak. Jelenleg ott tartunk, hogy mindenki kartársa a másiknak, csak a kartársak nem szólítják kartársnak egymást, mert ők egyszerűen csak azt mondják: komám, öregem, apafej és te Jóska.

Tétován imbolyog például a kávéházi telefonos az asztalok között s anyanyelvünket gyötörve ezt hajtogatja: „Kocsis Gyulát keresnek!” Ő szegény még kartársat sem mondhat, mert *neki* Kocsis Gyula igen feltűnően nem kartársa. Szíve szerint (és elméje szerint is) így szólna: „Kocsis Gyula urat keresik!” s nem jutna eszébe arra gondolni, hogy a telefonfülkébe siető köpcös és szerény öltözékű bácsi az imént nyolclovas hintaján érkezett a Savoy-kávéház elé Derecskéről, ahol hatezerholdas birtokán a mezőgazdasági cselédek ezreit zsákmányolja ki, még most, tizenkét évvel a földosztás után is. És miért ne szólíthatná Kocsis urat Kocsis úrnak a postás vagy a borbély, amikor ez olyan egyszerű? És — hogy a nőkről is szó essék — miért ne szólíthatnám én kisasszonynak a kalauznőt, amikor éppoly bizonyosan kisasszony, mint amilyen bizonyosan nem kartársnőm? Hadd találom fel a spanyolviaszt: ha úgy tetszik, szólítsuk egymást úrnak, asszonyomnak, hölgynek és kisasszonynak s hogy ettől a néphatalom jottányit sem csorbul, arra becses fejemet teszem.

S az én szabóm bízvást felfedheti az „angol” szót is, mert nem neheztelünk rá, ha a megrendelt öltönyöket angol divatlapok szabásmintái után kíséreli meg elkészíteni, s emiatt senkisem fogja őt az imperialisták beépített iparosának tekinteni. S a fizetőpincérnek sem kell sziszegnünk és hallóznunk, bátran kiálthatjuk: „Főúr, fizetek!”

Úgy sem jön.

Tabi László

Központi fűtés

Sándor Károly rajza

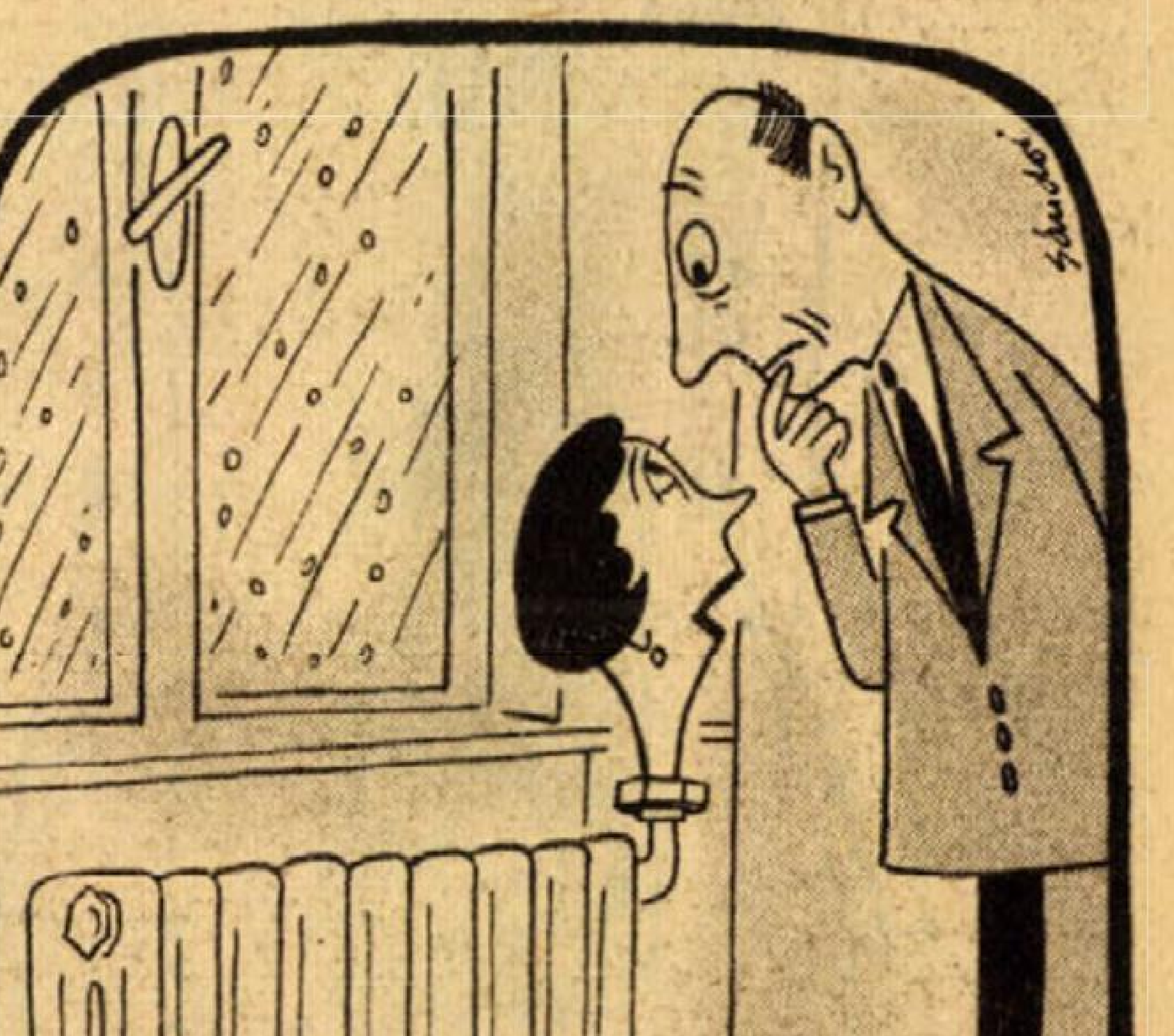

— Tudod, olyan átfázva jöttem haza . . .

MODERN NOÉ

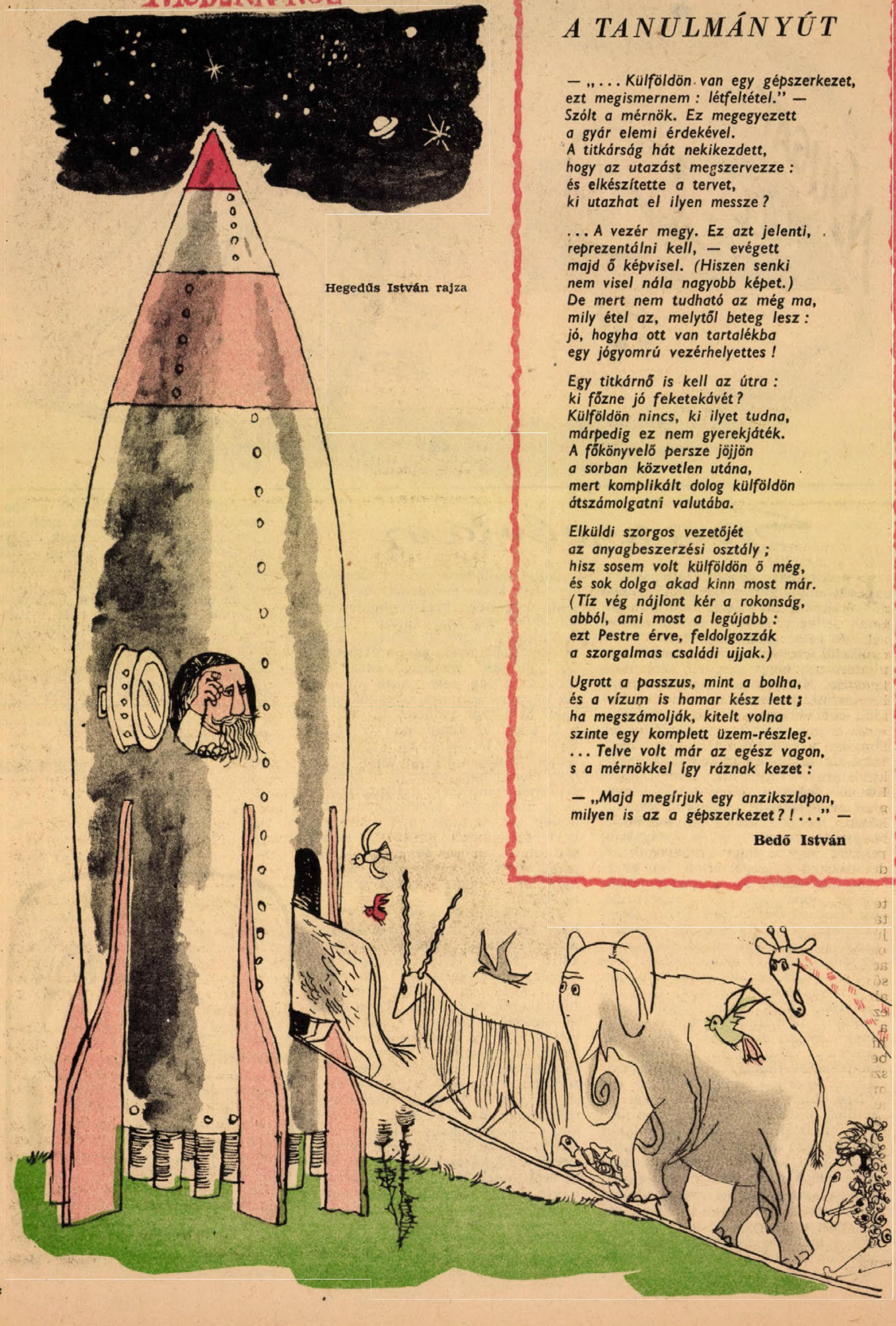

Hegedűs István rajza

A TANULMÁNYÚT

— „. . . Külföldön van egy gépszerkezet,
ezt megismernem : létfeltétel.” —
Szólt a mérnök. Ez megegyezett
a gyár elemi érdekével.
A titkárság hát nekikezdett,
hogy az utazást megszervezze :
és elkészítette a tervet,
ki utazhat el ilyen messze ?

. . . A vezér megy. Ez azt jelenti,
reprezentálni kell, — evégett
majd ő képvisel. (Hiszen senki
nem visel nála nagyobb képet.)
De mert nem tudható az még ma,
mily étel az, melytől beteg lesz :
jó, hogyha ott van tartalékba
egy jógyomrú vezérhelyettes !

Egy titkárnő is kell az útra :
ki főzne jó feketekávét ?
Külföldön nincs, ki ilyet tudna,
márpedig ez nem gyerekjáték.
A főkönyvelő persze jöjjön
a sorban közvetlen utána,
mert komplikált dolog külföldön
átszámolgatni valutába.

Elküldi szorgos vezetőjét
az anyagbeszerzési osztály ;
hisz sosem volt külföldön ő még,
és sok dolga akad kinn most már.
(Tíz vég nájlont kér a rokonság,
abból, ami most a legújabb :
ezt Pestre érve, feldolgozzák
a szorgalmas családi ujjak.)

Ugrott a passzus, mint a bolha,
és a vízum is hamar kész lett ;
ha megszámolják, kitelt volna
szinte egy komplett üzem-részleg.
. . . Telve volt már az egész vagon,
s a mérnökkel így ráznak kezet :

— „Majd megírjuk egy anzikszlapon,
milyen is az a gépszerkezet ? ! . . .” —

Bedő István

Egymásközt

Szür-Szabó József rajza

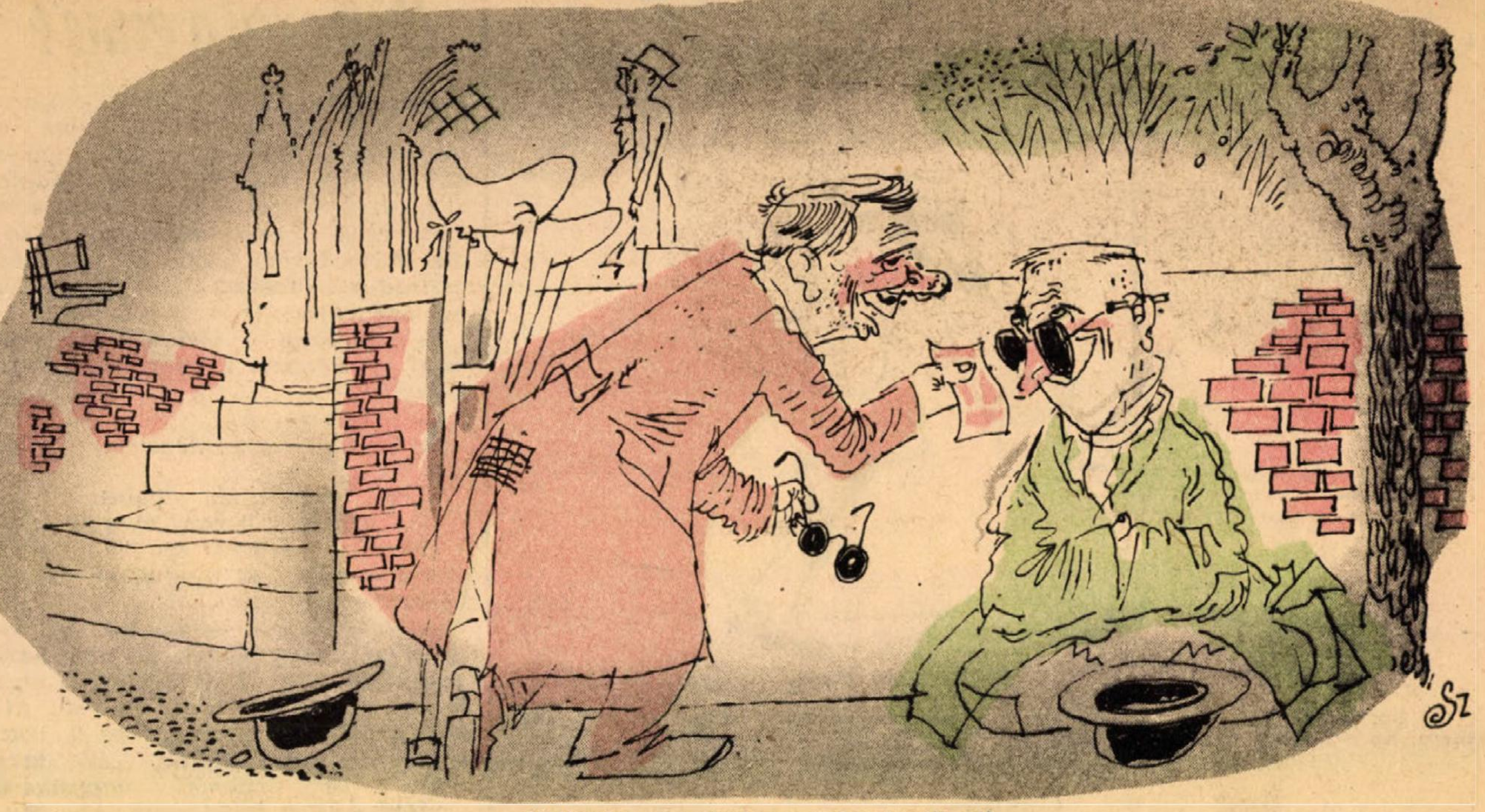

— Kollegám, nem tud egy százast váltani?
— Sajnálom, az előbb váltottam...

Pehhes eset

Két hónappal ezelőtt elmozdítottak állásomból, mert azt mondtam a főnököm unokahúgára, hogy rossz lába van. A dolog kellemetlenül érintett, mert három gyermekem van és azok naponta megéheznek. A vállalatnál nagy felháborodással tárgyalták ügyemet a garderobban, a vécében és az étkezde távolabbi sarkaiban. Én persze szaladtam fűhöz-fához, de mindenütt azt mondták, hogy nem tehetnek semmit, az ügy Rangos kartárstól függ, aki jelenleg Grönlandban van bálnavadászaton. Kezdtem reménykedni, mert úgy hallottam, hogy Rangos legutóbb, az óbudai bigegyárban elmondott beszédében kijelentette, hogy küzdeni fog mindenféle igazságtalanság ellen és azt is mondta, hogy az ő szíve minden rendes embernek nyitva áll.

„Rangos... Rangos...” tűnődtem, mintha ezt a nevet már hallottam volna. Aztán egyszerre eszembe jutott, hogy persze, Rangos Tóni osztálytársam volt, mindig neki adtam a tízóraim felét, aztán később együtt voltunk Voronyezsnél, ahol ráterítettem a köpenyemet, ezért nem fagyott meg. — Na, majd a Tóni segít rajtam —, gondoltam, hiszen mindig pártolta a gyengébbeket, meg is pofozták érte többször már fiatal korában. Megvártam, míg hazajött a bálnavadászatról és jelentkeztem nála. Sajnos, nem tudtam bejutni hozzá, mert két titkárnője is volt. Az egyiket úgy hívták, hogy „Házonkívüli Micike”, a másikat úgy, hogy „Értekezletenvan Jucika.” Vártam, vártam, vártam, aztán mást gondoltam. Meglestem Tónit a Hivatal kapujában és amikor kijött, rászóltam:

— Szervusz, Tóni, nem ismersz meg?

— Dehogynem... — mondta. — Te vagy a Kulhanek Józsi... Hát hogy, s mint...

— Rosszul —, mondom — éppen erről van szó...

— Ne haragudj... — mondja —, de nagyon sietek, ma még beszélnem kell, meg nyilatkoznom, meg felavatnom, de hívjál fel telefonon.

Meg tudtam érteni Tónit, mert az ész bajjal jár, ezért felhívtam telefonon, ahogy megbeszéltük. De Micike mindig azt mondta: „Házon kívül van” és Jucika mindig azt mondta: „Értekezleten van.” Közben ügyem kezdett sürgőssé válni, mert gyermekeim otthon már megették az összes cipőfűzőket és feleségem megírta búcsúlevelét. Meglestem hát Tónit a lakásán a lépcsőházban és megállítottam: Éppen a feleségével karonfogva jött lefelé.

— Rangos kartárs... — mondom neki —, azt méltóztattad mondani a múltkorjában...

— Igen, igen... tudok róla... — mondta kissé ingerülten. — De ne haragudj, most éppen bevásárolni megyek a feleségemmel, veszünk egy lépegető exkavátort, de hívjál fel telefonon...

Hát persze, tudom azt, hogy az ilyen magas állásban reprezentálnia kell az embernek, de azért rosszul esett a dolog. Néhány nap múlva mégis elmentem a hivatalba, gondoldoltam, vagy-vagy. Ha kell a Micike és Jucika testén keresztül, de megyek. Nagy meglepetés ért: a két nő szó nélkül tovább engedett. Egy kis szorongással léptem be az ajtón, de az én Tóni barátom, ahogy meglátott, felugrott a nagy asztaltól, nekemszaladt és átölelt...

— Isten hozott, kedves Józsikám... — mondta és láttam rajta, hogy tényleg örül nekem. Amikor elmeséltem keserves sorsomat, kezét tördelte és könnyek gyűltek a szemébe. Igazi érzéssel mondta:

— Sajnos, nem tehetek semmit az érdekedben... Éppen egy órával ezelőtt váltottak le és holnap már be sem jövök a hivatalba...

Hát ilyen pechem van nekem! Éppen aznap, amikor a barátom jó útra tért és megint emberséges ember lett belőle, — éppen aznap bocsátották el az állásából.

Gádor Béla

Jólnevelt kislány

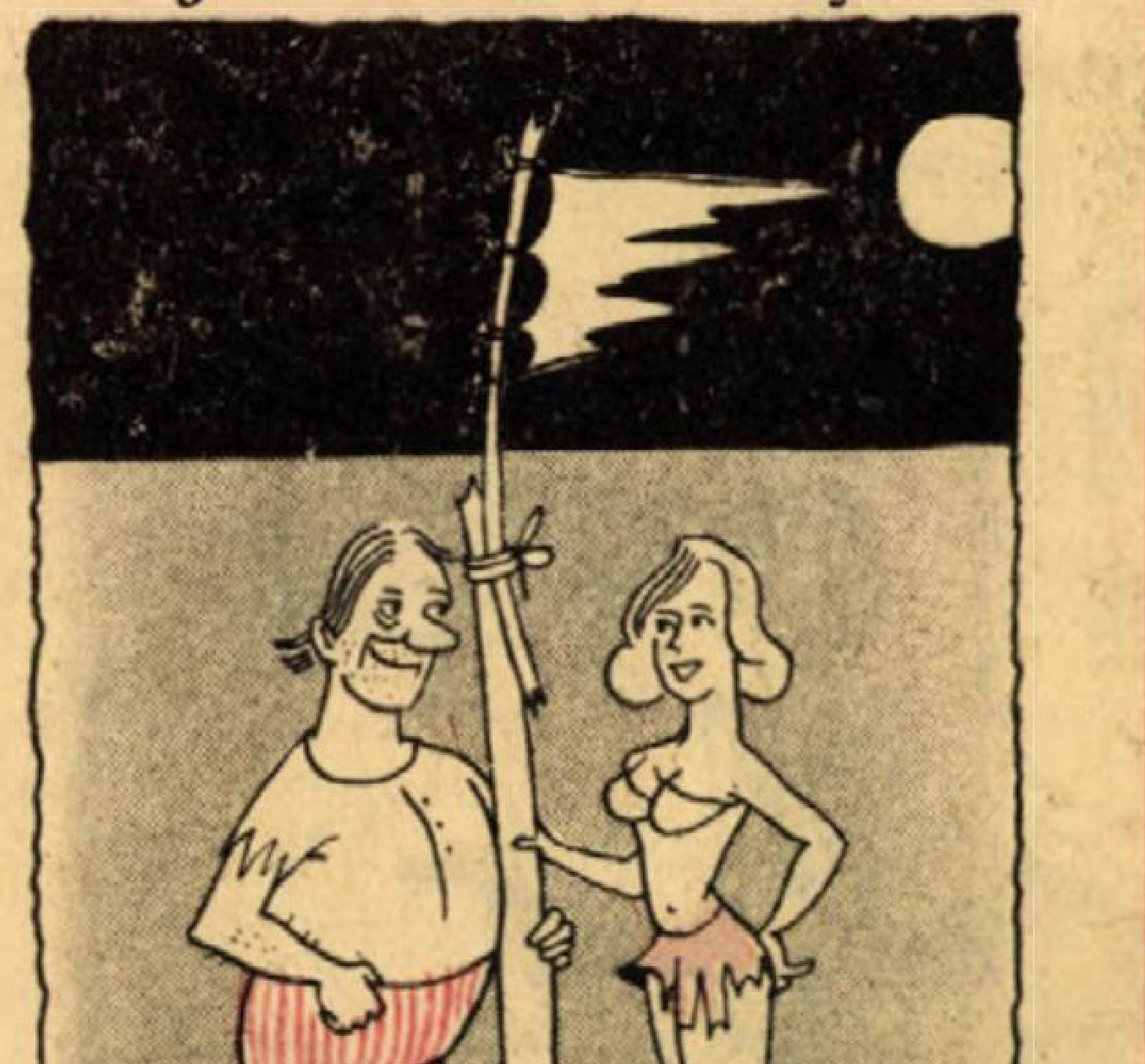

— Nem Károly, előbb beszéljen a mamával...

NAGYON KELL VIGYÁZNI!

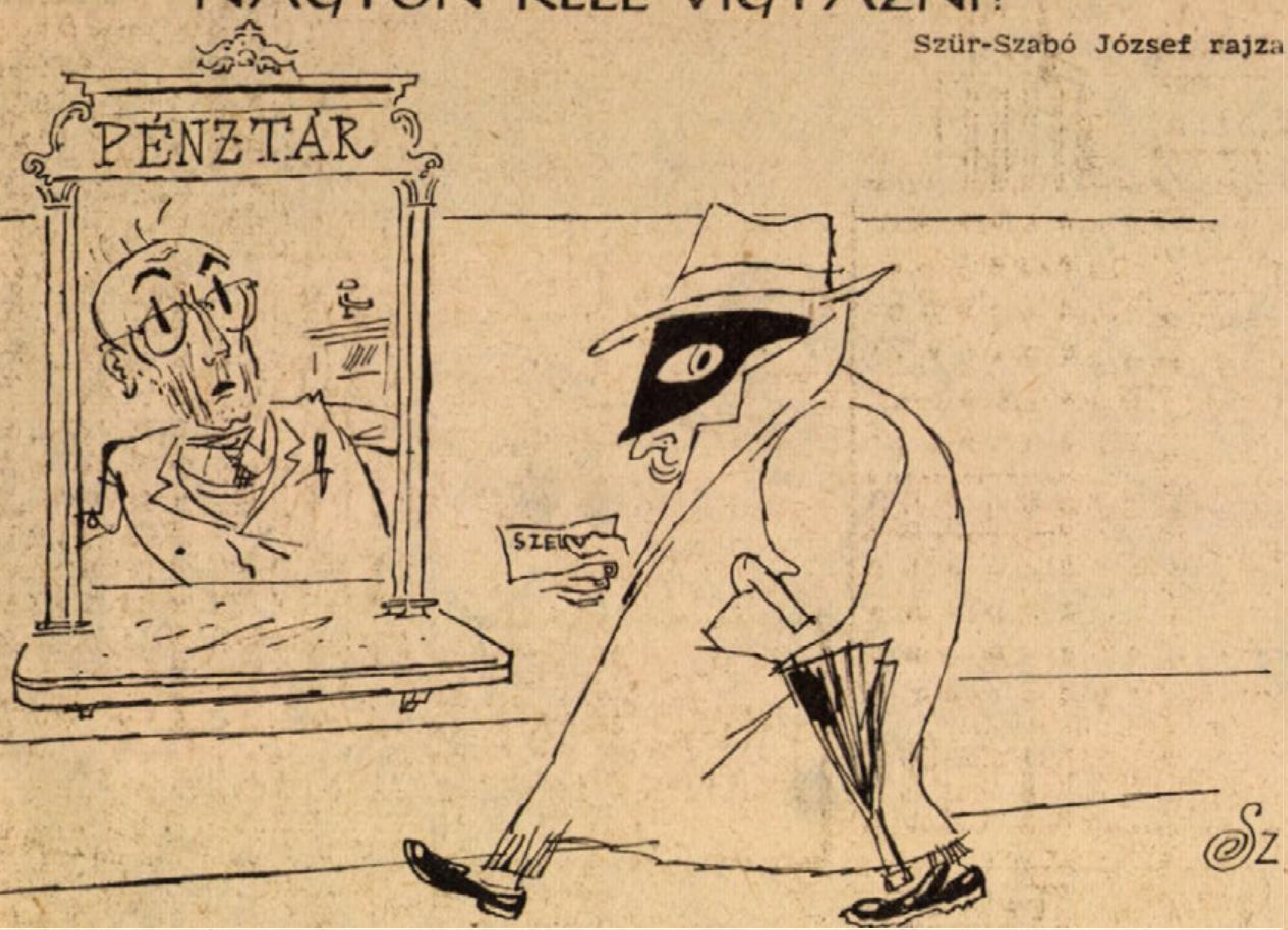

Szür-Szabó József rajza

— Bocsánat, csak a tizenkét találatos nyereményemért jöttem és nem szeretném, ha a rokonaim felismernének...

Uszítás

Toncz Tibor rajza

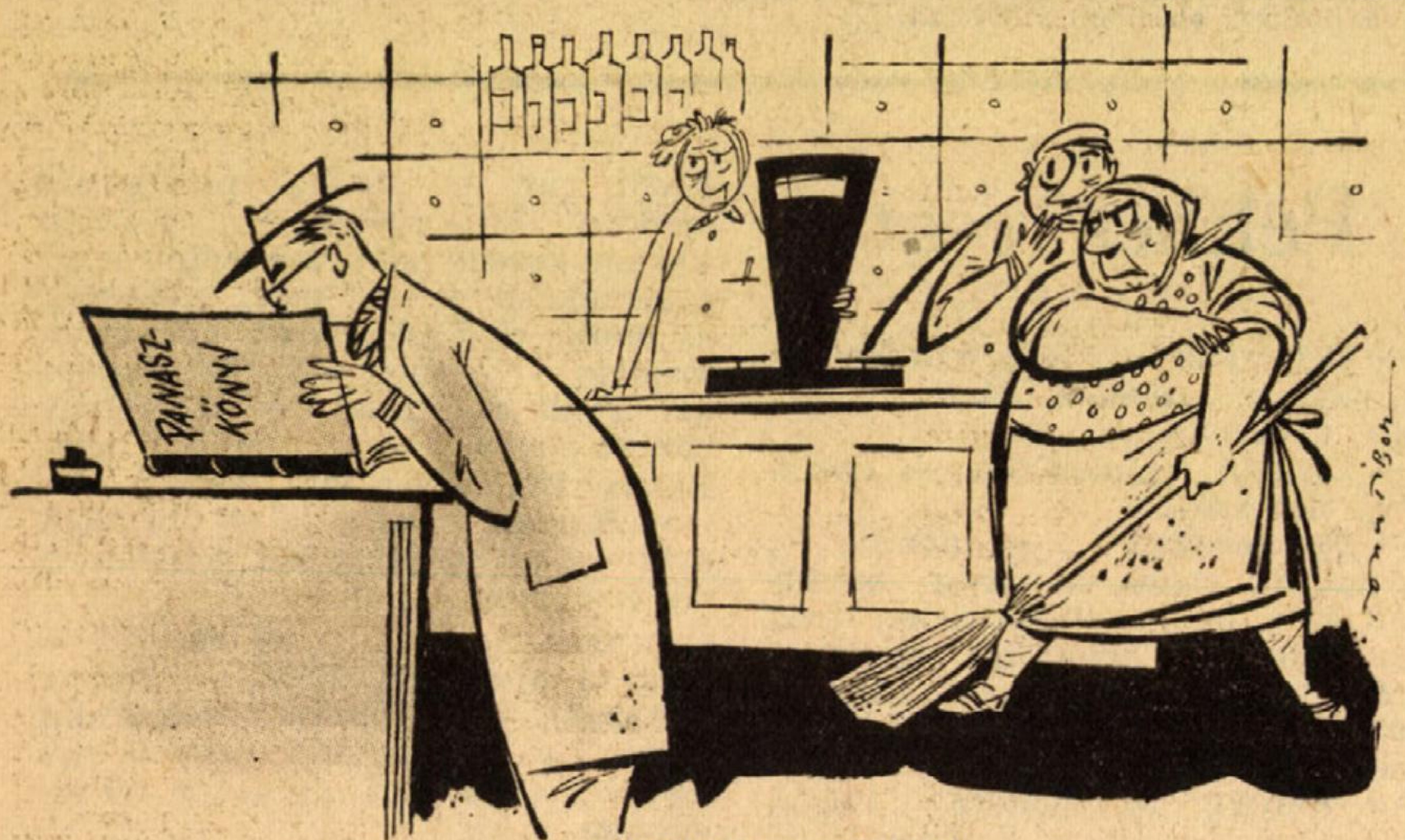

— ...a tisztaság a mániája!...

Idegorvosnál

Várnai György rajza

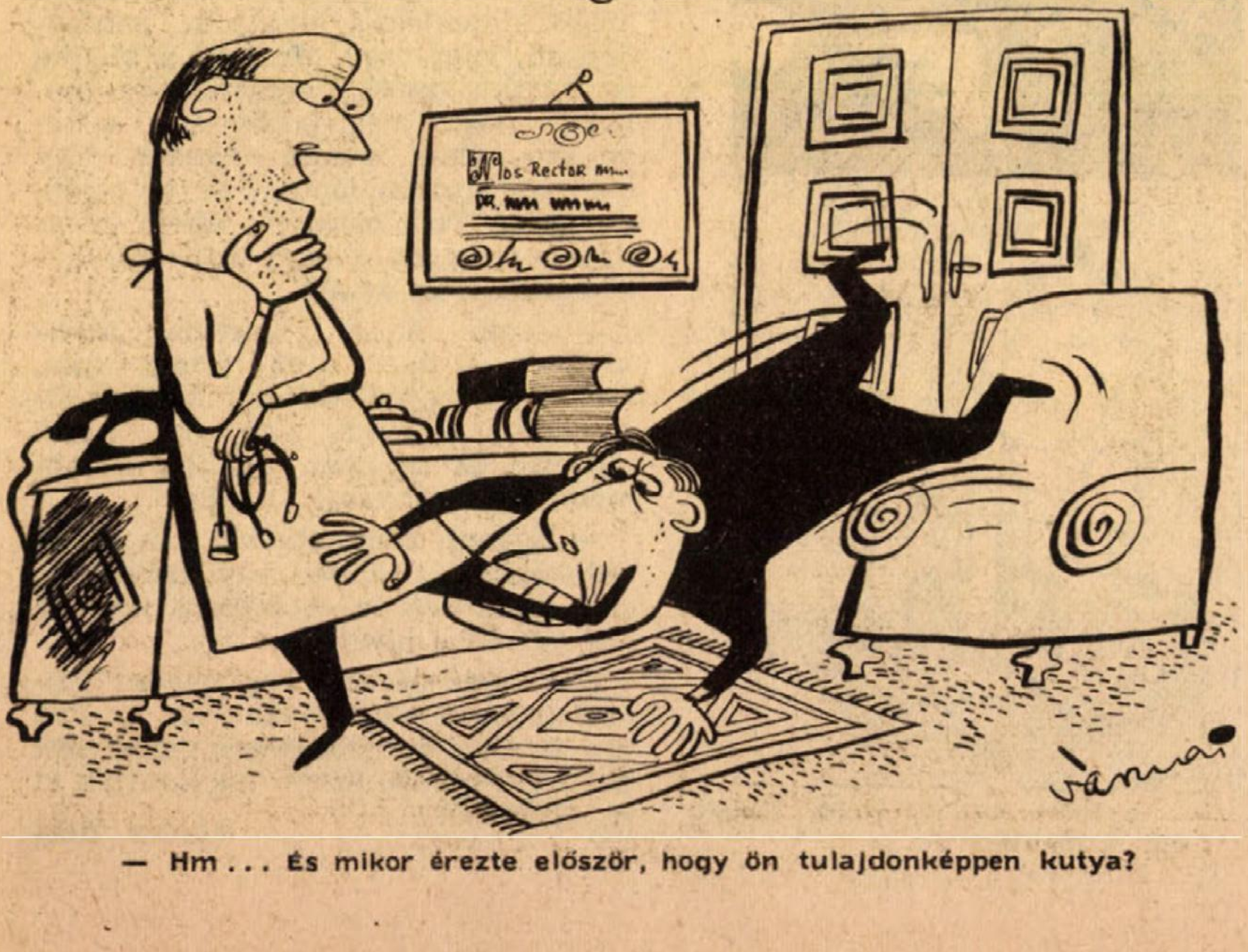

— Hm... És mikor érezte először, hogy ön tulajdonképpen kutya?

Mi legyen a címe?

Szegény Elemér esztrád-műsort szervezett, de még nincs címe a műsornak. Már harmadik napja töri a fejét, már harmadik napja nem vesz magához sem ételt, sem italt, csak gondolkodik, gondolkodik. Nem bírom nézni a szenvedő esztrád-művészeket, megpróbálok segiteni rajta.

— Szerelmes melódiák. Volt már? — kérdem Elemértől reménykedve.

— Ezerszer.

— És így, hogy Merelmes Szelódiák?

Elemér csüggedten legyint.

— Százszor. Tavaly nyáron ezzel a címmel rendeztem egy nagysikerű esztrád-műsort az Aggteleki cseppkőbarlangban.

— Várj csak! — kiáltok fel. — Ez a cím, hogy tetszik: Só utca hat?

— Volt már. Volt már Só utca hét is, nyolc is, kilenc is, sőt kilenc a, kilenc bé, kilenc cé is volt. Ha éppen tudni akarod, „Só utca kilenc cé” címmel nagysikerű esztrád-műsort rendeztem egy Murányi utcai lichthofban.

Szomorúan lógatjuk a fejünket. Semmi új sem jut az eszünkbe. Azaz, hogy neki nem jut az eszébe, de nekem igen.

— A velencei kalmár — mondom lelkesen. — Te ez egy jó cím!

— Úgy látszik nem ismered az esztrád-irodalmat — jegyzi meg gúnyosan Elemér. — Ez neked egy új cím? Tavaly áprilisban az alagi Előre téesz silójában ezzel a címmel futott egy esztrád-műsorom. Emlékszem, mindig telt silónk volt.

Nem marad más hátra: gondolkozunk tovább.

— Eb ura fakó! — nyöszörgök kétségbeesetten.

— Volt már! — legyint Elemér.

— Esküdj meg!

— Esküdj meg! — csóválja a fejét Elemér. — Az is volt.

— Az is volt?

— Az is volt — feleli a barátom.

— Mi az, hogy az is volt? — ragadom meg a kabátját.

— Várj csak! — tűnődik. — Mi az, hogy az is volt — Ez is volt.

— Meghibbantál?

— Volt.

— Nahát én megyek!

— Volt.

— Menj és gyógyíttasd magad!

— Volt.

— Szervusz!

— Volt.

Nem bírom tovább. A fejem reszket, a vállammal rángatózom. Egy utolsó próbálkozás:

— Volt volt?

Elemér legyint.

— Volt.

(mikes)

KÉP a jövőből

Szegő Gizi rajza

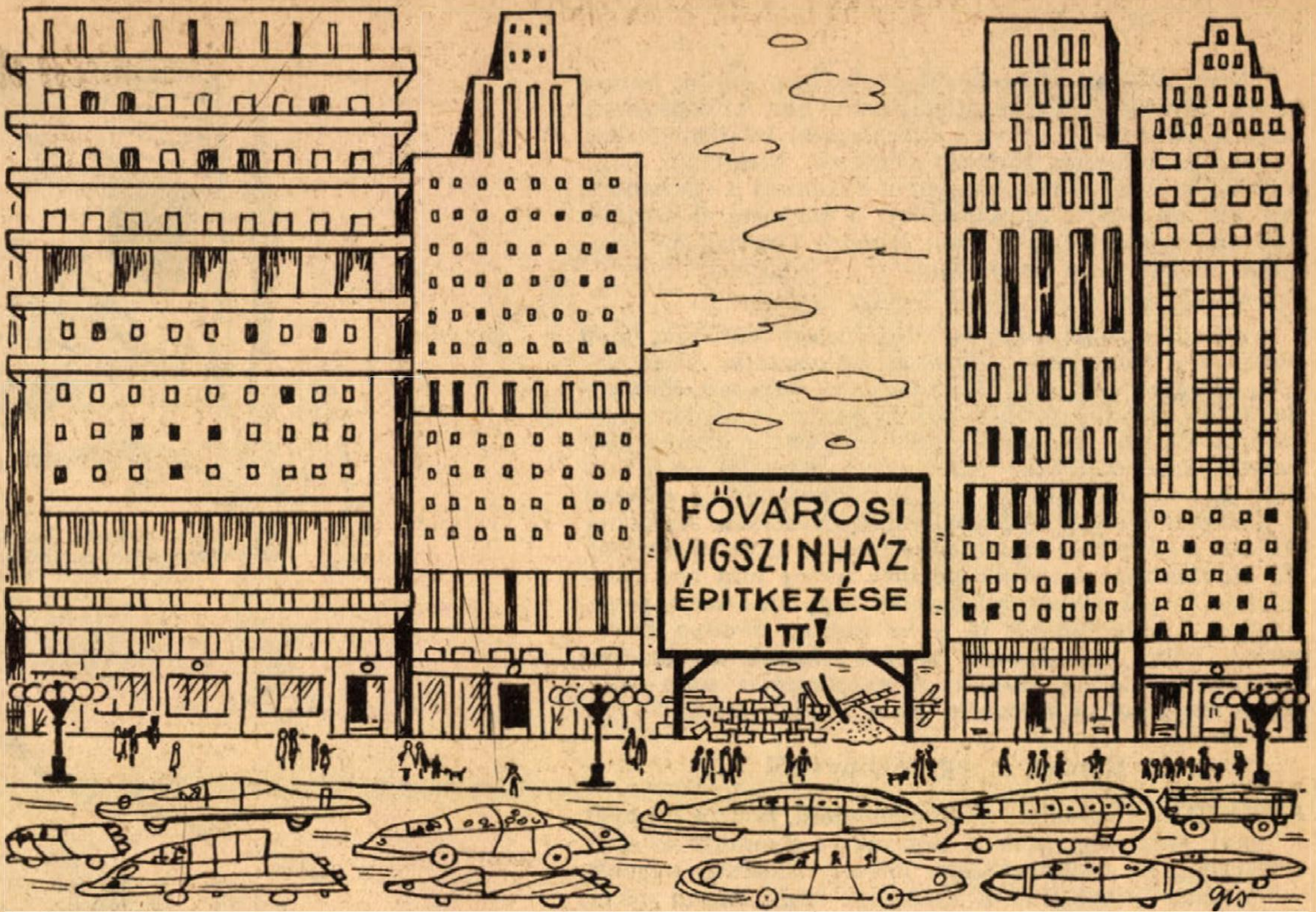

A pesti Nagykörúton.

Pesti tudósítónktól

Az anyák pedagógiai leleményessége határtalan, s főként végtelenül tapintatos. A minap a villamoson egy mintegy három év körüli kisfiú éktelen bőgéssel vonta magára a közfigyelmet és anyja kétségbeesését. Az anya hízelkedéssel, korrupcióval, felelőtlen ígérgetéssel igyekezett lecsillapítani a haragvó félistent — mindhiába. Végül az anyja haragjában a szemközti padon ülő férfiúra mutatva így kiáltott:

— Ha el nem hallgatsz, odaadlak annak a csúnya bácsinak.

A fenyegetés váratlanul kedvező eredménnyel járt. A gyerek hirtelen elhallgatott, a „csúnya bácsi" pedig egy kissé zavartan mosolyogva állapította meg magában, nem minden önelégültség nélkül, hogy van hivatása ezen a földön.

*

Milyen nehezen szánja rá magát az ember, hogy fölvegye a télikabátját. A hőmérő már fagypont körül jár, az átmeneti kabáton már átmegy a szél, az ember didereg, de még nem adja meg magát, hiszen még csak november van, még nincs itt a tél, még korai a télikabát.

Amikor az ember végül fölveszi a télikabátot, olyan, mintha a fiatalságától búcsúzna el.

*

Egy házaspárról hallottam ezt a mélyértelműen bölcs megállapítást:

— Tökéletesen összeillenek. Ami az egyikből hiányzik, az a másikban sincs meg.

F. L.

Színház, a szputnyikok korában

Sándor Károly rajza

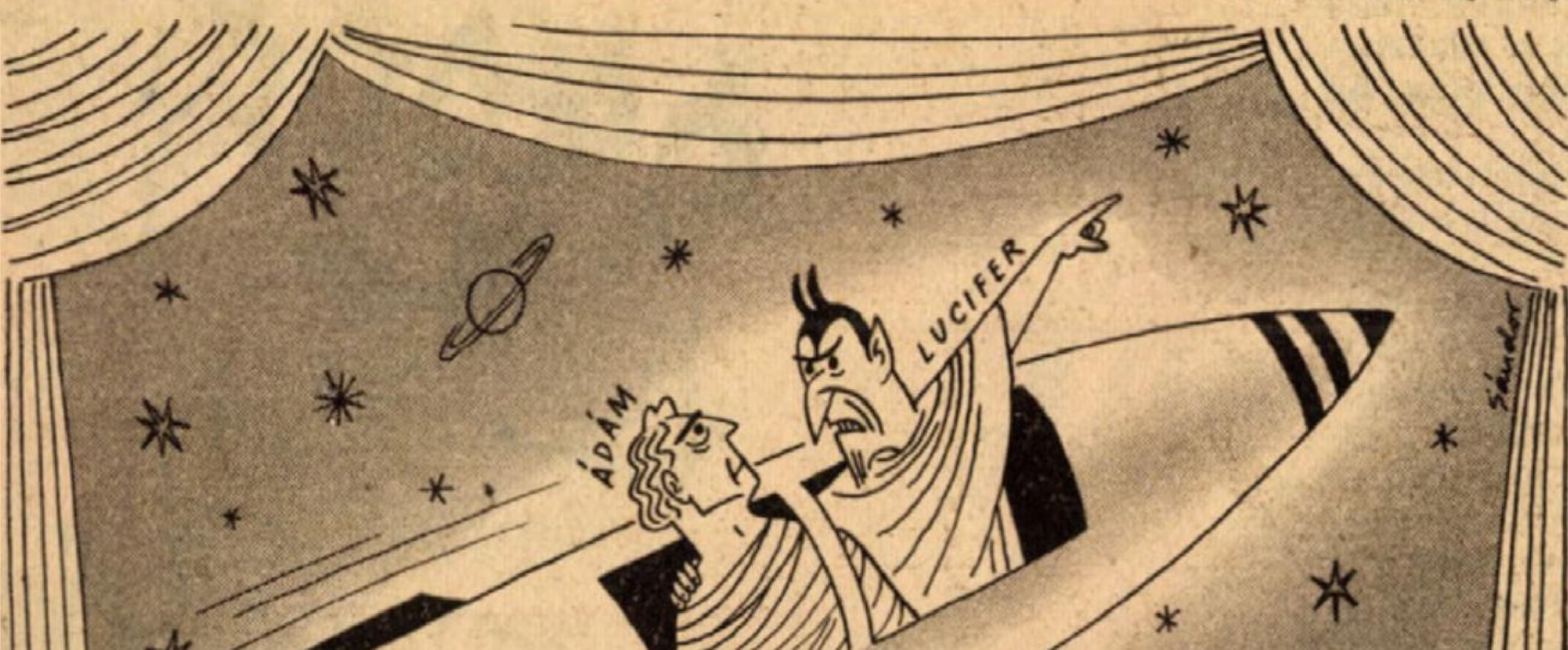

Az ember tragédiája XIII. szín: Ádám az űrben.

Elkényeztetett vevő

Pusztai Pál rajza

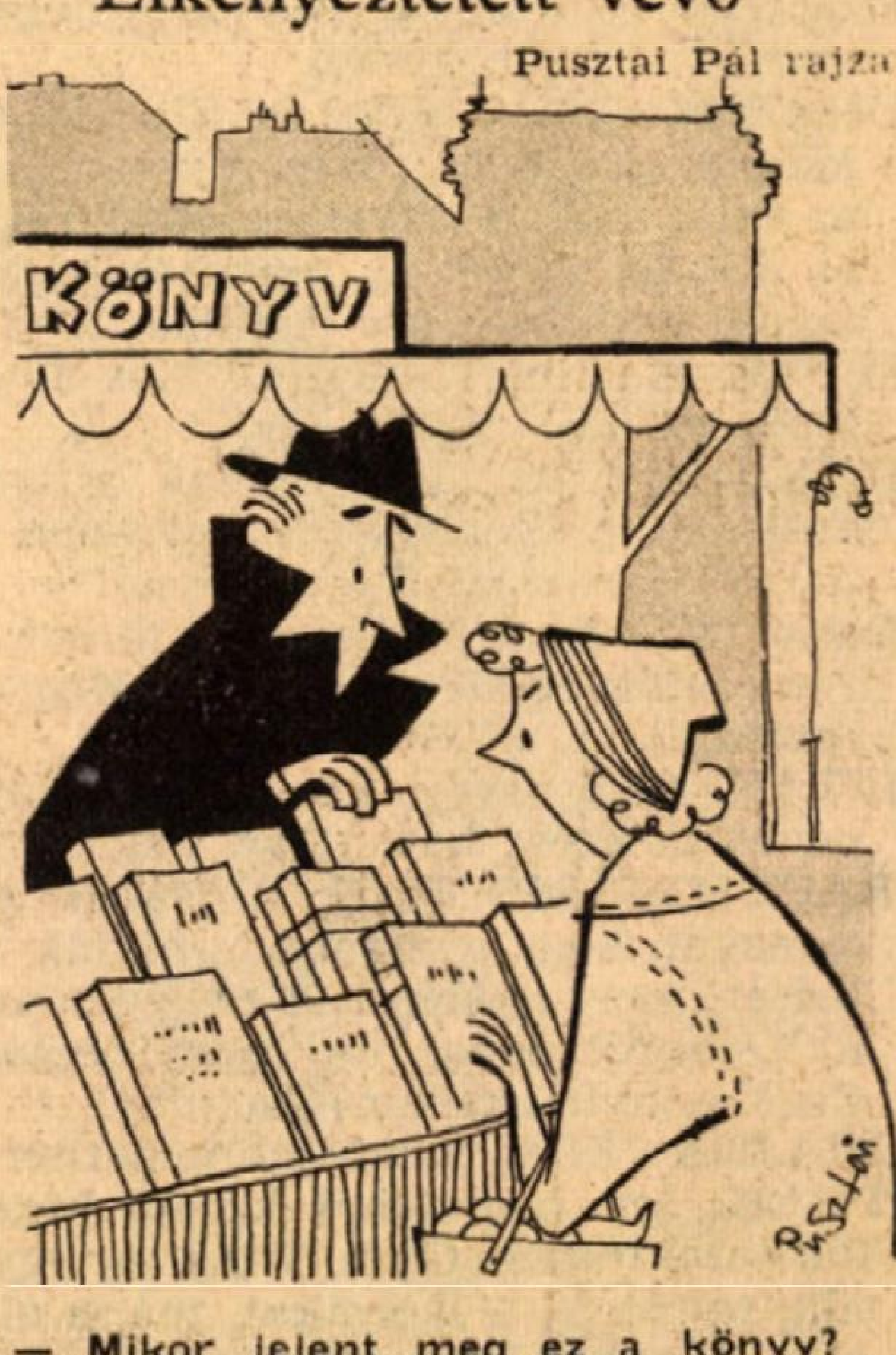

— Mikor jelent meg ez a könyv?
— Tegnap.
— Mai nincs?

Hátha valaki nem ismeri.

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Rózsahegyi Kálmán sétál az utcán. Hozzá csatlakozik egy szakállas férfiú.

— Szervusz Kálmán bátyám! Megengeded, hogy egy darabon elkísérjelek?!

— Hogyne. Parancsolj.

Mennek kettesben, élénken diskurálnak. Szembe jön egy lóden kabátos ember, megemeli a kalapját és kedvesen köszön:

— Szervusztok! — És tovább halad.

Azt mondja a szakállas ember:

— Mondd Kálmán bátyám, ki volt ez?

Mire Rózsahegyi mosolyogva:

— Édes öcsém, én még azt sem tudom, hogy te ki vagy!

Foglalkoztak a panaszommal

Nem is olyan régen levelet intéztem *„Az én házam az én váram"* szövetkezethez, amelyben kifogásoltam, hogy a váramban, illetve a lakásomban lelkiismeretlen, hanyag és felületes munkát végeztek. Megírtam, hogy mihelyt kitették a lábukat, ismét elromlott a vízcsapom, egy kis idő múlva felpúposodott a parketta és néhány nap múlva megint csak nem lehetett kinyitni az ablakokat és becsukni az ajtókat.

Válaszként a következő levelet kaptam:

„Hivatkozással folyó hó 25-i levelére közöljük, hogy ügyében a szövetkezet filozófiai szakosztálya ülést tartott, amelyen megvitattuk az Ön által felvetett, igen érdekes és aktuális problémát: az idő problémáját. Köszönjük Önnek, kedves Ügyfél, hogy ezt a kérdést felvetette. Szövetkezetünk valóban elhanyagolta ezt a kérdést és emiatt aztán sok baj és kellemetlenség adódott a gyakorlati életben. Szakosztályunk ülésén Rumitzer Alfonz, parkettázó, főideológus tartotta a vitabevezetőt. Az alábbiakban közöljük az igen heves vita egy részletét és kérjük a kedves Ügyfelet, hogy olvassa fel fennhangon b. családjának is, s ha esetleg akadna észrevétele, vagy megjegyzése, szívesen látjuk a filozófiai szakosztályunk egy ülésén. A megbeszélés után tánc. Büfé. Hangulatról a Három Bubi gondoskodik.

Részlet a jegyzőkönyvből

SUHAJDA: Én csak azt tudom mondani, hogy a zannyát neki. Még, hogy néhány nap múlva elromlott az ajtó. Kérem, én csak egyszerű kétkezi filozófus vagyok, én csak annyit tudok mondani, hogy Zenon görög bölcs is megmondotta: idő nincs. Pedig az okos ember volt, a zannyát neki.

POLCZER: Szabad közbevetőleg megjegyeznem. Newton szerint . . .

SUHAJDA: Kusti, most én filozofálok, a zannyát neki. Még, hogy néhány nap múlva nem lehetett kinyitni az ablakokat. A szívem szakad meg. Írjuk meg annak az izének, annak az ügyfélenek, hogy Zenon szerint az idő nem objektív realitás . . .

LIPTÁK: Leülni, fatekám! Más is akar beszélni! Ne lopja az időt, ami nincs!

SUHAJDA: Kusti. Száz szónak is egy a vége, mondjuk meg az ügyfélnek, hogy kevesebb duma, több filozófia és borravaló! Éljen Zenon!

ZENONISTÁK *(tapsviharban törnek ki. Egy zenonista vízvezetékszerelő így kiált: Meghalt Zenon, oda az igazság!)*

LIPTÁK: Szót kérek, kartársak! Öhm. Kant kartárs, a neves bölcsész hasonlóan vélekedik az időről . . .

KRAUTSCHNEIDERNÉ: Bocsánat. Arra kérem a kartársakat, hogy gyorsabban oldják meg az idő problémáját, mert nekem hat negyvenkor indul a vonatom a Keletiről és az anyósom öccsének epeköve van. Csak ennyit akartam mondani.

SUHAJDA: Éljen Krautschneiderné!

LIPTÁK: Így nem lehet kérem beszélni, hogy mindig félbeszakítanak. Öhm. Tehát az ügyfél aszongya, hogy alig tettük ki a lábunkat, máris elromlott a vízvezeték. Kérdem én, mi az idő? Kant azt mondotta, ha feltételezzük az időt . . .

KRAUTSCHNEIDERNÉ: Ne feltételezzük, mert nekem megy a vonatom és a férjem sóletet rendelt vacsorára és harminchat gyerekem van . . .

LIPTÁK: Már megint beleszólnak: Öhm. Hol is hagytam abba? Ja igen. Kant azt mondotta, az idő valóságban nincsen, az csak egy feltételezett, végtelen, önmagában levő szörnydolog. Ezt írjuk meg a tisztelt ügyfélnek. S azt is írjuk meg, hogy panaszlevelek helyett inkább mélyedjen el egy kicsit a bölcseletben.

ELNÖK *(csenget):* Az ülést berekesztem. Kimondjuk tehát, hogy idő nincs, nem is volt, nem is lesz. Ámen. Szakosztályunk munkájára a KIOSZ áldását kérem."

*

Idáig a levél. Most a parketta egyik dombján üldögélek és elmerengve nézek le a völgybe, ahol feleségem és gyermekem játszadozik, s közben azon filozofálok, ha agyonverem ezeket a bölcseket, vajon halhatatlan marad-e a lelkük, vagy sem?

Mikes György

Hukk!... Hukk!... Hukk!... Hukk!... Hukk!... Hukk!... Huk

A pimasz lump

Toncz Tibor rajza

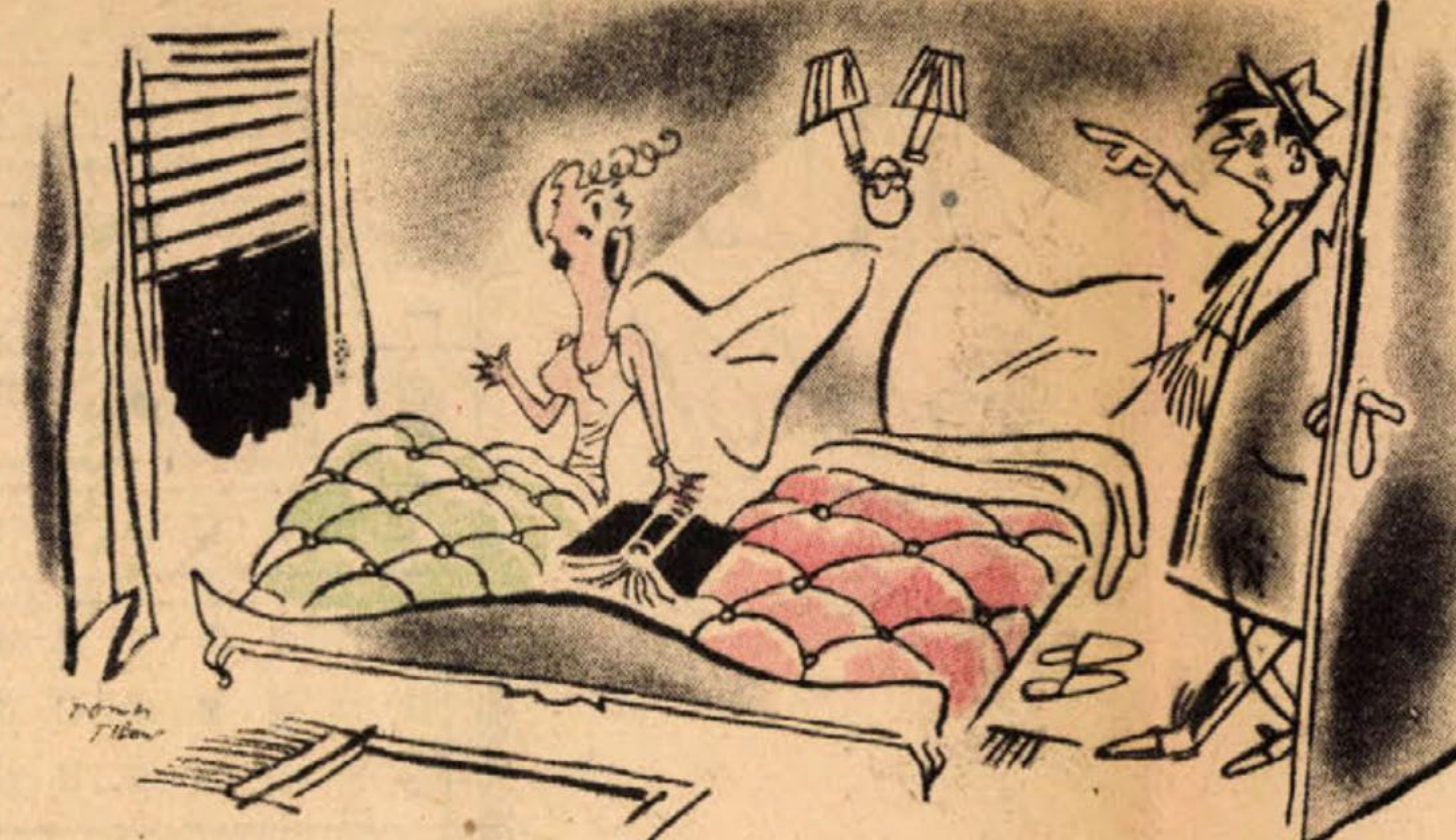

— Úgy, te még hajnalban is égeted a drága villlanyt?! Az ember csak győzzön még erre is keresni . . .

Mérgeskígyó

Kaján Tibor rajza

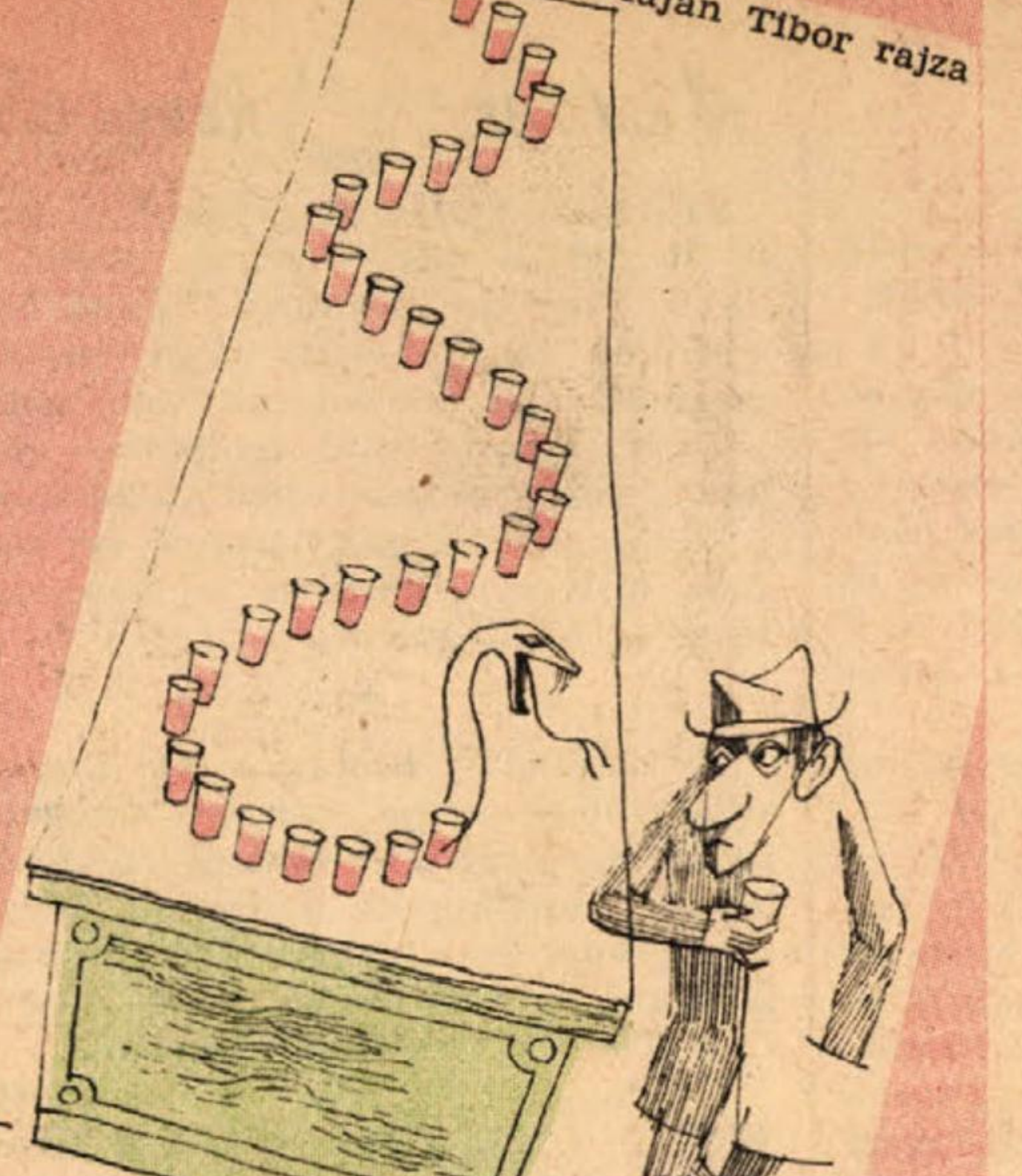

A lejtőn lefelé

Hegedűs István rajza

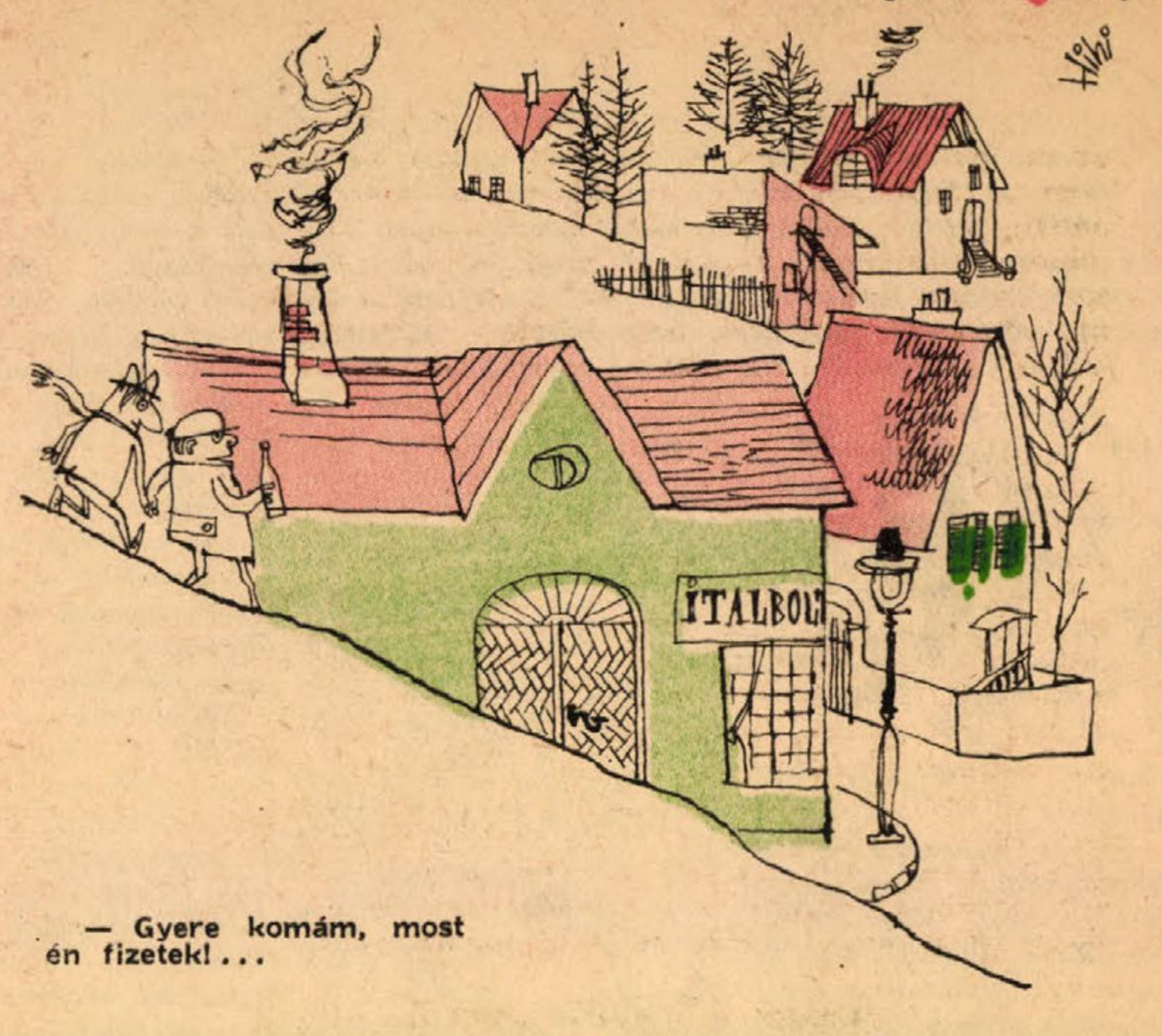

— Gyere komám, most én fizetek! . . .

Ismerkedés

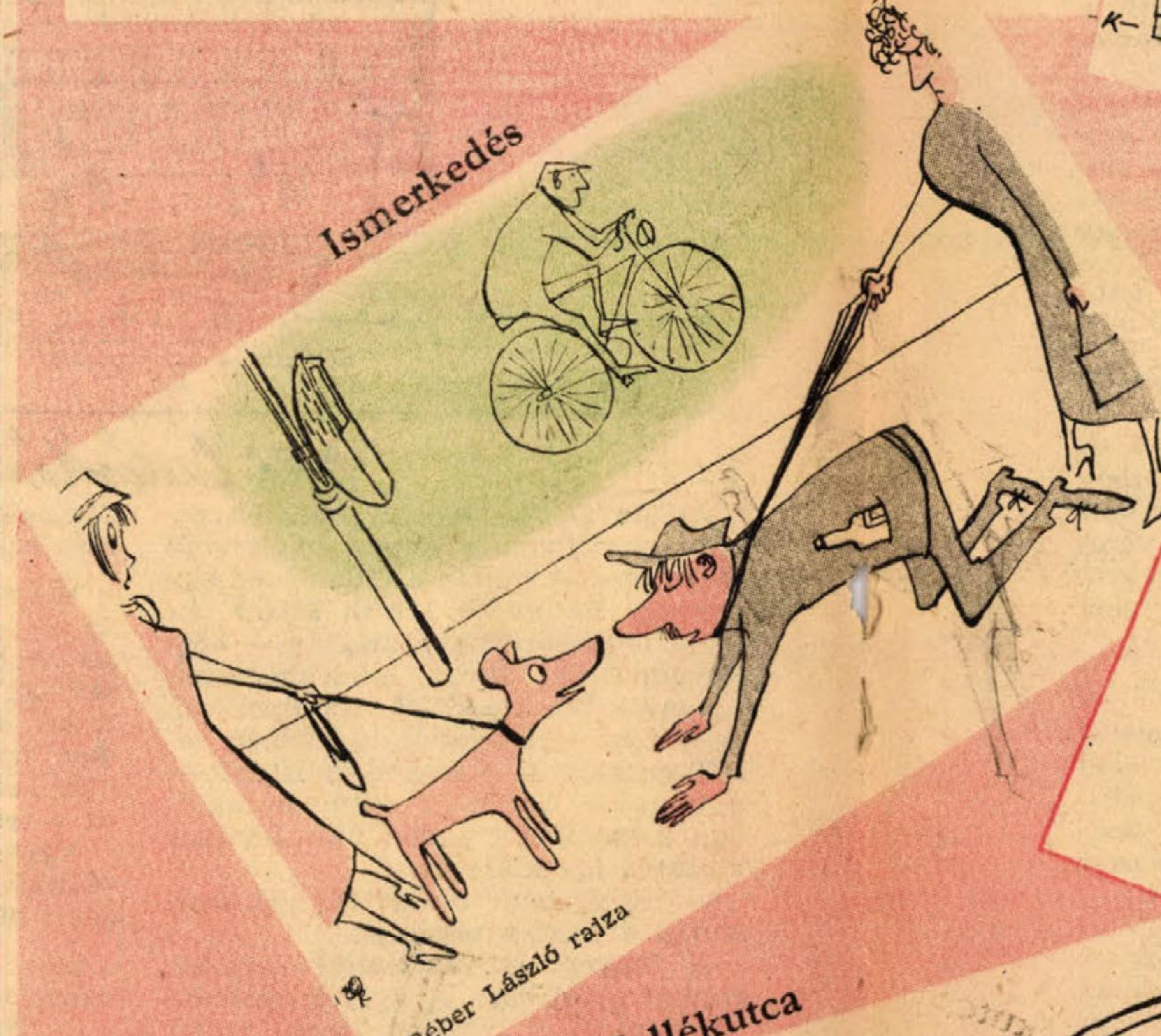

Réber László rajza

Harmath Árpád:

HOZZÁD SZÓLOK...

Újabb ősz hervad, már tisztul az új bor...
Hozzád szólok én, — te kocsmatöltelék! —
Falrahányt borsó — látom — minden újból.
Figyelj most hát... az ördög bújjék beléd!

Garas nélkül szepeg nőd és gyereked.
Nincs ételük s kopottan járnak gyalog,
Mert néked hiányzik egyik kereked...
— (Tehozzád képest, ők földi angyalok.) —

Szesztestvérkéid víg sertésünnepén,
Hogyha kis családod ismét elvered,
Egy módon van már csak jövődhöz remény:
Egy zárt intézetbe... gyorsan el veled!...

Távirányítás

Sándor Károly rajza

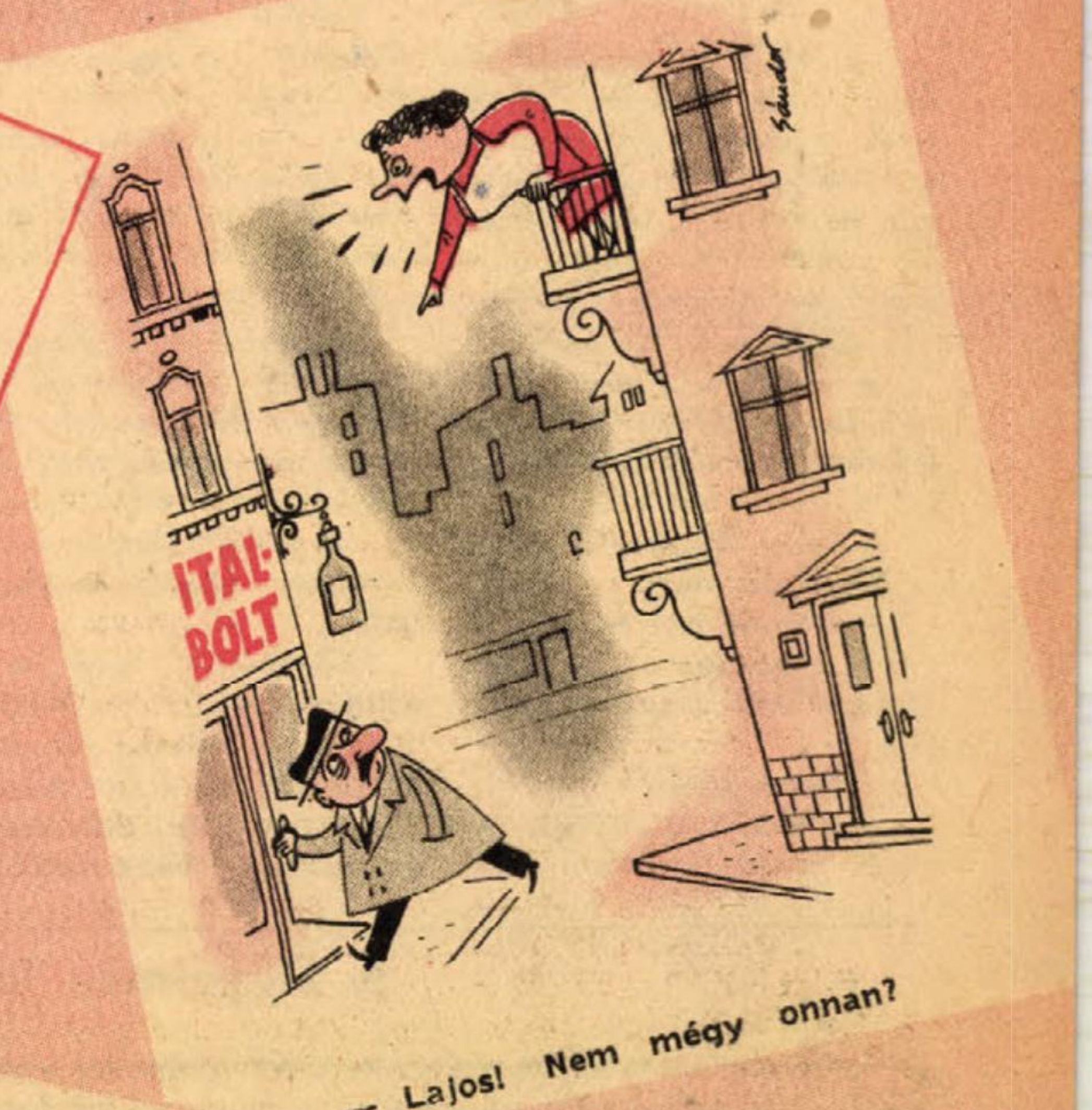

— Lajos! Nem mégy onnan?

Mellékutca

Várnai György rajza

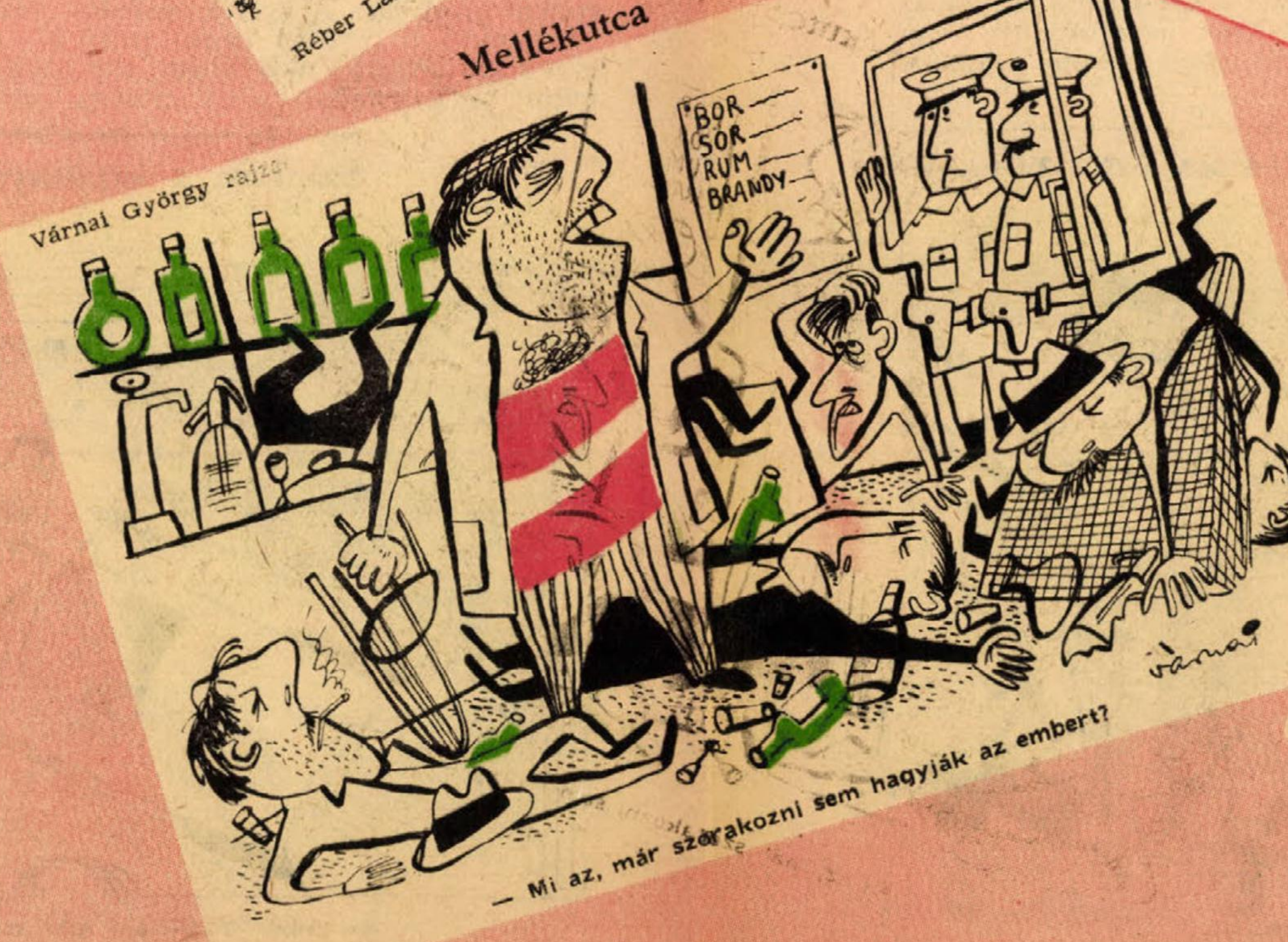

— Mi az, már szórakozni sem hagyják az embert?

Figyelmes kocsma

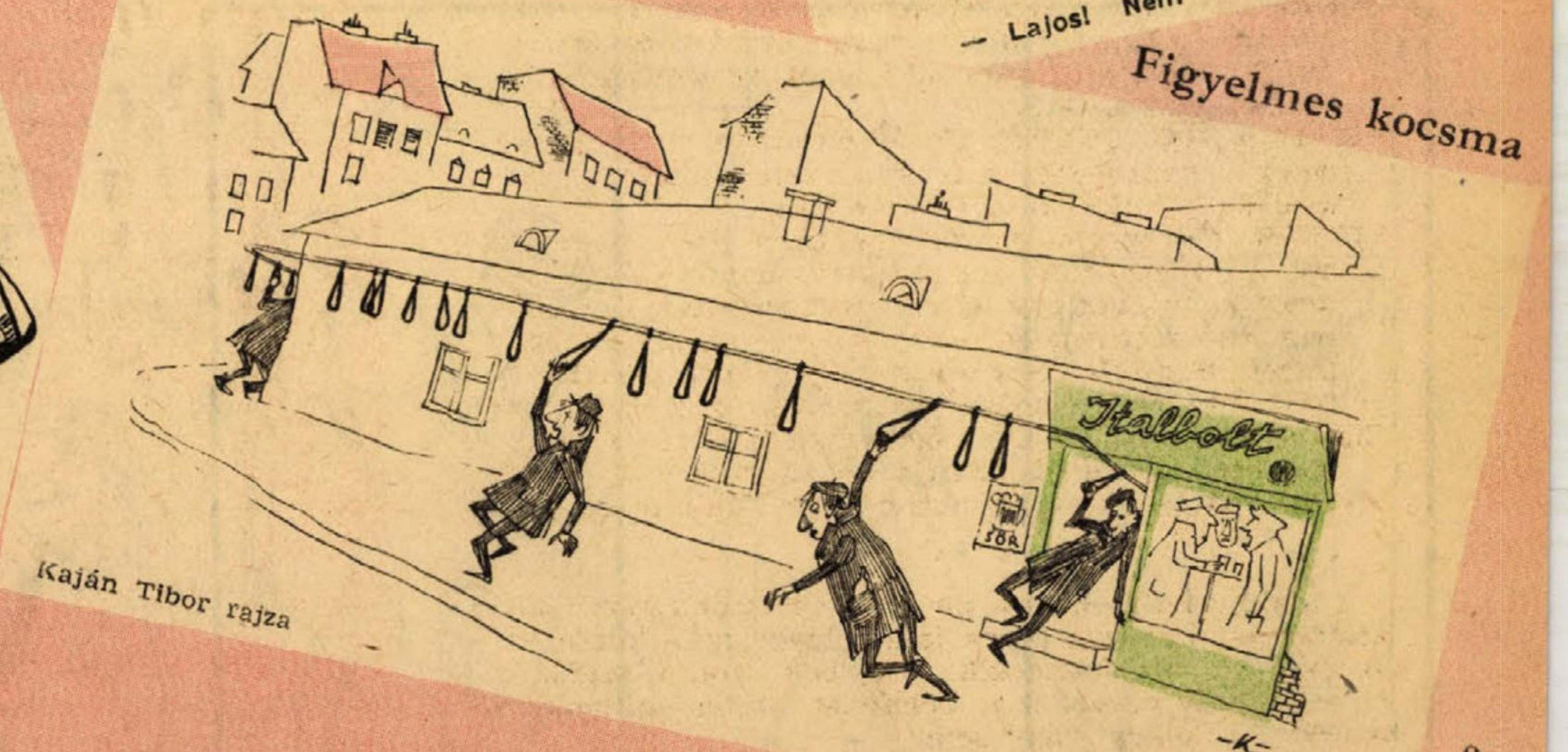

Kaján Tibor rajza

Hősök a rendelőben

Valamikor azt hittem, hogy a hősök, a bátrak bátrai mindenkor, minden helyzetben hősiesen viselkednek, s nincs az életnek az a látszatra szürke mozzanata, amikor ne lennének képesek kinyilvánítani halálmegvető bátorságukat.

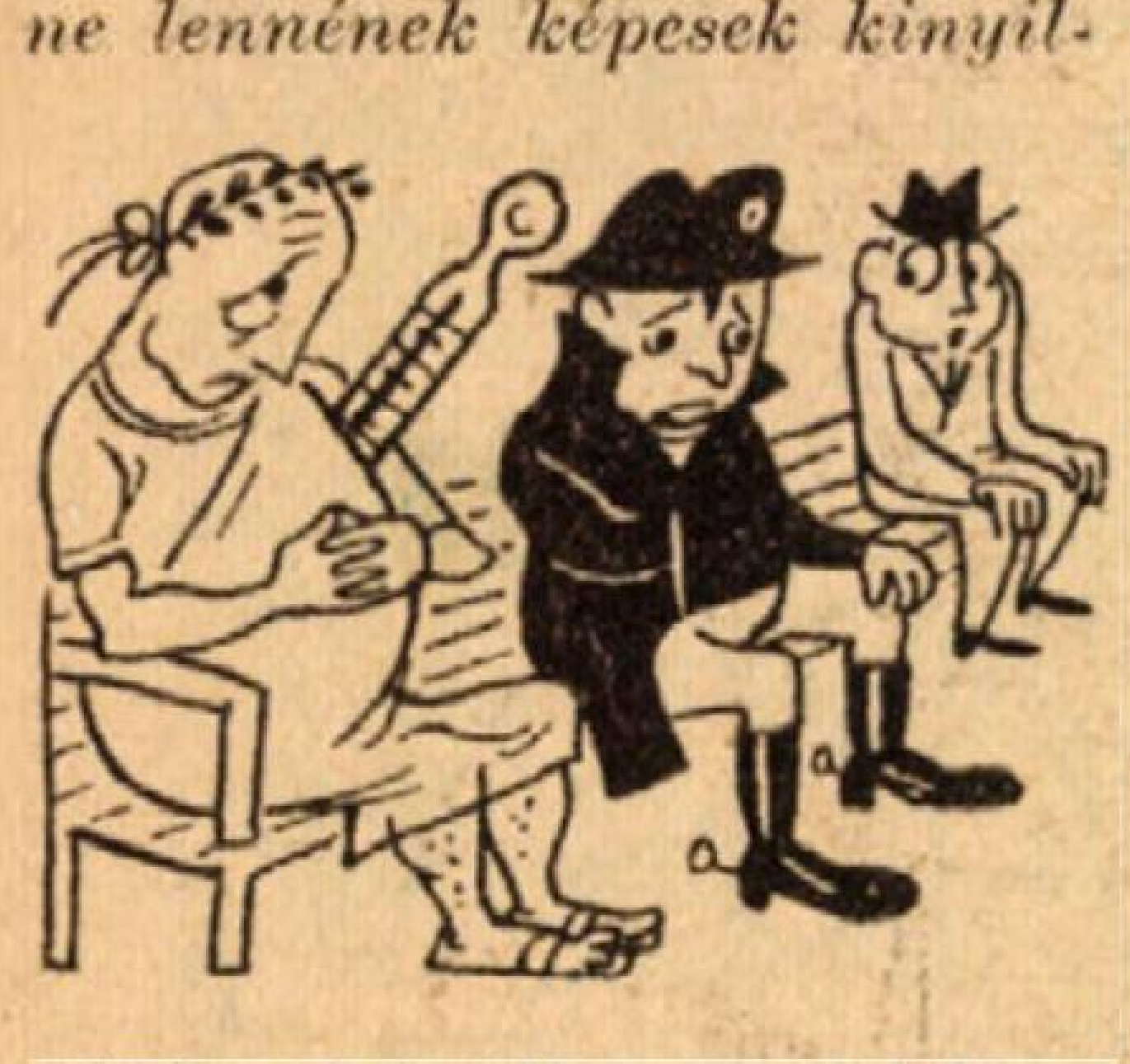

Sajnos, kénytelen voltam megváltoztatni tiszteletteljes véleményemet. Egy SzTK-rendelésen ugyanis alkalmam volt találkozni a kerületi orvos várószobájában néhány félistennel.

Julius Caesar hóna alatt hőmérő volt. Aggodalmasan beszélt arról, hogy újabban gyakori rosszullétek kínozzák.

— Ha megállapítják rólam, hogy epilepsziás vagyok — mondta merengve — kardomba dőlök. Csak injekciót ne adjanak, nem bírom, ha szúrnak. Magának mi a baja? — kérdezte a mellette ülő Napóleontól.

— Fáj a gyomrom — mondta Napóleon, jobb kezét a kabátja gombolásán keresztül a gyomrára téve.

— Igen? Gyomorfekély?

Napóleon rázta a fejét:

— Inkább egy erős hűlés, ami a gyomromra ment. Berezinánál nagyon átfáztam.

— Dohányzik?

— Tubákozom. Nem vagyok képes leszokni róla. Úgy irigylem azokat, akiknek van erejük leszokni...

Nagy Sándor olyan ideges volt, hogy föl, s alá járkált, majd megállt egy szines antialkoholista falragasz előtt, és aggodalmasan nézegette az ijesztő rajzot az iszákos ember májáról.

Heraklest mindenki elkerülte, úgy ült a sarokban, mint egy kiközösített.

— Csúnya fertőző bőrbaja van — súgta Timur Lenk — valami piszkos inget húzott magára a szerencsétlen. Nagyon makacs betegség, hosszadalmas a kezelése.

— Magának mi baja van? — kérdeztem Timur Lenktől.

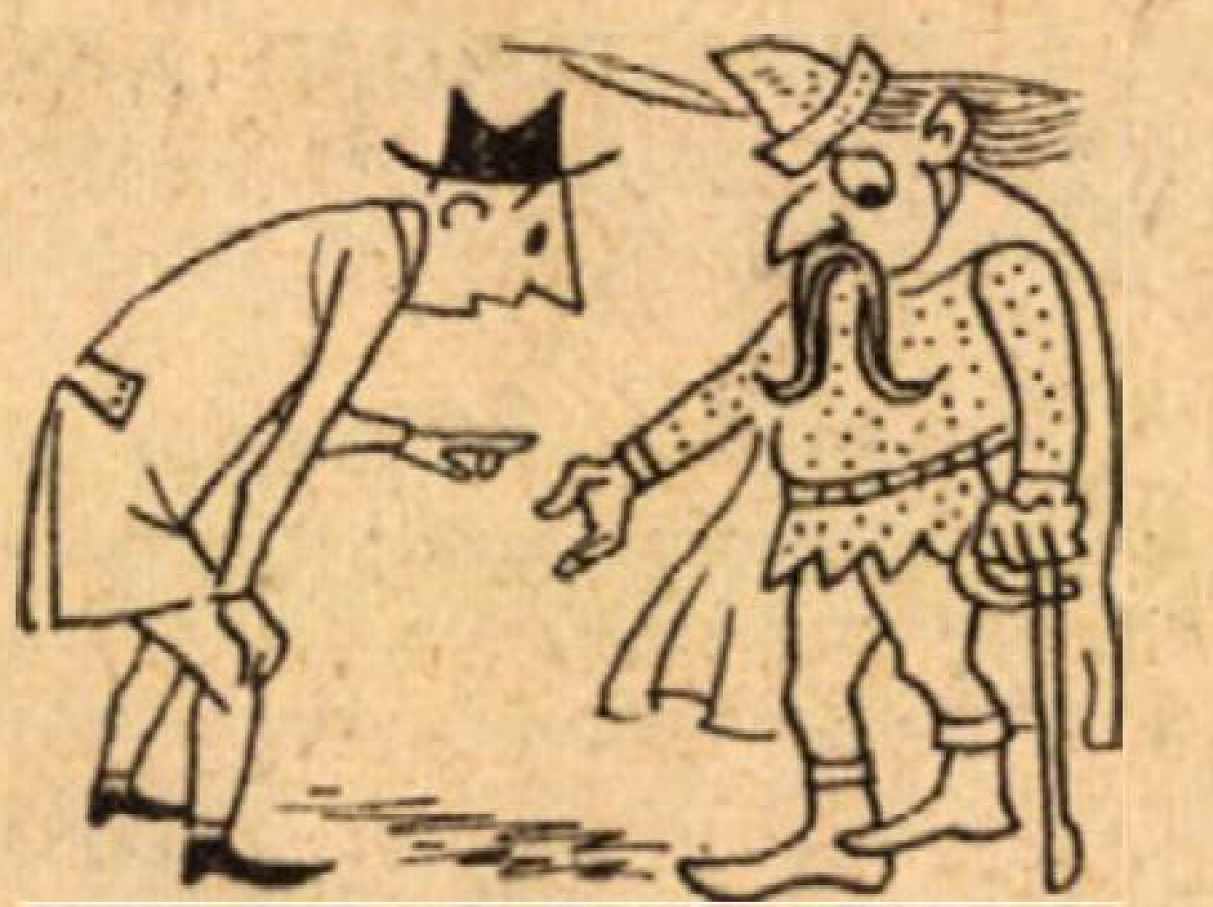

Felelet helyett a lábára mutatott, az egyik rövidebb volt, mint a másik.

— Ortopédiára utalnak be, ortopéd sarut kapok, operálni nem engedem magamat, majd csak elsántikálok valahogy...

Dzsingisz kán panaszkodott, hogy asztmás és mindenkinek bőbeszédűen, köhécselve magyarázgatta, hogy milyen kellemetlen a nehéz légzés, pedig valamikor fiatal korában a vasat is megemésztette.

Robespierre zord arccal ült a székén, feltörte a nyakát a magas gallér. Oroszlánszínű Richárd a folyosón ólálkodott, és mindenkitől azt kérdezte, hogy mitől van az, amikor az embernek zsibbad a bal térde. Coriolanus a neuraszténiájára panaszkodott, levegőváltozás után vágyott. Sápadtan ült egy széken Borgia Caesar is, s csak egy alkalommal kérte a többieket, hogy engedjék őt be soron kívül, neki csak egy beutalás kell a nemigondozóba.

Brutus idegösszeomlásról panaszkodott, rémeket lát, lidércnyomások kínozzák, az idegcsillapítóktól viszont teljesen elrontotta a gyomrát.

Nelson csak egy pillanatra volt látható, benyitott a szobába és megkérdezte, hogy merre van a szemészet. Ekkor nyílt az orvos ajtaja és Attila, Isten ostora lépett ki rajta. Mindkét orrlyukából tampon fehérlett ki. Julius Caesar izgatottan kérdezte:

— Mi volt?

Attila vállat vont.

— Nem tudják megállapítani, mitől vannak a gyakori orrvérzéseim. Valószínűleg nyálkahártya túlérzékenységem van.

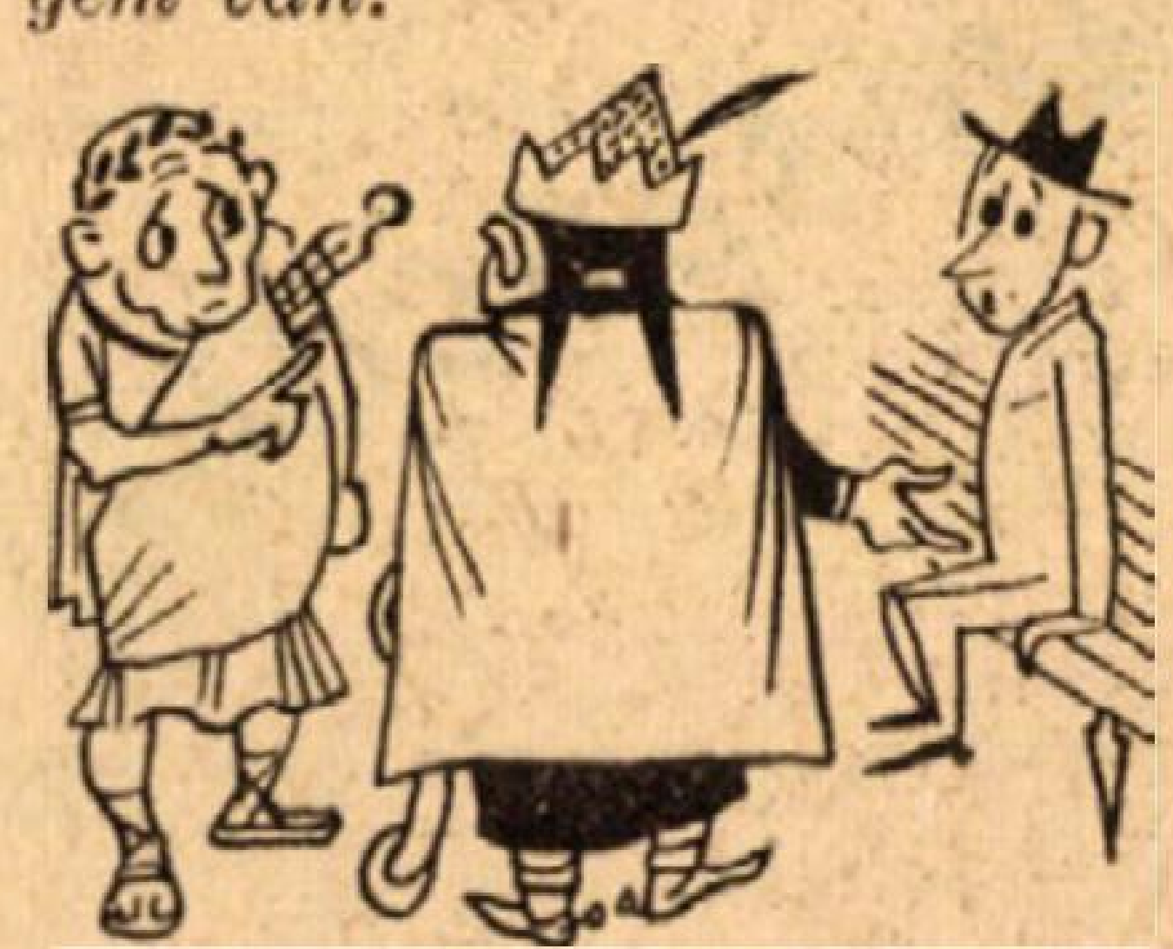

— És mit csinált az orvos az orrával?

— Ecsetelte.

— Fájt?

— Igen! — mondta Attila. — De föl sem vettem!

Az egész idő alatt ez volt az első heroikus megnyilatkozás a szobában.

Feleki László

A humor Könyvéből

JEAN RENOIR, filmrendező — Auguste Renoir, a nagy francia festőművész fia —, egyszer táviratot kapott Holywoodból: megfilmesítik apja életét és megfelelő szerepet szántak benne neki is.

— Ki játssza a festő szerepét? — érdeklődött válasz-sürgönyében a filmrendező.

— Az a festő, aki harminc éve hamisítja a Renoir képeket — hangzott a távirati felvilágosítás.

*

ZERKOVITZ BÉLA, a régi Budapest slágerkomponistája, minden látogatójának megmutatta a családi ereklyeként őrzött, ütött-kopott hangszert, amelyen a nagyapja tanult zongorázni. Egy kései látogató egyszer megkérdezte:

— Tudsz-e még ezen játszani?

— Hogyne tudnék — hangzott a felelet. — Még a pontos időt is kikalimpálom rajta!

— Hát azt hogy csinálod?

Zerkovitz leült az özönvíz előtti zongorához és a kísértetiesen nyikorgó első akordokra nyomban dörömbölni kezdett valaki a fal túlsó oldalán, majd egy álmos hang jelentkezett:

— Hagyja abba, maga idióta! Fél kettő

*

SACHA GUITRY, a legnagyobb sikerű francia darabok szerzője, hadilábon állt az adóhivatallal, amely — szerinte — túlzott részt követel magának a sikerből. Az író a pénzügyminiszterhez fordult panaszával. Audencia után a reá várakozó újságíróknak csak ennyit mondott.

— A Napkirály nem merte volna Moliére-t megadóztatni!

*

AMBRUS ZOLTÁN egyszer, súlyos influenza-járvány idején, fiatal vidéki színészt ugratott be Hamlet szerepébe. Előadás után a gyér tapsokkal jutalmazott vendég megkérdezte a Nemzeti igazgatóját:

— Milyen voltam?

— Kitűnő! — hangzott a válasz. — Én a magam részéről hálás vagyok az alakításért. Csak most értettem meg, miért fojtja magát szegény Ofélia a vízbe.

A figyelmes férj

Hegedűs István rajza

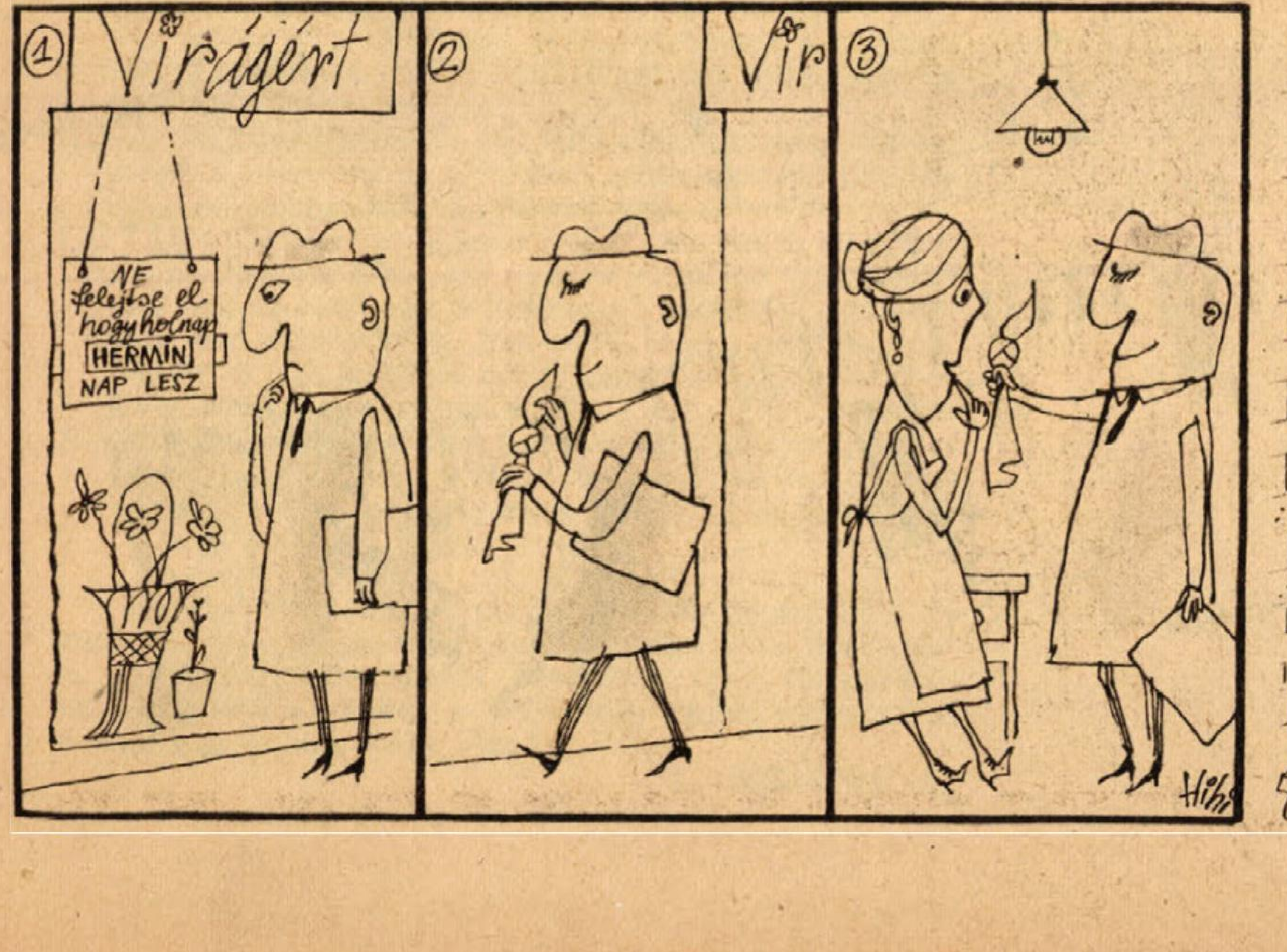
1
Virágért
NE felejtse el hogy holnap HERMIN NAP LESZ
2
Vir
3

A szokás hatalma

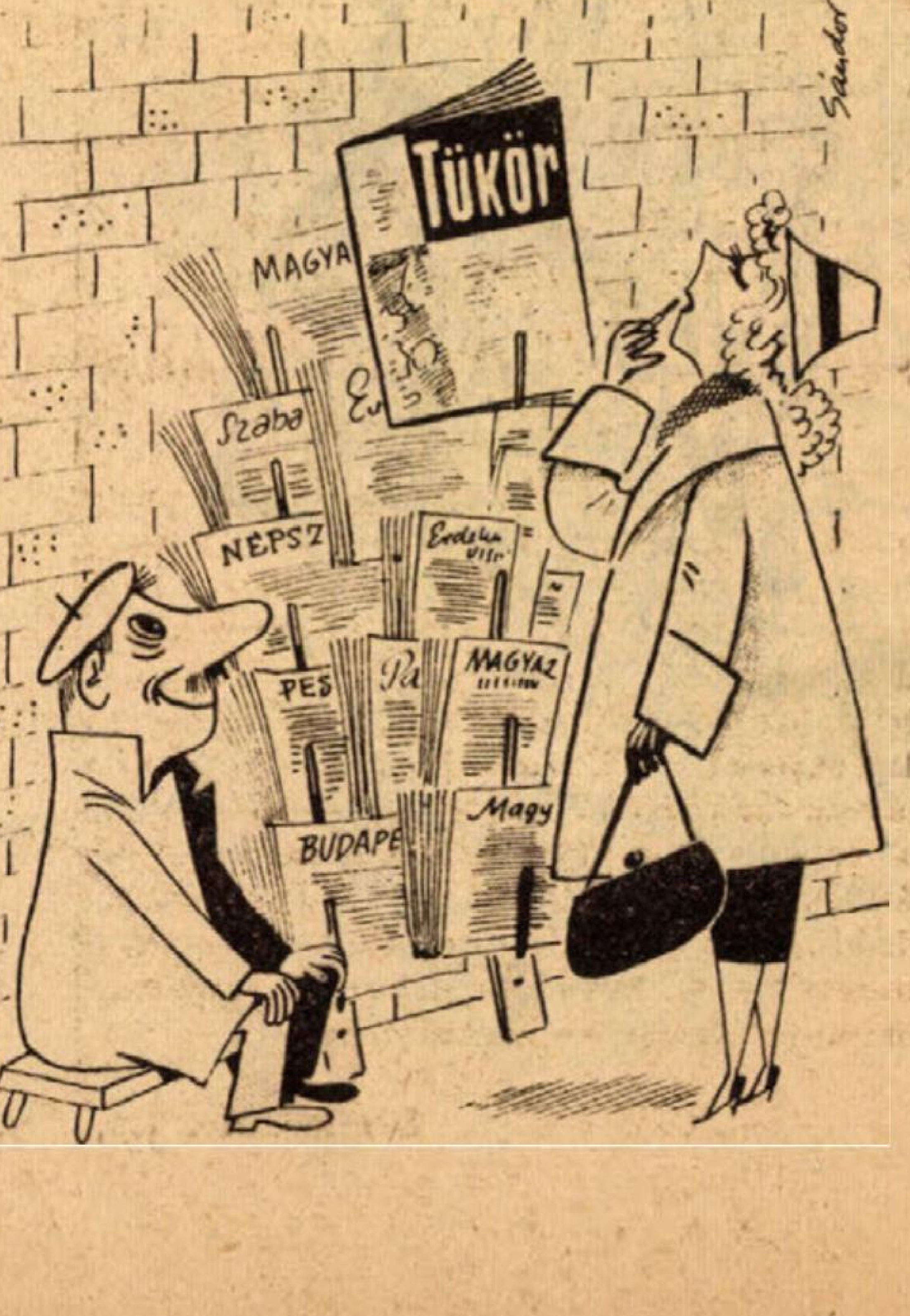

Örökbecsű olvasmányosság

Örömmel üdvözöljük a lapokban ismét felbukkant és sűrűn ismétlődő furcsa történetkéket, az úgynevezett színes apróságokat, az egykori „Innen-onnan" rovat kései, de nem méltatlan ivadékait. Attól tartunk, előbb-utóbb kifogynak ezek a sok izgalmat okozó históriák és ezért az alábbiakban néhány elszakíthatatlan, elnyűhetetlen, bármikor bedobható Minta-Mütyürt ajánlunk laptársaink figyelmébe.

Kilencvenkilenc év múlva kézbesítettek egy levelezőlapot

Hosszú utat tett meg az a kártya, amelyet 1858-ban adott fel Manchesterben C. M. Brown az unokaöccsének, M. C. Brown-nak a London melletti Wembleybe. Megírta benne, hogy a család Luci nevű macskája hat kis cicának adott életet. A kártya valahogy odatapadt a levélszekrény oldalára és csak most találták meg. Kézbesítették M. C. Brown dédunokájának, aki elolvasta a megsárgult lapot és megjegyezte: „Oh, a kis cicák talán már nem is élnek."

Milliók a szalmazsákban

A franciaországi Mensonge sur Mer-ben meghalt Marie Verdiere a falu koldusasszonya. Amikor a szomszédok megvizsgálták szegényes holmiját, a nyűtt szalmazsákban több millió frankot, háromszáz Napóleon-aranyat, több ezer pezetát és a becsületrend lovagkeresztjének egy alig viselt példányát találták.

Önmagát ítélte el a bíró

Különös eset játszódott le Baltimoreban. (USA, Maryland állam). John Smith, a város közkedvelt bírája, szenvedélyes lottójátékos, amikor megtudta, hogy ha a 37-es szám helyett 38-at és a 71-es szám helyett 72-őt írt volna, ötös találattal rendelkezne, hirtelen pofon legyintette magát és így méltatlankodott: „Oh, én marha!" Többen hallották és látták az incidenst, ezért Smith bíró nem késlekedett, hanem azonnal letartóztatta magát becsületsértésért és könnyű testi sértésért. Bekísérte önmagát a bíróságra, ahol azonnal megtartotta a tárgyalást. Az enyhítő körülmények figyelembevételével öt dollár bírságra ítélte, majd az összeg kifizetése után szabadlábra helyezte magát. A vádlott megköszönte önmagának az ítéletet és emelt fővel hagyta el a tárgyalótermet.

Százezer dollárt, két autót és kastélyt örökölt egy dáklikutya

Mrs Rosalinda Ferguson egy Nevermind-i (Illinois állam, USA) gazdag tőzsdealkusz özvegye Quick nevű hét éves nőstény dáklikutyájára hagyta minden vagyonát: kastélyát, két autóját és több mint százezer dollár készpénzt. Intézkedett, hogy személyzete — szobalány, szakácsnő és sofőr — tovább is a kiskutya szolgálatában maradjon. A feltűnő végrendelet hírére már számos dáklitulajdonos jelentkezett: valamennyi megkérte a kutyája részére a gazdag örökösnő kezét — illetve lábát.

Stella Adorján

A megcsalt barát

Szegő Gizi rajza

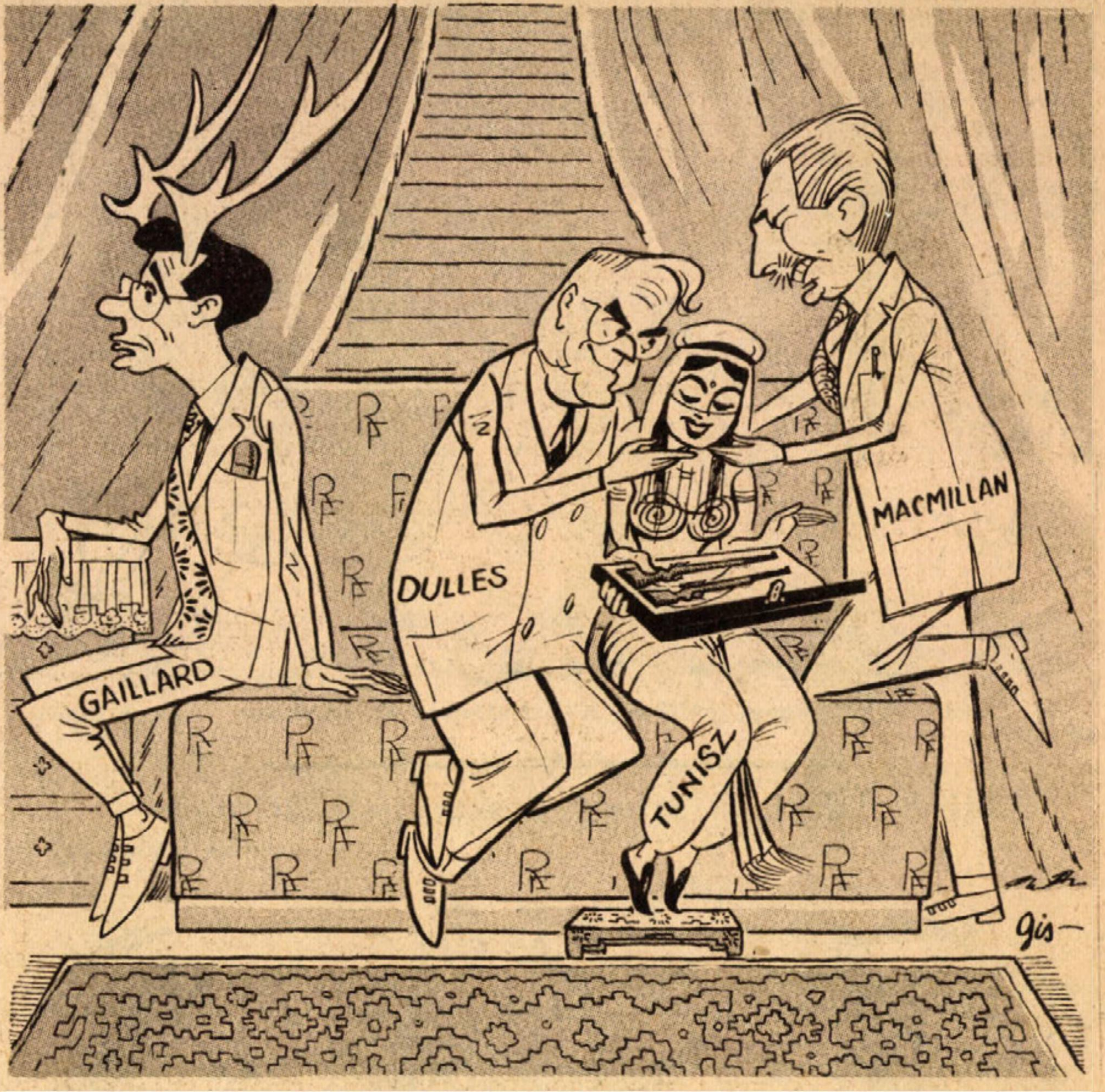

Mindent a vevőért

Szür-Szabó József rajza

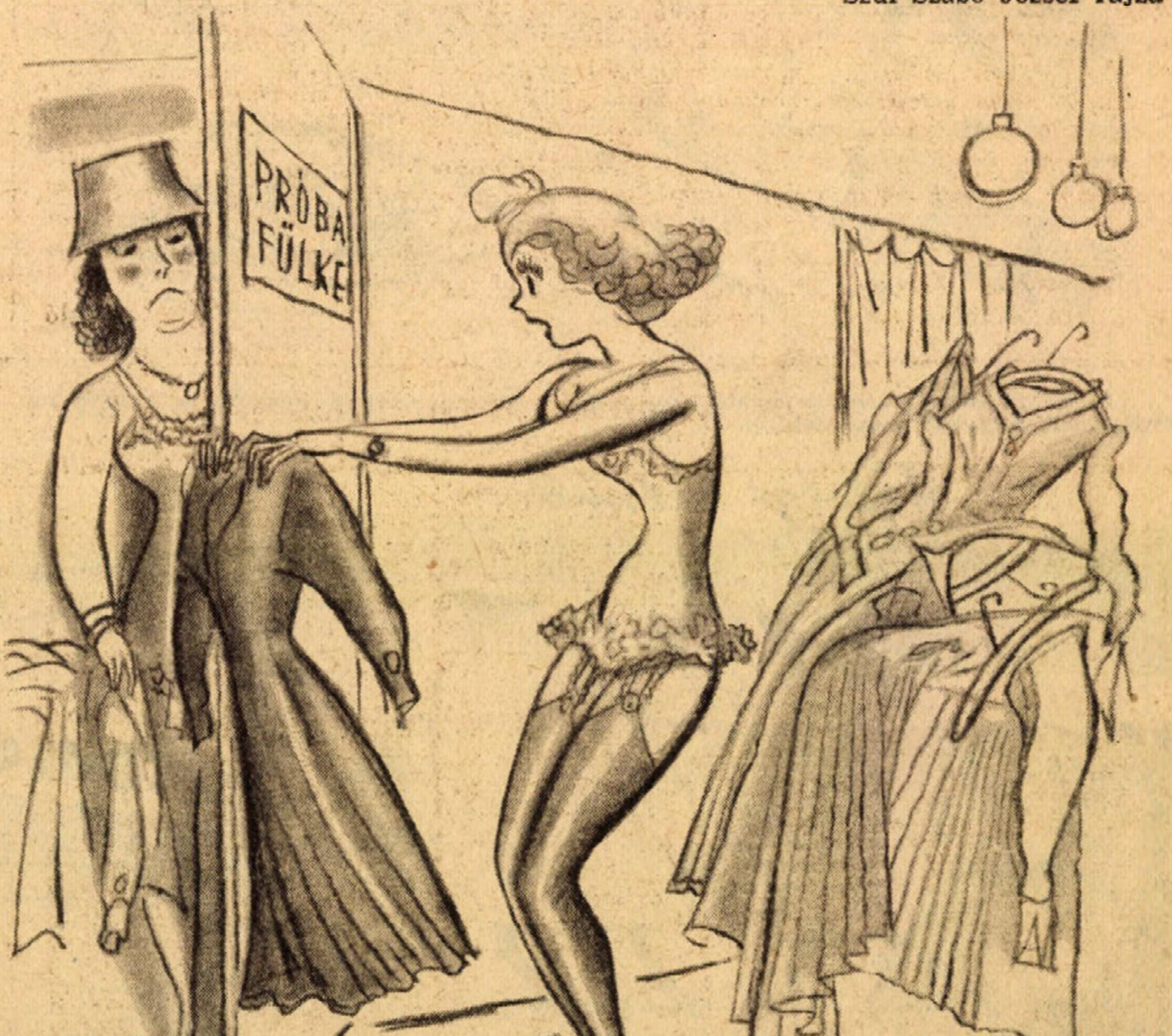

— Parancsoljon, asszonyom, már csak ez van, ezt még nem tetszett próbálni! . . .

Fő a tisztaság!

Szür-Szabó József rajza

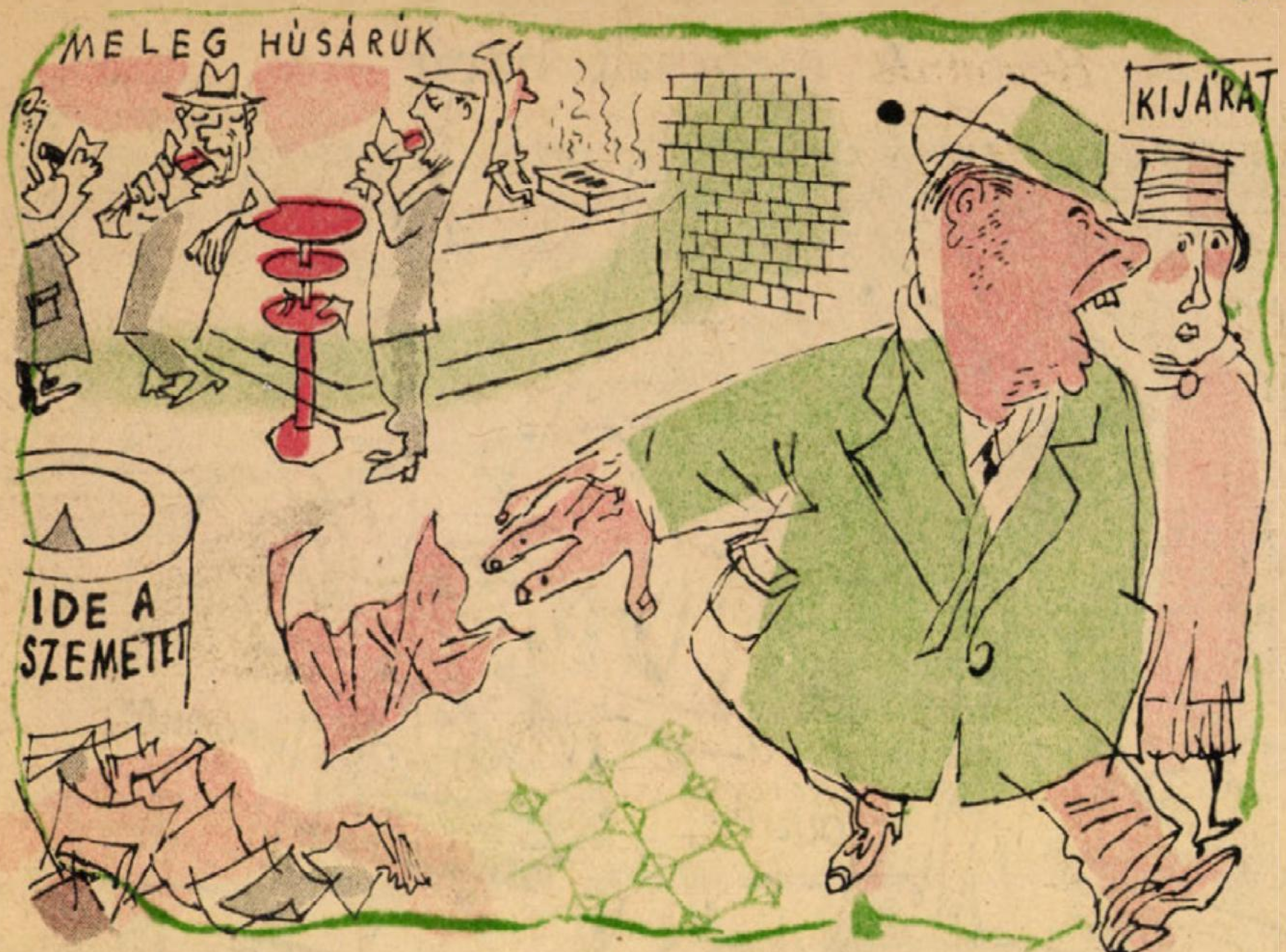

— Rendes dolog, hogy törődnek a tisztasággal és papírban adják a meleg kolbászt! . . .

Mivé alakítható át egy ócska éjjeli-szekrény?

Sándor Károly rajza

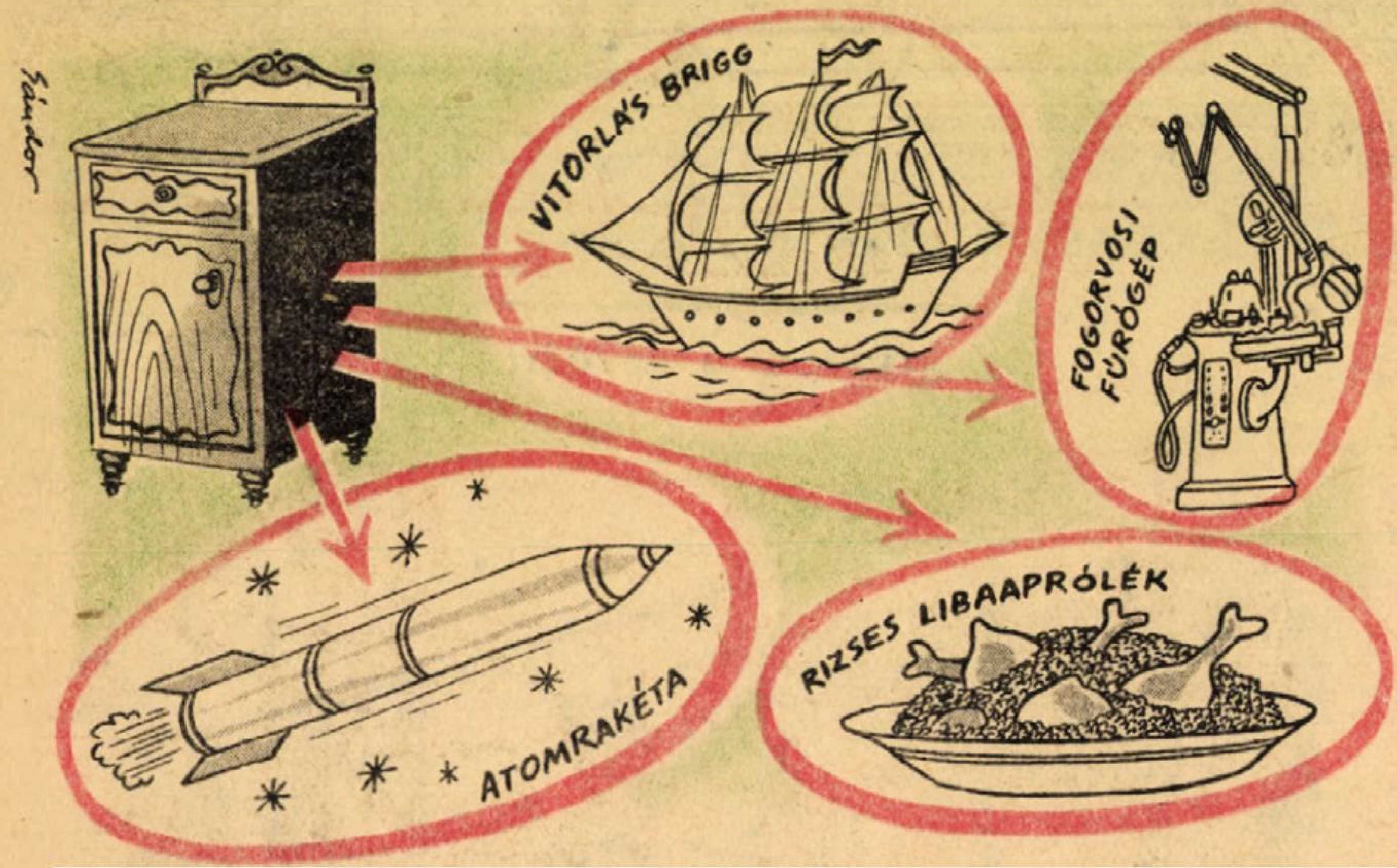

Napilapjaink rendkívül találékony családi rovatai csak e néhány lehetőség bemutatását hagyták meg nekünk . . .

Utcai történet

A fiú lépései ott kopogtak a lány mögött, állandóan, szoros ritmusban. Jókora utat tettek meg így. A lány bizonyos volt benne, hogy le akarják szólítani s mély felháborodás remegett bensőjében. A kisujja hegyéig tele volt tiltakozással s elhatározta, hogyha sor kerül erre, egyetlen szó nélkül, csupán mélyen lesújtó pillantásával adja majd a fiú tudtára, hogy ő nem olyan.

Azután mást gondolt. Kemény és határozott mondatokat formált magában, csípős, félreérthetetlen megjegyzéseket. Majd ő egyszer s mindenkorra elveszi a kedvét az ilyen aszfaltbetyár tempótól.

A megvalósításra egyelőre nem került sor. A lépések változatlan távolságban kopogtak, nem távolodtak, de nem is közeledtek. A lány hátrapillantott. Igen, ott jött mögötte a fiú, táskáját hóna alá szorítva.

Egészen jóképű — villant át a lány agyán. És még szigorúbban fogalmazta a mondatokat. Megint visszanézett. A fiúnak — úgy látta — tiszta, meleg szeme van s kedves mosoly lebeg a szája szélén. Vajon mi lehet a foglalkozása? Rendesen öltözött fickó volt, nem különösebben elegáns, de nem is kopott. Nem volt benne semmi jampecos, semmi visszataszító.

Furcsa — vélte a lány. — Tulajdonképpen rokonszenves. Miért aszfaltbetyárkodik az ilyen?

Befordult a következő sarkon. A fiú is. No most — gondolta a lány s ismét hátrapillantott. A fiú nem közeledett. Elgondolkozva, maga elé révedt. Olyan, mint valami költő — járt a lány eszébe. Bizonyosan verssorok fogannak most benne, talán rólam, nekem ír verset.

Tulajdonképpen már tetszett neki a fiú. A fordulónál halvány, de kétségkívül biztató mosolyt repített a fiú felé. Akár üzenetnek, felhívásnak is vehette a legény. Be is fordult utána.

Most, most fog megszólítani — érezte a lány — s az előbbi kemény szavak már valahol messze elmaradtak mögötte. Istenem, mit tegyen? — mentegette magában. Hogy ismerjen meg, ha enynyire megtetszettem neki. Azt mondják, Párizsban ez a legtermészetesebb. Bárki bárkivel megismerkedhet így. Miért ne törjük át a maradiság korlátait — gondolta s a következő pillanatban . . .

A következő pillanatban rádöbbent, hogy a lépések elmaradtak mögüle. Visszafordult. Egy kertkapu éppen most csukódott be s mögötte, határozott léptekkel a ház felé tartva tűnt el a fiú.

A lány megállt. Arcát pirosság futotta el. Mélyen felháborodott.

Szemtelen csibész! — gondolta dühösen s szilárdan elhatározta, ha még egyszer valaki megpróbálja őt leszólítani, nos, annak ugyancsak megmondja a véleményét. Hát hogy képzelik a férfiak? Egy védtelen nővel mindent lehet?

— bán —

Hétvégi kaland

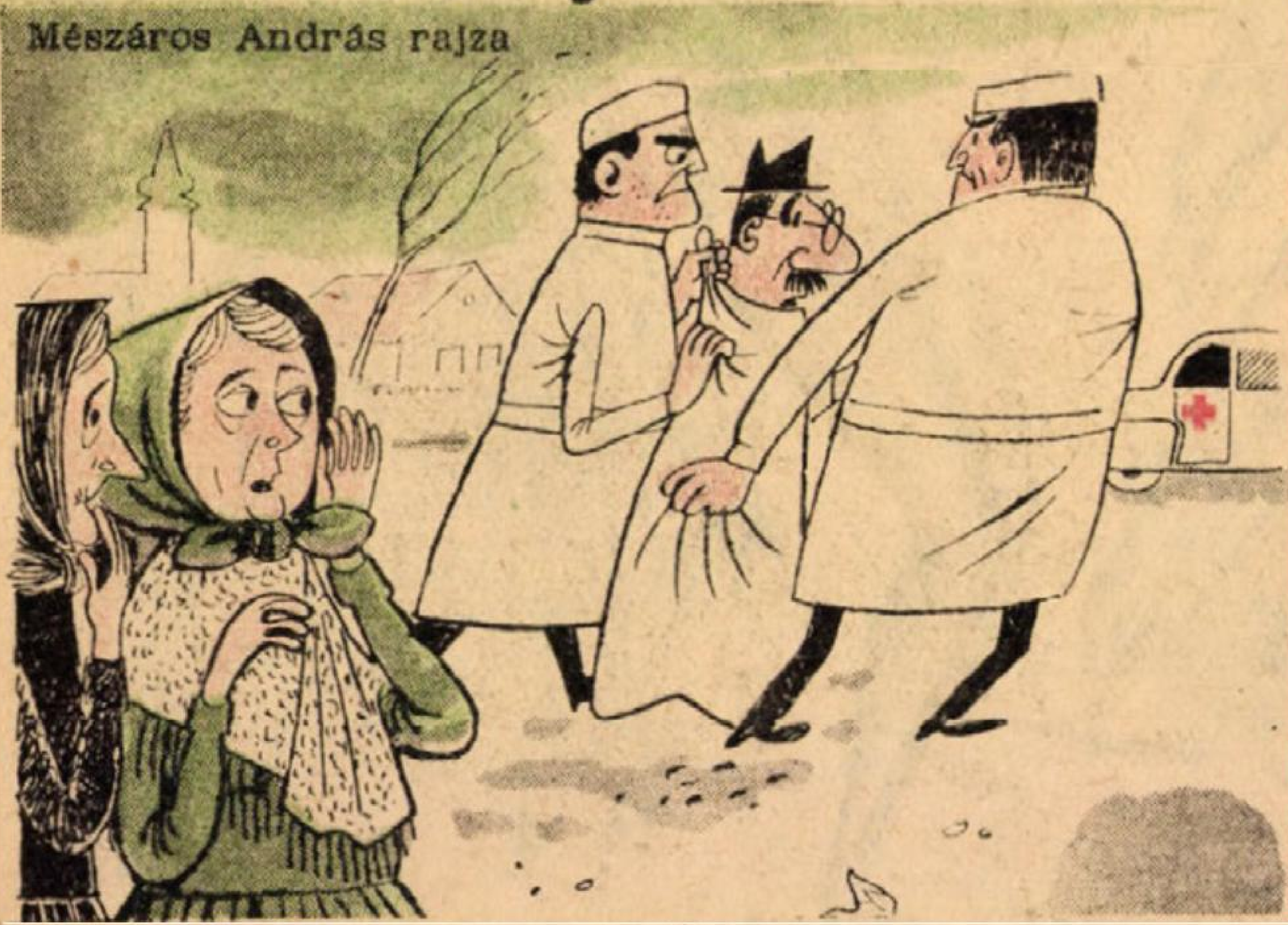

—Tudtam, hogy őrült... Ősszel jön a Balatonta ellenőrizni?

Hazafelé

Sándor Károly rajza

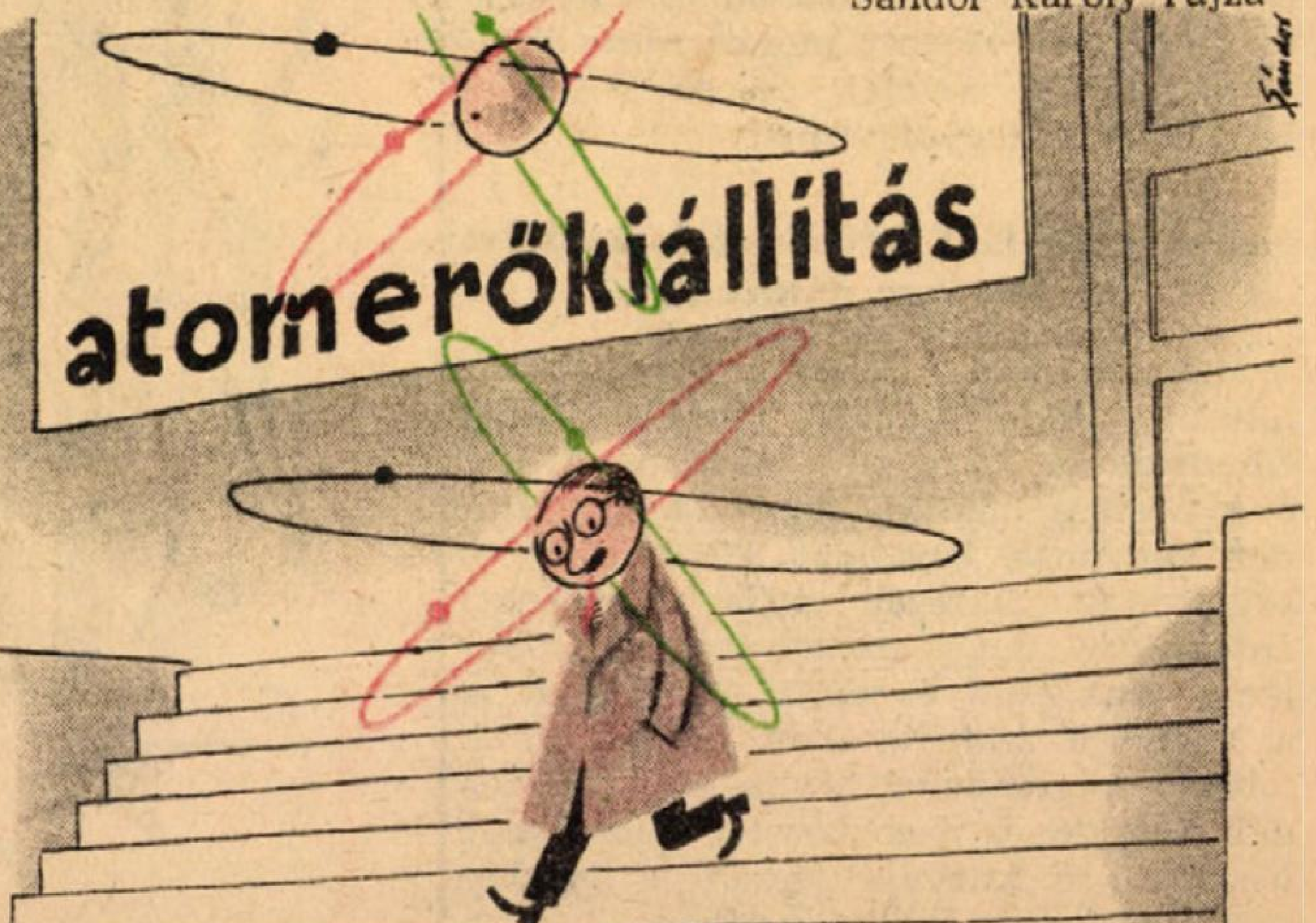

Bevonuló

Pusztai Pál rajza

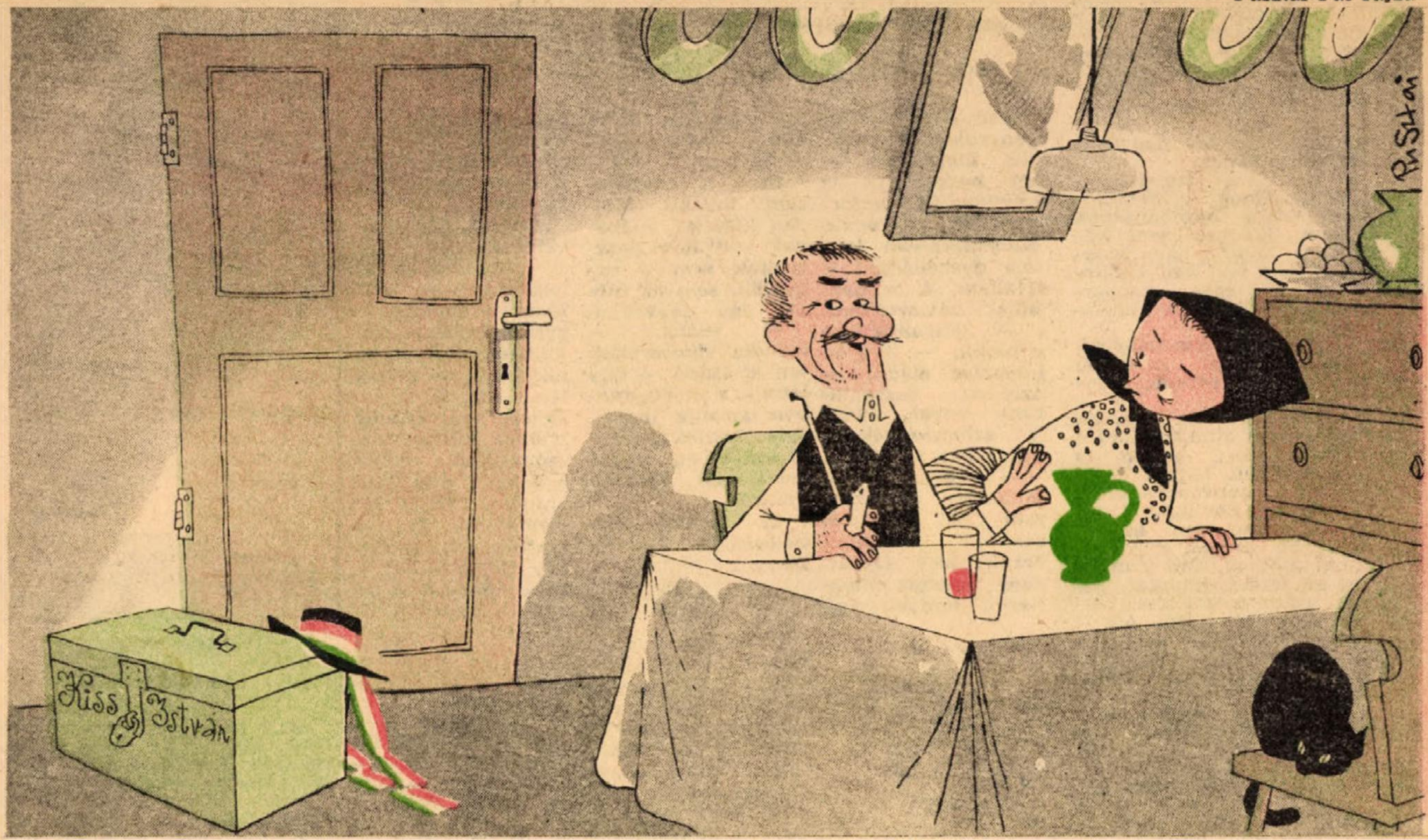

— Sokáig búcsúzik odabent ez a legény Juliskától!
— Sose félj, nincs az még kiképezve ...

A boldog Észak-Borneo

A londoni „Daily Mirror" kiküldött tudósítója, Mr. John Walters Észak-Borneóban találta meg a boldogság szigetét. Az emberek egyszerűen nem tudnak arról, ami kellemetlen. Az újságíró például megkérdezett egy fiatal bennszülöttet:

— Mi a véleménye Eisenhowerról?

Az ifjú gondolkozott, aztán rázta a fejét:

— Sohasem ettem még. Milyen íze van?

A vadászat örömei

Az amerikai New Yerseyben megkezdődött az őszi vadászati idény. A lapok hűségesen beszámolnak a megnyitó eredményéről. A vadászok rengeteg vadat ejtettek el, köztük 5 vadászt.

A fiatalság varázsa

Egy orvosi kongresszuson Michael Gurdin, ismert plasztikai sebész beszámolt arról, hogy nemcsak nők, hanem férfiak is alávetik magukat különféle arcműtéteknek, „felhúzatják" az arcbőrüket, hogy ráncaikat eltüntetve fiataloknak mutatkozzanak.

Az ok eléggé prózai. Nem arról van szó, hogy ezek az idős legények sikereket akarnak elérni a nőknél, hanem arról, hogy Amerikában nem szívesen alkalmaznak öregeket. A felemelt arcbőrű öregek viszont nyugodtan letagadhatnak éveikből.

Házi-irodalmi esten

Toncz Tibor rajza

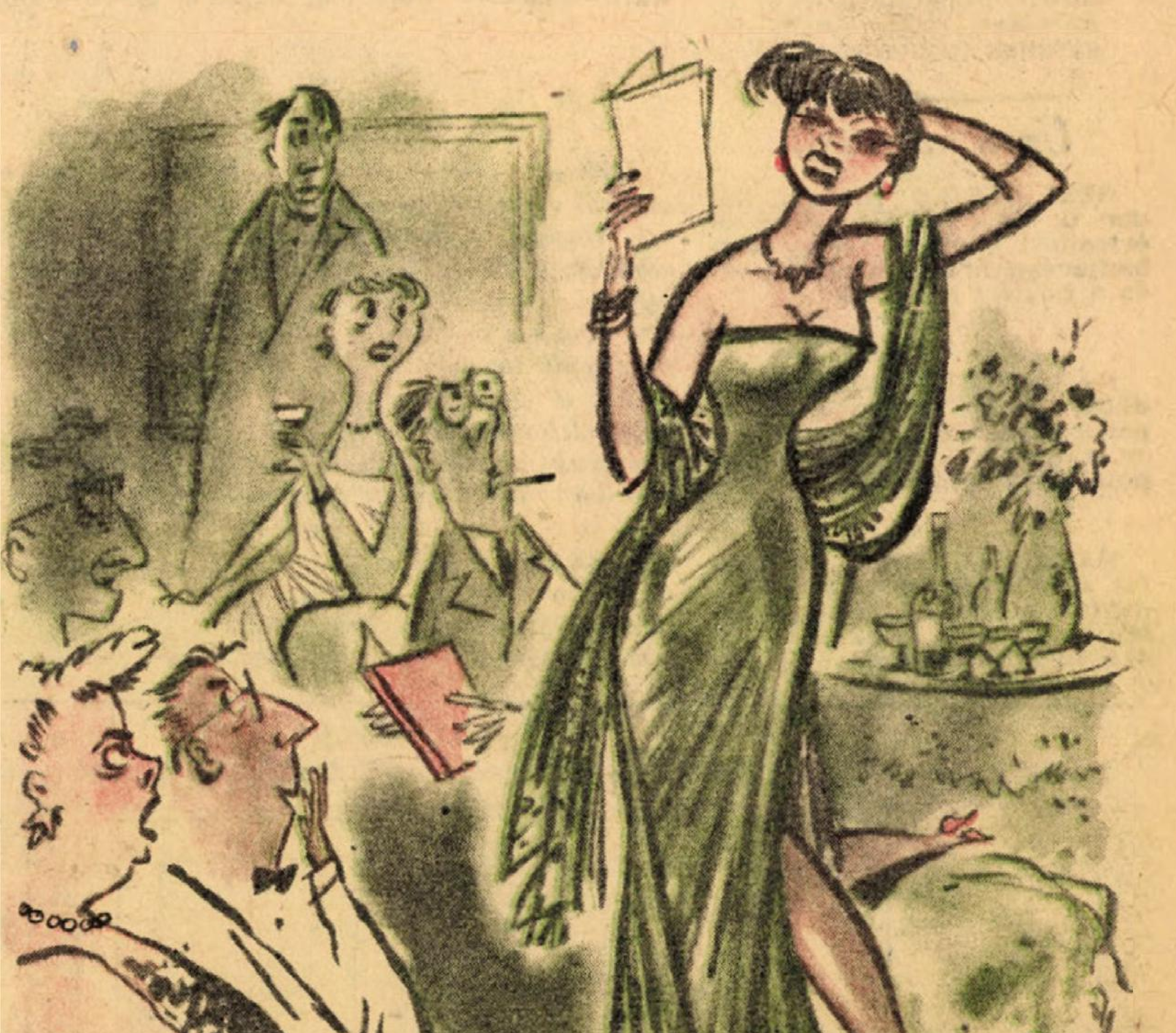

— Rosszul szaval ...
— De jól mozog!

Egy leltárlap naplója

1957. március: Már nem bírom tovább hallgatni a főkönyvelő káromkodását. Szid, mint a bokrot. Azt mondja, pont háromszor annyi rubrika van rajtam, mint kellene. Ez azt jelenti, hogy három napig tart az a munka, amit egy nap alatt elvégezhetnének.

— Nézze, — mondtam a főkönyvelőnek, — intézkedjenek, hogy lerövidítsenek engem. Elvégre *nem közömbös, hogy milyen hosszú leltári ívet kell kitölteni minden egyes magyarországi vállalatnál, üzemben!*

1957. augusztus: Szabványosítottak! Sokkal kevesebb rubrika van rajtam, mint volt.

1957. november: Az üzemek egymásután küldik vissza a leltári íveket. Engem is visszaküldtek. Kitűnt, hogy rosszul szabványosítottak bennünket. Rövidebbek vagyunk ugyan, ami helyes, kevesebb rovatot kell rajtunk kitölteni, ami gyorsítja az irodai munkát, de két fontos dolgot elfelejtettek ránk nyomtatni. Azt is tudom, hogy mit, mert hallottam, amikor a Pénzügyminisztériumból így telefonáltak:

— Van egy rendeletünk, amelynek értelmében *szelvénynek* is kell a leltárlapon lenni, amit leszakítanak és az állóeszközre ragasztják. Ez most nincs rajta. Azonkívül hiányzik az *érték-rovat* is.

Most a vállalatok ötvenezerszámra dobnak vissza bennünket. Igaz, hogy már nyomtatják az új, jó példányokat, de több millió leltárlapot a zúzdába kell küldeni. Engem is most visznek a zúzdába. Ezeket a sorokat már a siralom-raktárban írom. Kérdem az illetéseket, miért nem vigyáznak jobban a selejtre?

(sti)

Üzen a rovat

BESE LÁSZLÓ (Bp. V., Nádor u. 34.). A Gázművektől értesitést kaptunk, hogy közbenjárásunkra a gáztűzhelyet és a boylert kiutalták.

*

KÁPOLNÁSI LAJOSNÉ (Gödöllő). Az SZTK megyei alközpontja közölte velünk, hogy az elmaradt kéthónapi családi pótlékot folyósították.

*

PÁPAI ÁGOSTON (Kardosfa). A MEDOSZ közlése: A kardosfai erdőgazdaság ügyét újból kivizsgálta és az elmaradt 415 forintot kiutalta.

Le a bürokráciával!

A sok bába közt elvesz a gyerekágy

Első gyermekünk megszületését vártuk. Elindultam tehát beszerezni az újszülött első bútordarabját. A Corvin bútorosztályán kétféle gyerekágyat is találtam. A drágábbikat választottam.

— Parancsoljon a blokk, — így az udvarias eladó, — azonnal összeállítunk egyet, addig is szíveskedjék a kasszához fáradni ...

— Várjunk egy pillanatra, — mondtam —. bennem semmi technikai érzék nincs, szeretném egyszer megnézni, hogyan kell az ágyat összeállítani.

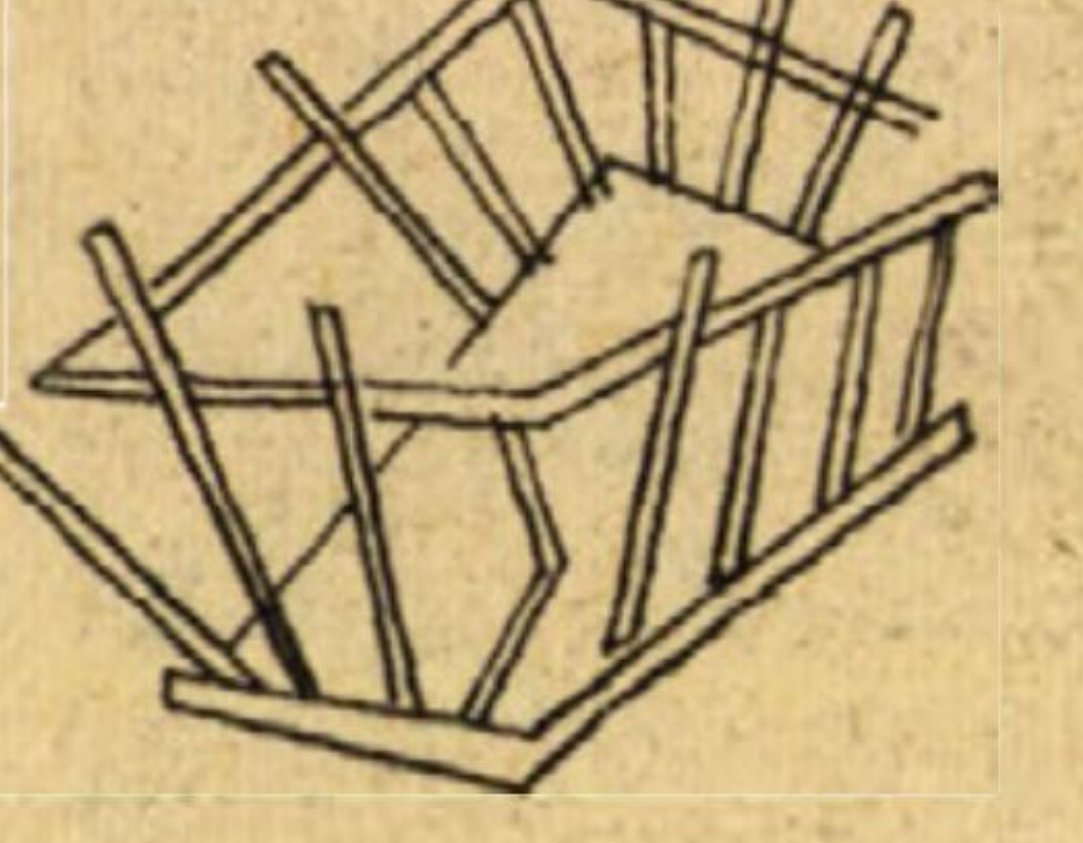

— Kérem, rendkívül egyszerű az egész, — kezdődött a magyarázat, — tetszik ugyebár látni ezeket a lyukakat? Ezekbe bele kell illeszteni a kiálló csavarokat, amik most ... izé ...

Nem is részletezem tovább. Minden kísérlet hiábavaló volt! Nem passzoltak sem a negyedik, sem az ötödik ágy csavarjai.

— Hiába, — mondta elkeseredetten az eladó, — úgy látszik a széria minden darabja ilyen... Szíveskedjék talán elvinni és egy ügyes asztalossal összeállíttatni.

Ez történt egy délután a Corvinban . . .

(karczag)

*

Elmentünk a Corvinba gyermekágynézőbe. Megtudtuk, hogy azt a bizonyos gyermekágy-típust valóban nem sikerült összeállítani. Persze a Corvin csak elad, tehát nem hibás. De ki szállít? A Vasért fatömegcikk osztálya. Mit mondanak ők?

— Mi különböző gyárak és szövetkezetek cikkeit adjuk tovább az áruházaknak, boltoknak. Lehet, hogy a 343 forintos ágyaknál, amelyeket a „Jó pajtás" szövetkezet gyártott, a csavarmenettel volt valami baj.

„Jó pajtás" szövetkezet . . .

— Igyekszünk kifogástalan árut szállítani — mondták —, gyártmányaink, különösen játékcikkeink nagyon kedveltek. Sajnos a faanyag, amit kapunk, játékra kitűnő, közszükségleti cikkre azonban már nem annyira. Néha deformálódik. Ez történhetett a gyerekágy fájával is. Egyébként éppen a fa minősége miatt a IV. negyedévre már nem vállaltunk gyerekágy-készítést.

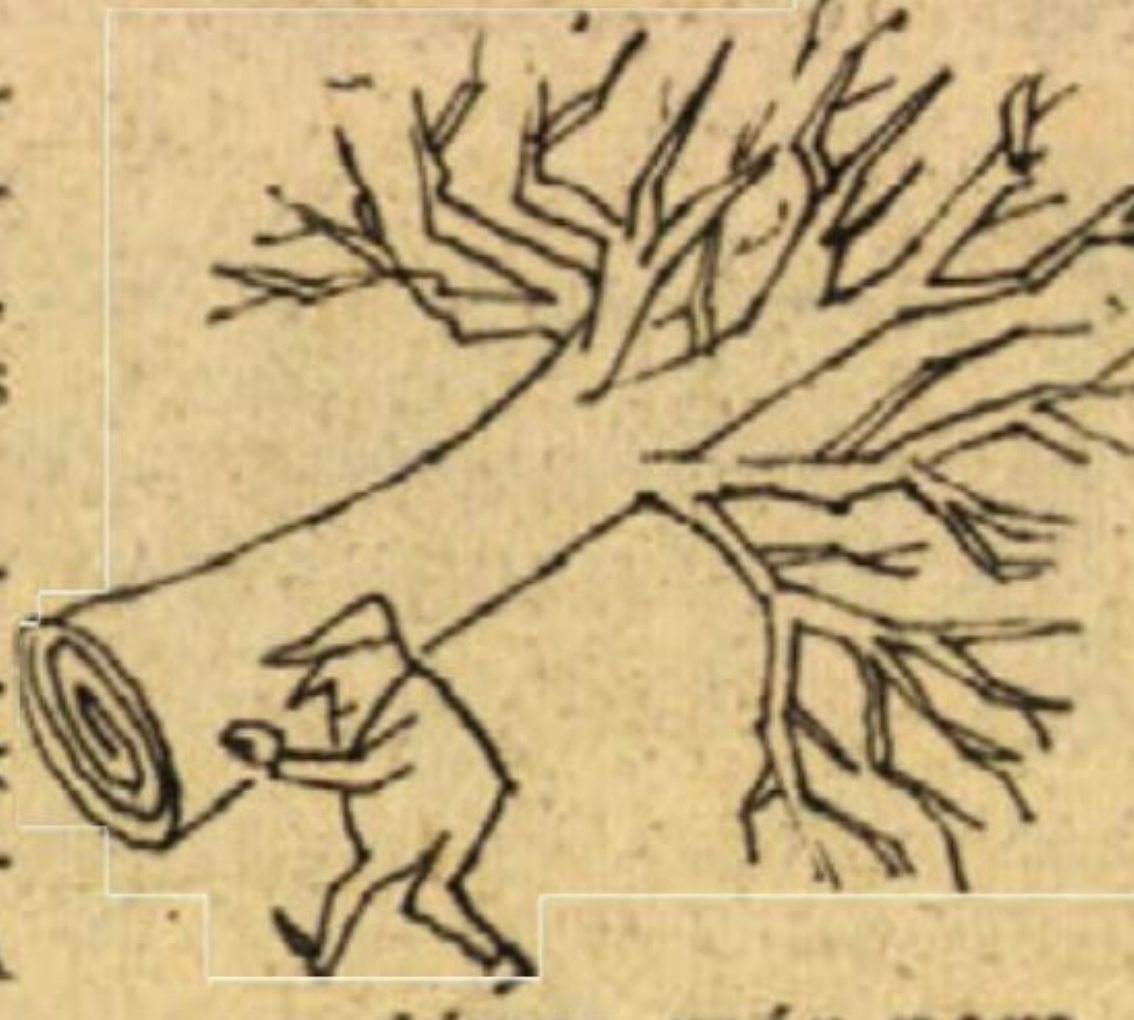

— No, ez aztán kényelmes megoldás — mondjuk mi. — Így legalább a sok bába közt elvész a gyerekágy.

Rizspanasz

Igen nagy örömmel olvasunk azokról a technikai ujdonságokról, amelyek a dolgozó háziasszonyok életét fogják megkönnyíteni. Ugyanakkor nem kis bosszúsággal tapasztaljuk a főzésnél, hogy élelmiszerféleségeink egyikemásika jelentős többletmunkát ró ránk. Így vagyunk például gyakran a rizzsel. Mit csináljon a szegény háziasszony, aki ledolgozott nyolc órája után hazamegy és vacsorát óhajt késziteni a rizsből? Sürgősen fel szeretné tenni a tűzhelyre, de nem lehet, mert előbb ki kell válogatni vagy a rizst a homok és a cirokmag közül vagy a homokot és a cirokmagot a rizs közül. Egy óra is beletelik, amíg a háziasszony két személy számára elég rizst tehet a fazékba.

Kérdezzük: nem lehetne-e a rizst tisztább állapotban árulni?

Több aláírás

Udvariasság

Réber László rajza

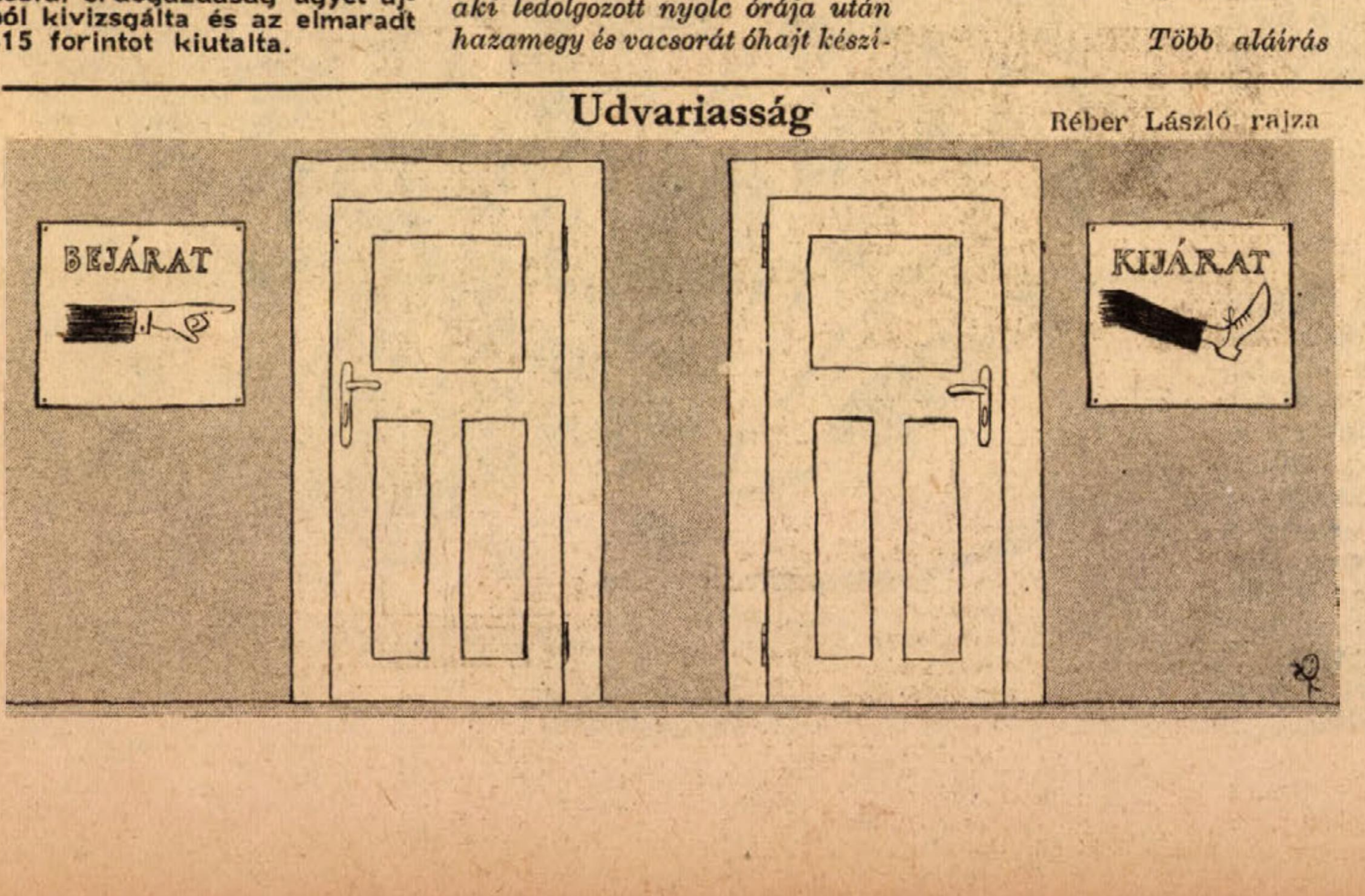

Kép szöveggel

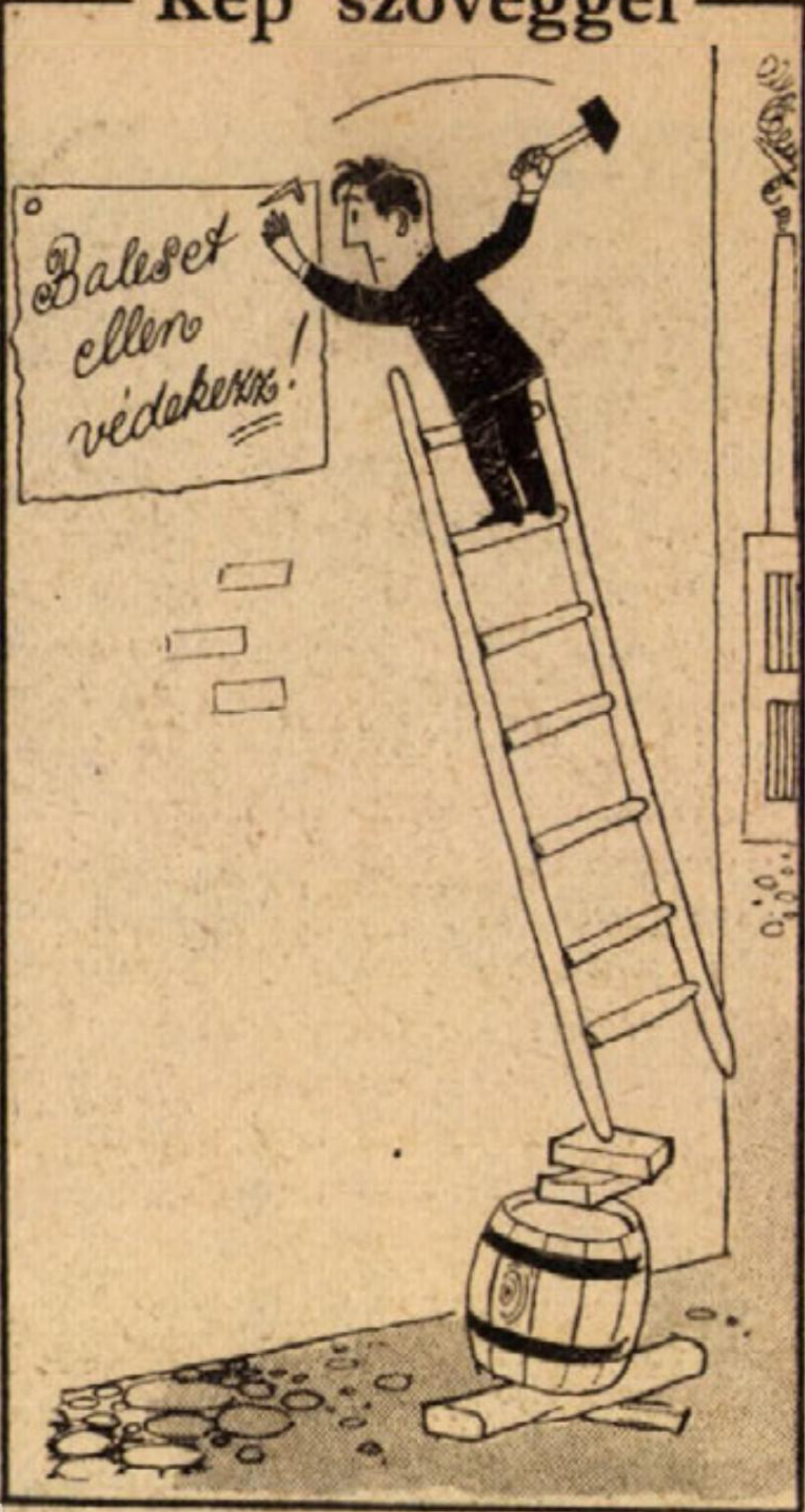
Baleset ellen védekezz!

Nesze semmi, tervezz jól!

Kelt pedig az 1. számú levél 1957. szeptember 11-én, a Dunántúli Rostkikészítő Vállalat Zala megyei termelési felügyelőségén. Ebben a levélben felszólították a Zala megyei MÉSZÖV-öt, hogy a megye földművesszövetkezetei az 1958-as évre 585 hold rostlenre és 220 hold rostkenderre kössenek szerződést az egyéni termelőkkel és szakcsoportokkal.

Kelt pedig a 2. számú levél 1957. október 10-én a SZÖVOSZ mezőgazdasági főosztályán. Ebben a levélben felszólították ugyancsak a Zala megyei MESSZÖV-öt, hogy a földművesszövetkezetek az 1958-as évre 200 hold rostlenre és 150 hold rostkenderre kössenek szerződést.

Kelt pedig a 3. számú levél 1957. október 30-án, a Dunántúli Rostkikészítő Vállalat budapesti központjában. Ebben a levélben felszólították a Zala megyei MESZÖV-öt, hogy az 1958-as évre 500 hold rostlenre és 200 hold rostkenderre kössenek szerződést.

Kelt pedig a 4. számú levél 1957. november 4-én ismét a SZÖVOSZ mezőgazdasági főosztályán. Ebből a levélből már kitűnt, hogy a SZÖVOSZ kooperált a Rostkikészítővel. Ők is 500 hold rostlent és 200 hold rostkendert irányoztak elő. Végre, két utasítás, ami egyezik . . .

A negyedik levél egyébként így fejeződik be: „Felhívjuk figyelmüket arra, hogy a földművesszövetkezetek felé megadott tervszámok menetközbeni módosításától tartózkodjanak." Már mint mi. Sajnos, arranézve már nem adtak tanácsot, hogy miként lehet tartózkodni a „földművesszövetkezetek felé megadott tervszámok módosításától" ha csekély három hónap lepergése alatt három ellentétes tervszámot kapott a megye. Most izgatottan várjuk a decembert. Vajon milyen lesz az ötödik számú utasítás?

Baloghy Zoltán
Zalaegerszeg, MESZÖV

Versengés

Várnai György rajza

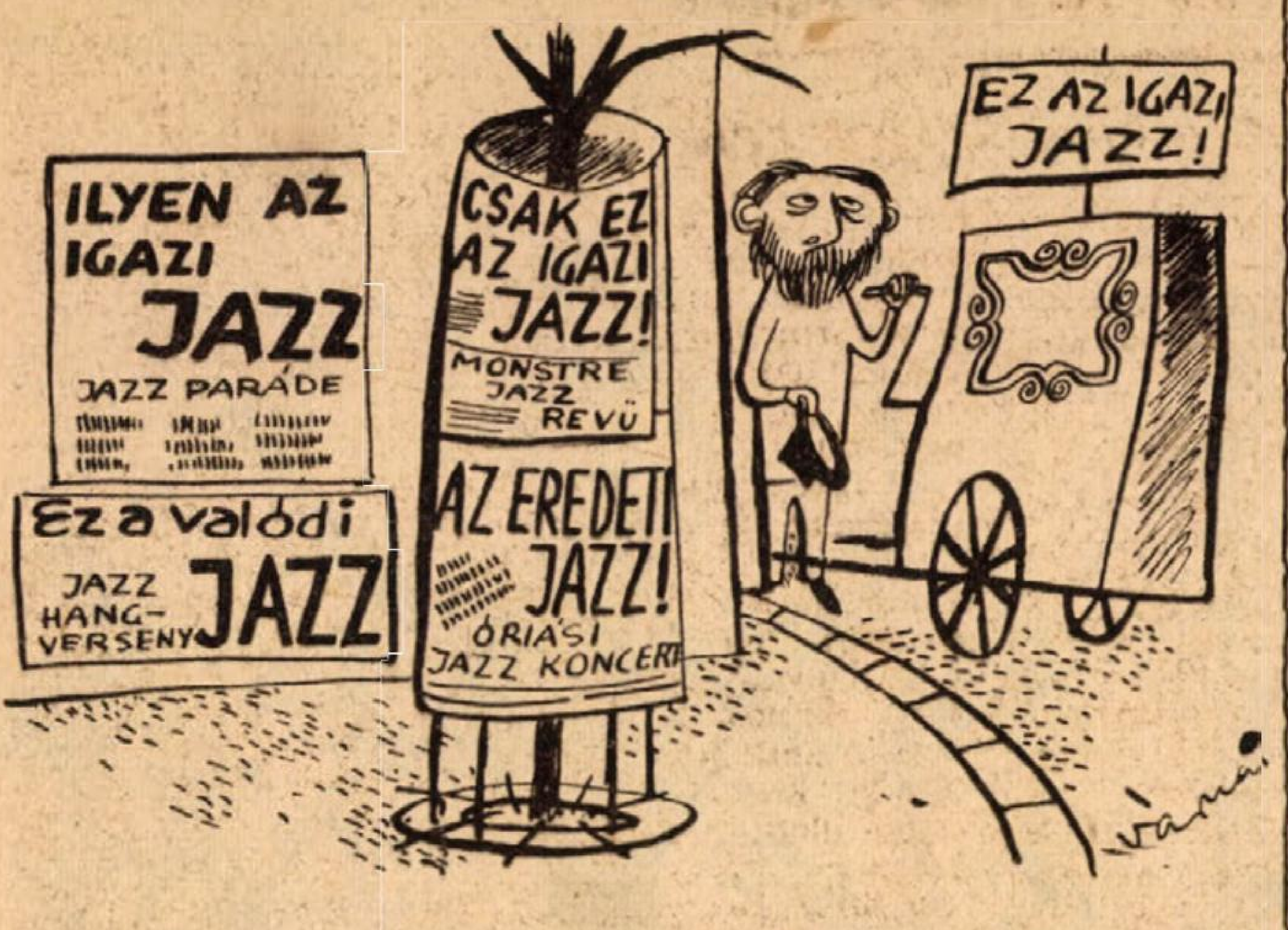

Kedves vendégek

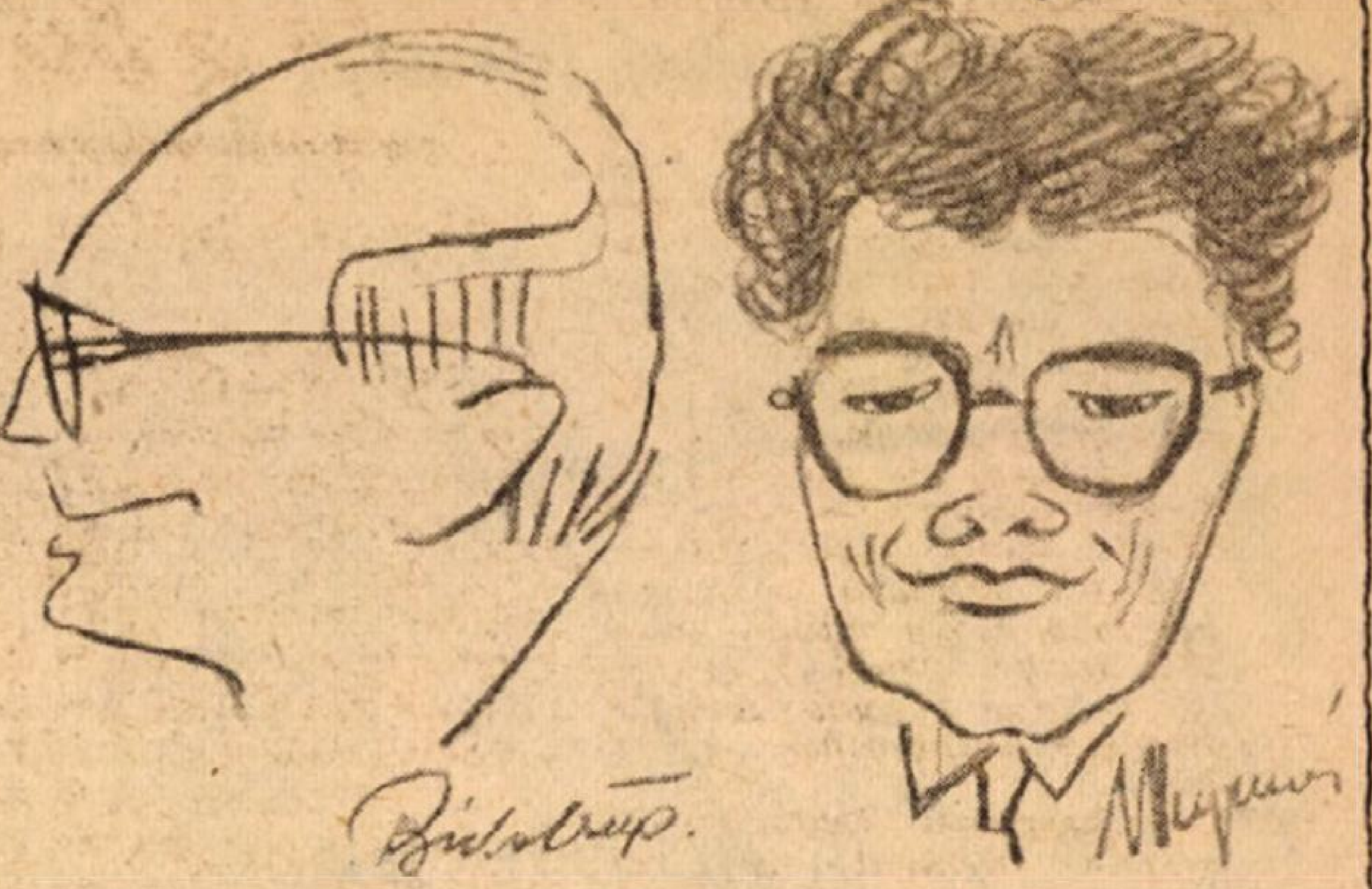

jártak nemrégiben a Ludas Matyi szerkesztőségében: Herluf Bidstrup dán rajzolóművész és Walter Heynowsky, a Berlini Televízió karikatúra és bábosztályának vezetője.

NATURALIZMUS

(Herluf Bidstrup rajza)

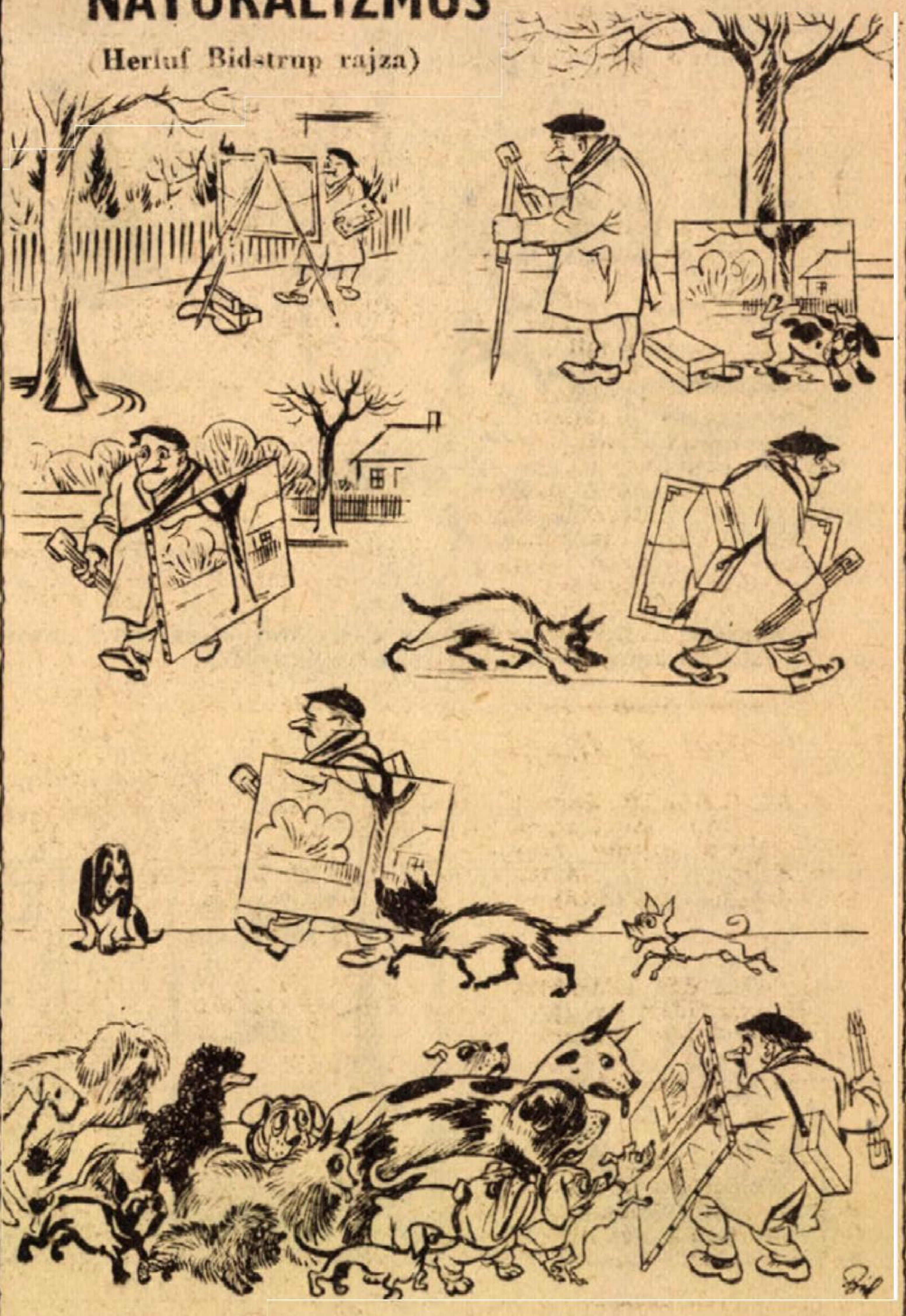

Hasszán kívánságai

Seherezáde ezen az éjszakán a következő történetet beszélte el.

Élt egy török városkában egy szegény, de Allahhivő fuvaros, akit Hasszánnak hívtak. Volt hat felesége, volt hat szamara is, amelyekkel — minthogy teherbíró állatok voltak — szerényen megkereste a hat asszonyra valót, de kincsei nem voltak, fényűzésre, pazar lakomákra nem telt neki. Gyenge gyomra volt és így meg tudta magát tartóztatni a boritaltól és a nehéz sertéshúsoktól, amelyeket Allah parancsa szigorúan megtilt az igazhivőknek és egyéb bűnös kívánságai sem voltak, mert már elég öreg és gyenge volt és hat feleségét is elhanyagolta. Ily módon az utóbbi időben igen szentéletű lett és így történt, hogy egy éjszaka megjelent előtte Allah küldötte, egy ezüstszakállú dervis képében.

— Az igazhit szerint éltél — mondotta a dervis — és ezért Allah meg óhajt téged jutalmazni. Egy kívánságodat teljesíti, feltéve — tette hozzá nagy emberismerettel — ha magadnak kívánsz valami jót és nem másnak valami rosszat.

Hasszán térdreborult és homlokával háromszor megérintette a földet.

— Allah nagy és hatalmas — szólt meghatottan.

— Halljuk tehát a kívánságot.

Hasszán töprengett.

— Fényességes dervis — mondotta elgondolkozva — egyetlen kívánság annyi mint semmi. Szeretnék ifjú lenni, de mit ér az ifjúság gazdagság és hatalom nélkül, szeretnék gazdag és hatalmas lenni, de mit ér ez ifjúság nélkül.

A dervis bólintott.

— Látom, hogy nemcsak igazhitű, de bölcs is vagy és ezért Allah nem egy, de három kívánságodat teljesíti.

Hasszán boldogan tárta szét karjait.

— Ó — kiáltotta — milyen csodálatos boldogság! Adj nekem néhány percet, hogy kívánságaimat megfogalmazhassam! Mivel érdemeltem meg én Allahnak ezt a nagy jóságát?

— Nemcsak te érdemelted meg — intette őt a dervis jóságosan — biztosan más is van itt a városban, aki megérdemelte. Ha elmondod kívánságaidat, utána tudatni fogod velem néhány barátod nevét, akiket szintén fel fogok keresni.

Hasszán megdöbbenve emelte fel fejét.

— És akkor az ő kívánságaikat is teljesíti Allah?

— Teljesíti. Mert Allah hatalmas és Mohamed az ő prófétája.

Hasszán tűnődve forgolódott a földön és homlokával többször megérintette a földet.

— Nos, halljuk a kívánságokat — mondotta végül a dervis kissé türelmetlenül.

Hasszán előbb felegyenesedett, aztán újra eléjeborult, átölelve szent, bár az út viszontagságaitól kissé tisztátlan lábait.

— Fényesszakállú küldött — rebegte elomolva — ha Allah a barátaim kívánságait is teljesíteni óhajtja ... akkor nekem csak egy kívánságom van.

— Mondjad, jó Hasszán!

— Az, hogy Allah ne teljesítse a barátaim kívánságát.

Lovászy Márton

Palackpósta

Gerő Sándor rajza

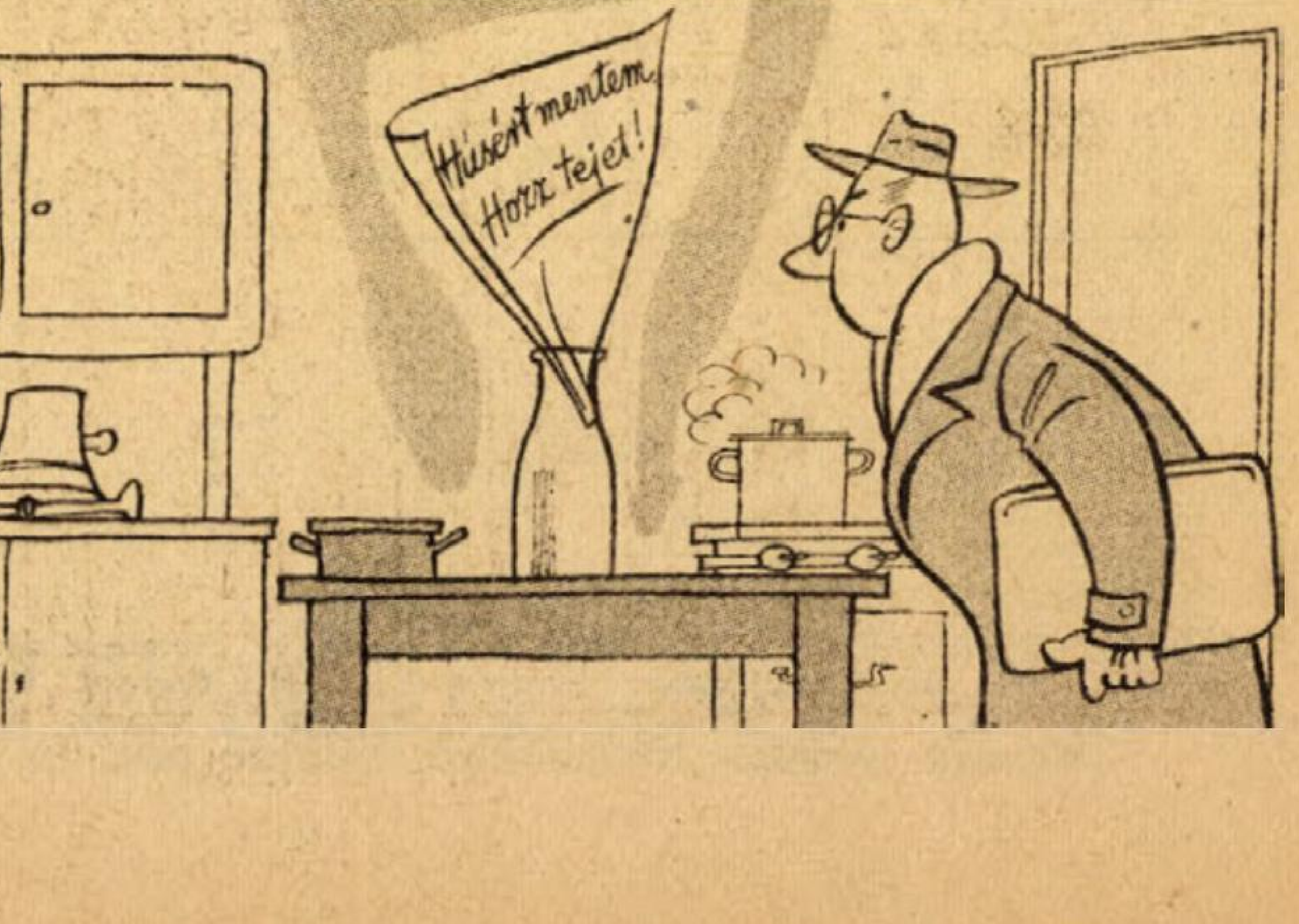

Párizsi jelenet

Szegő Gizi rajza

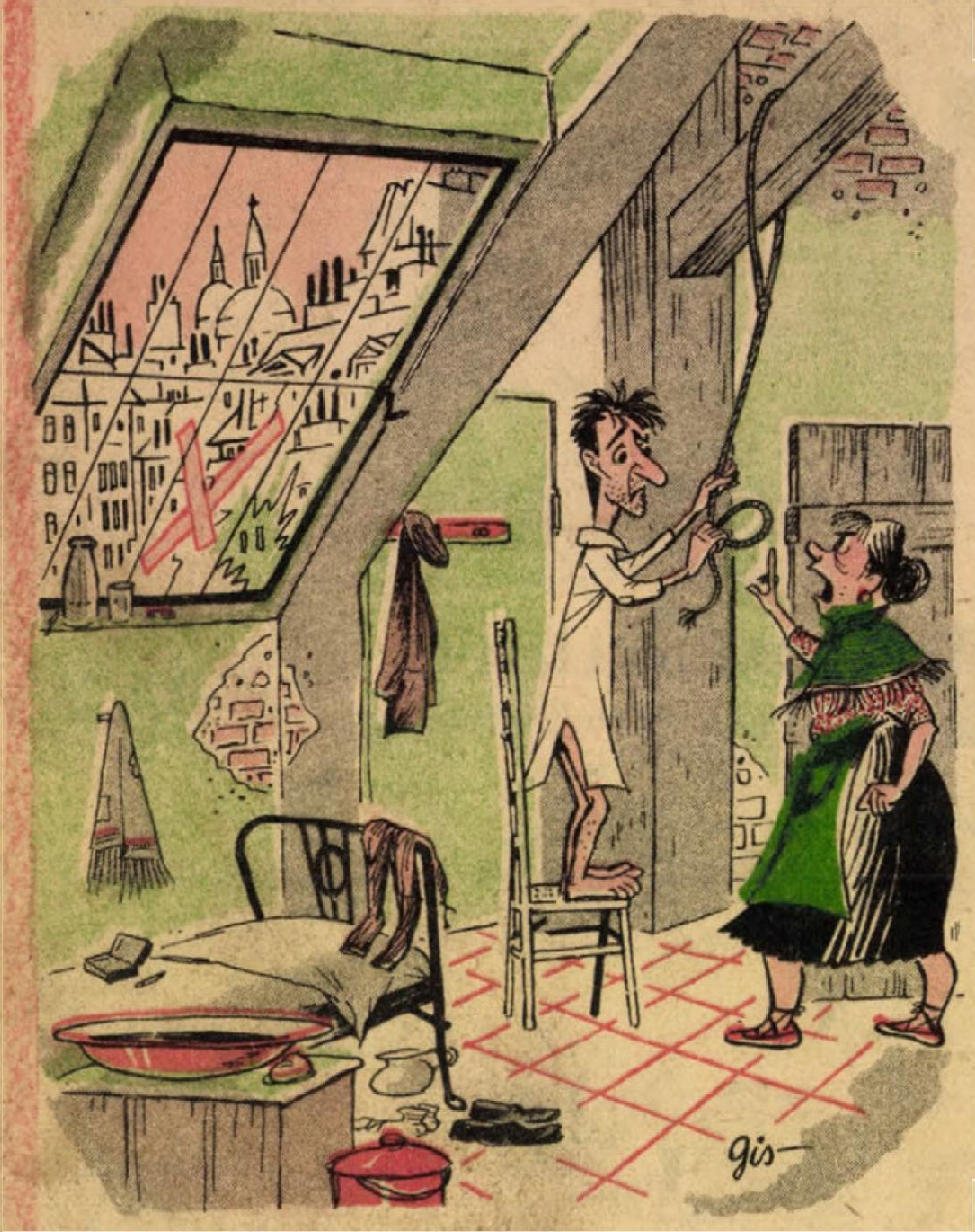

— Megőrült, Duval úr? Most akar öngyilkos lenni, amikor a temetkezési vállalatok is sztrájkolnak?

Mai nő szobra — hindu stílusban

Sándor Károly rajza

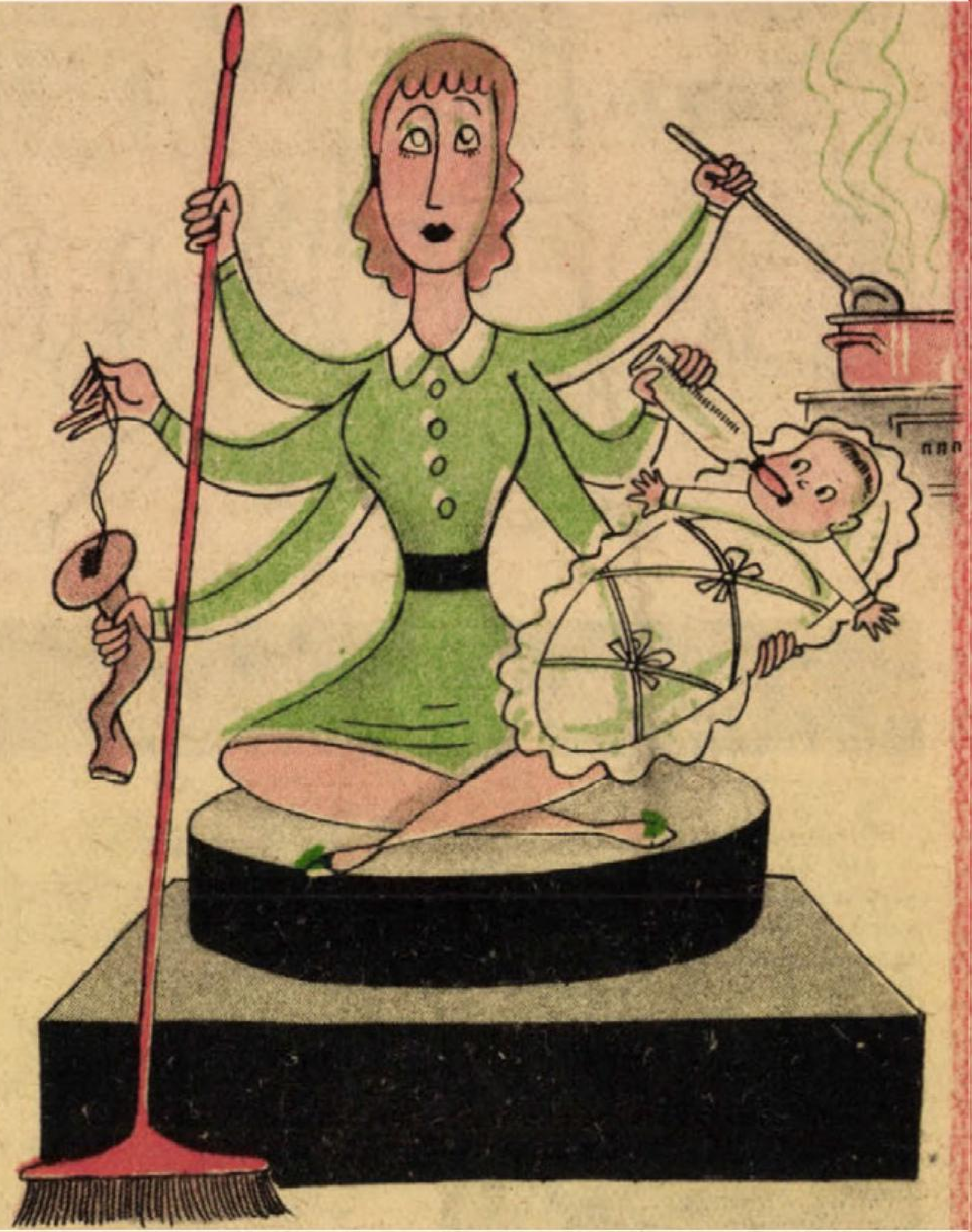

Olcsó nászút

Réber László rajza

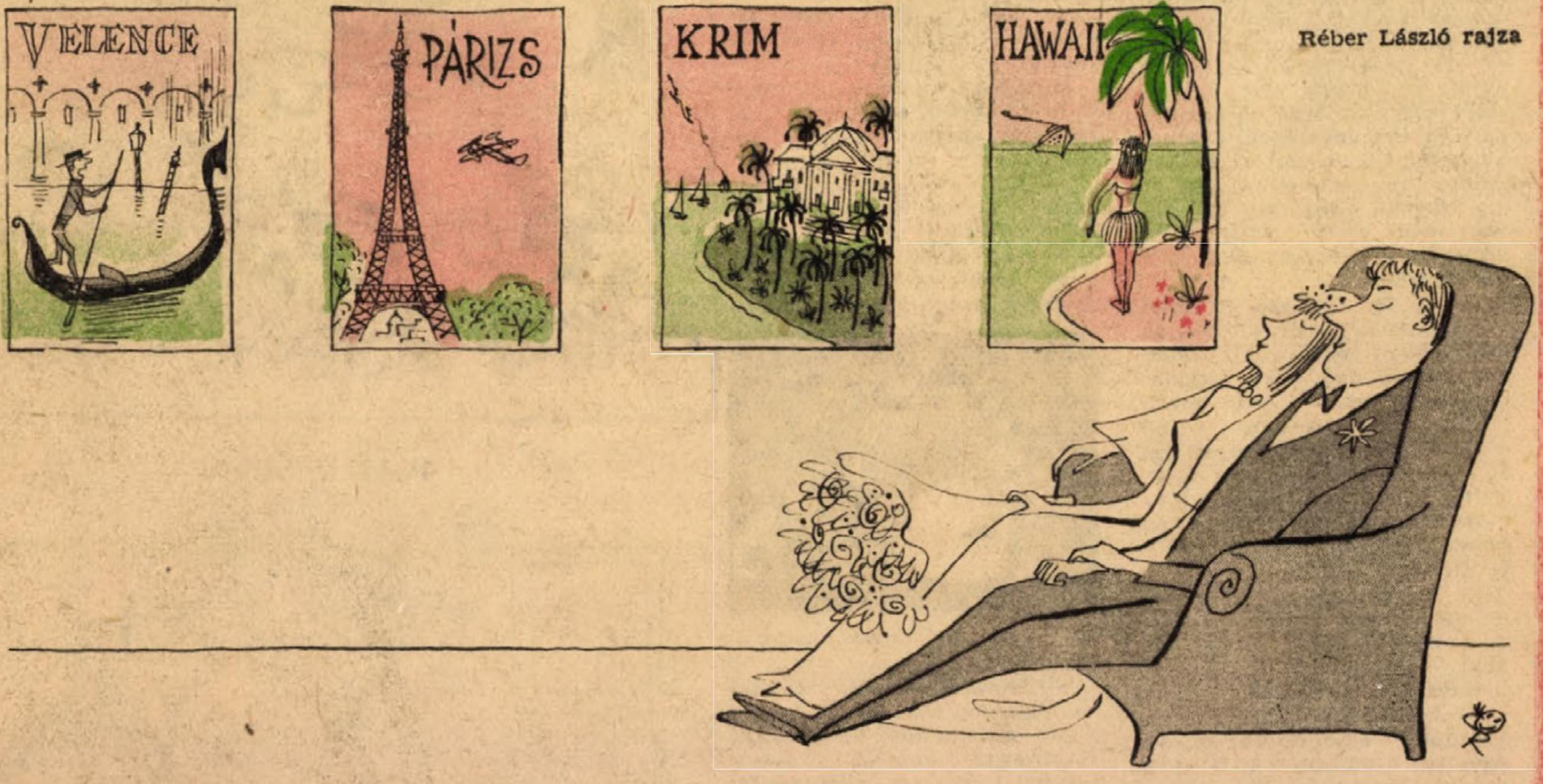

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft.
Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 320.000.